

Testlog D.

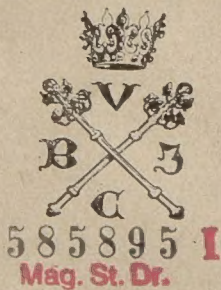
Kru

at

ries

13

3. Flor.

Feet. 6745.

stumbled over
35.632
T

Handwritten text, possibly "1883. I. 72."

3/4

1883. I. 72.

F A
AL

Tot A

Eor
Nova

RTP

Accu

Typis

Geor

F A S C I N U S

ALuthero, Zyvinglio, Calvino,
aliisque Hæresiar chis

Tot Animabus, Populis, Provin-
ciis injectus:

Seu

F R A U S

Eorundem Hæresiarcharum
Novâ, facili, & dilucidâ Methodo

D E T E C T A

Per

R^m JOANNEM KWIATKIEWICZ

Societ. JESU Theolog

EDITIO ALTERA.

Accuratior & auctior cum Indice Re-
rum locupletissimo.

Permissu Superiorum.

Typis & Sumptibus Monasterii Oli-
vensis S. O. C. Imprimebat

Georgius Franciscus Fritsch, Factor.

1 6 8 3.

UNIVERSITY OF

LOVELL HONORARY

Copied by ulub Laphor
honorabili Fr. Joanni
Laphor

Fr. Marianus Cugneroski
Mn. Lib. 100
100

585895

I

VLA

Palat

Prusli

ac.

Domit

N

teu in

nobis.

sum, pu

Gemma

affabre

cluse, pr

Eruditor

folis, seu

tionis in

nime rel

etiaq; M

semper

autem ve

dont. D

margari

busq; Au

Illustrissimo ac Excellentissimo

Domino, Domino

VLADISLAO COMITI

A DOENHOFF,

Palatino Pomeraniæ, Terrarum
Prussiæ Thesaurario, Skarzewienſi,
ac Koſcierzynenſi Capitano.

Domino ac Patrono gratiſſimo.

NUnquam eodem licet ſole
oriens recurrens dies ingratus eſt
mortalibus; & annum in circulum,
ceu in annulum redeuntem, gratulamur
nobis. Aurum quantumvis ſapius ſeu reſu-
ſum, purius, ſeu reuſum, nitidius redditur:
Gemma atq; margarita artificis manu magis
aſſabrè facti operi, ceu novo domicilio in-
cluſæ, pretioſius Cimelion inhabitant. Sic &
Eruditorum Virorum elaboratæ ſeu ad lucem
ſolis, ſeu ad lucernam Cleanthis lucubra-
tiones in publicum prodire etiam reperitò mi-
nimè reformidant: Vel ideò, quia bonis, do-
ctæq; Minervæ ſacratæ Pectoribus ſereniorem
ſemper diem facere conſueverunt; & avidis
auræ veritatis mentibus, ceu aurum auro ad-
dunt. Deniq; tot velut pretioſis gemmis, tot
margaritis, quot probatis ſententiis, ſenſi-
busq; Autorum libros reddunt locupletiores.

Conspectit ante Decennium hanc diem Fasci-
nus à Luthero, Zwinglio, Calvino, aliisque Hæ-
resiarcho, tot animabus, populis, Provinciis
injectus, seu fraus eorundem Hæresiarchorum
novâ facili & dilucidâ methodo detecta per R.
P. Joannem Kbbiatkievici Societatis Jesu, O-
livenſi Typo publici Juris factus. Qui ita oculos
mentesq; legentium rapuit, ut dum fascinum
falsâ doctrinâ noxiè humanis mentibus inje-
ctum detegit, ipse eisdem fascinum injectis
innoxiè tamen videatur: tantò nimirum ma-
gis exambitur etiam ab Acatholicis, quanto
minus eisdem parcit in fraude detegenda, & ve-
ritate palam ante oculos statuenda. Nimirum
solis splendorem imitatur, qui è densa nubium
nebularûq; caligine clarior refulget: nec au-
ro dissimilis, quod etiam inter scorias suum
pretium nusquam amittit. Gemma demum
est, quæ & inter cineres nequit sepeliri. Ne-
cesse proinde erat ut velut pretiosa Cimelion
in lucem iteratò proferretur. Hoc in officio
nulli primas in secundis concedere voluit Ty-
pographia Olivenſis, cui illud primùm in lu-
cem dare non postrema fuerat concessa felici-
tas. Cui verò potiore jure hæc suas secun-
das curas circa tam pretiosam Cimelion Ty-
pographia nostra dedicaret, quàm Tibi Illu-
strissime & Excellentissime Domine, quem
Prussia nostra & Palatinalis Subsellii dignitate
eminentem, & Thesaurarii honore præditem
veneratur & æstimat. Detectum, detractumq;
&

& Tibi aliquando Calvinianum fascinum in-
 genuè agnoscis, summumq; in modum gratu-
 laris, atq; Te jam in numero verarum Aquila-
 rum salvificæ irretortò oculo contemplanti-
 um veritatis Solem intueris. Permittes igitur, ut
 Gentilitio Tuò Illustrissimæ Doenhoffiorum
 Prosapiaæ Pro, apertam hoc in fascino verita-
 tem orbi iterato, cum novi anni auspiciis com-
 mittamus deferendam. Faciet ille ne in
 fraudum latebris hæreat, quin in Apricum
 prodeat pulchra veritatis imago: qui Viros
 semper tot Illustrissimorum Heroum, tot Ge-
 storū pro Deo & Patria celeberrimorū secum
 in gentilitio Tuò Doenhoffiano insigni circum-
 fert Characteres. Demonstrabit palam univer-
 so orbi non jam è fabuloso Jovis Cerebro, na-
 tam Palladem; sed verè non nisi liberas mentes
 atq; generosa Heroum Capitā, à pernicioso er-
 rorum fascino sese eliberare posse; & Verita-
 tis orthodoxæ omni humano seposito respe-
 ctu amplectendæ, esse capacia. Quam dum in
 Te heroicam virtutem suspicimus. Nos unā
 cum reassumpto labore nostro in Typum de-
 bitæ venerationis, & obsequii dedicamus &
 devovemus.

Olivæ 1. Januay. Anno 1683.

**Illustrissimæ ac Excellentissimæ
 Dominationis Tuæ.**

Humillimis Servus.

Fr. Joan. August Hoffman S. O. Cist.

Præfatus Typographiæ Olivensis.

A 3

FACUL.

FACULTAS

R. P. Præpositi Provincialis Societatis Jesu per Poloniam.

Cum opus, quod inscribitur, Fascinus à
Luthero, Zvinglio, Calvino aliisque hæ-
resiarchois tot Provinciis injectus &c. à Joanne
Kębiatkięwicz Societatis Nostræ Sacerdote
compositum, aliquot ejusdem Societatis Theo-
logi recognoverint, et in lucem edi posse pro-
baverint: potestate mihi facta ab Admodum
Reverendo Patre Nostro Joanne Paulo Oliva
prædictæ Societatis Generali Præposito, facul-
tatem concedo. ut typis mandetur, si iis, ad quos
pertinet, ita videbitur. Cujus rei gratiâ has
litteras manu meâ formatas sigilloque munitas
dedi. Leopoli 15. Novemb. Anno 1670.

Alexander Lorencowic
manu propria.

LI.

**LICENTIA
LOCI ORDINARII.**

Reimprimatur.

**JOANNES JOSEPHUS
MARTINI, Præpositus Deca-
nus Mevensis, Officialis Geda-
nensis, & Pomeraniæ Sur-
rogatus Judex.**

HOSTIBUS
ROMANÆ
FIDEI,

Proinde

Et Suæ Salutis

Auctor veram Fidem, Salu-
tem, ac in primis Lucem
de Cœlo.

A Deste, quotquot estis ab
Orthodoxa fide, ab Ec-
clesia Romano-Catholi-
ca alieni, Fascinum à vobis tolle-
re, auferre velamen ab oculis
vestrâ omnium, mihi propo-
situm est, quod vobis vestræ re-
ligio.

ligionis authores, jurati vestrae salutis hostes per summam injuriam iniecerunt. Fidem ab illis propinatam vobis arbitramini? Fraudem potius credite in quam vos subdolâ svavitate induxerunt. Aperio vobis eorum fallacias, & obtentam dolis hostilibus larvam fideliter detego. Legite hæc, per æterna vos obtestor, legite, & quàm turpiter vobis illuserint, quàm perniciosè imposuerint Lutherus, Zuingleus, Calvinus, & alii novitiæ & commentitiæ fidei inventores, hinc facilè colligetis.

Clara hic omnia; nec enim vos in tenebris ultrà esse velim: facilia; ne ullam excusationem

coram iudice Deo habeat deinceps induratio ac in errore obstinatio, quem videre hic lippiens etiam possit. Alii idem vobis gratiæ præstiterunt in materiis particularibus; ego universaliter vos ac vestra impugno, nec tam venenatis (quos alii strenuè obturârunt) rivulis hic immoror, quàm fontibus. Utinam hi penitus exarescant, ex quibus non unus derivatur ad inferos aquæductus! Utinam exarescant, qui vobis non vitam propinant, sed animæ venena, simulq; vos in tot errorû, simul in orci barathrum præcipitant ac demergunt. Sic vobis omnia, sic rivi & fontes errorum, sic
 fon-

font
 ducl
 dolo
 pin
 hæc
 Ti

¶ (o) ¶

fontium ex Acheronte primi de-
ductores illudunt! Sic nihil sine
dolo vobis, nil sine fascino pro-
pinârunt. Sed moneo rursum,
hæc lege, & dolos ac fascinum
Tibi & quidem perrenniter
noxium evasisti.

Summa & Index Capitum
hujus Libelli.

Graviter Hæresiarchas suis Sectariis imposuisse.

- I. Quia sui erroris sequacibus alium Deum obtruserunt pro vero. 1.
- II. Quia eisdem obtruserunt alium Christum monstrosum & Chimericum. 19.
- III. Quia eisdem abstulerunt veram Sacram Scripturam. 37.
- IV. Quia eisdem supposititiam & falsam fidem obtruserunt. 58.
- V. Quia eisdem incredibilia, contradictoria, & absurdissima credenda & tenenda persvasere. 98.
- VI. Quia illis omnia salutis æternæ consequendæ media abstulerunt. 154.
- VII. Quia illis imposuerunt falsis & ad

ad speciem tantum alicubi ap-
parentibus argumentis, in re
nullis. 181.

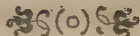
VIII. Quia illis fidem persvaserunt,
quæ in summum Sectariorum
dedecus redundat. 213

IX. Quia illis fidem Catholicam dis-
svaserunt, quam ipsimet toties
fassi sunt esse veram: Suam ve-
rò persvaserunt, quam fassi non
ex Deo natam. 242.

X. Quia falsò persvaserunt Sectari-
is, Catholicam Ecclesiam deteci-
se aut errasse: cui fundamento
eorum hæreses innituntur. 255.

Eheu !

*Quis vos fascinavit non obedire
veritati? Gal. 3. v. 1.*

Videte; ne quis vos decipiat per in-
nem fallaciam. *Coloss. 2. 8.*
Multi Pseudoprophetae surgent &
leducent multos. *Matth. 24. v. 11.*

Sed tamen

Frustra jacitur rete ante oculos pen-
natorum. *Prov. 1. v. 17.*

Quales sunt Catholici, qui adherent Romanæ
Sedi Petri filii columbæ,

DE

Fascinus; Hæresiarch.

DECEPTIO I.

Acatholicorum ab eorum

Hæresiarchis.

Qui à Catholica, Romana fide
pertinaciter dissideris : eheu ! quàm
graviter à Lutherò; Calvinò, Zuingliò, alijsq;
suar ac vestrar fidei auctoribus illusi
deceptique estis hinc in-
primis :

*Quia hi vestri hæresiarchæ alium
vobis Deum obtulerunt, sub-
lato Deo vero : adeoq; vos effe-
cerunt pæne Atheos, quia sine
vero Deo.*

Id, quod dixi, non tam punctura est, quàm
ipsissima Veritas, quam

Demonstro manifestè Calvinistis :

Primò.

Verus enim DEUS est teste
Scripturâ Sanctus & ter San-
ctus ; odit peccata & punit, prohibet
ab

ab iisq; deterret; non verò est svasor
aut incentor peccati vel causa illud
inducens aut volens juxta illud Ps. 5.
v. 5. *Non Deus volens iniquitatem tu es.*
Et illud Sap. 14. v. 9. *Odio sunt Deo,*
impius & impietas ejus. Et Habac. 1. 13.
Mundi sunt oculi tui, ne videant malum
& respicere ad iniquitatem non poteris.
Et illud 1. Joann. 3. 8. *Qui facit pecca-*
tum ex Diabolo est. Et Eccl. 15. 2. *Ne-*
mini mandavit Deus impiè agere. Atqui
Calvinus lib. 1. Inst. c. 3. §. 23. Do-
cuit DEUM esse causam peccati,
svasorem, suggestorem, & auctorem
volentem peccatum & proprium esse
opus Dei ut vocationem Pauli, ita
adulterium Davidis, ac Judæ impieta-
tem. Et lib. 1. Instit. c. 18. §. 1. Di-
cit, quod Deus mandet, urgeat, inci-
tet Satanam, ut homines ad peccan-
dum inducat; quòd homines volun-
tate Dei peccent, & Satanæ præcepto
ac ordinatione Dei sit mendax. An
ergo

ergo
vero &
prium
liorum
sta Jo
ò quã
Deum
esse ad
ni Deu
Diabo
multi
illo Jo
missi
dai)
cati,
de qu
est; Qu
sic au
um, &
inter
Athe
Se
opera

Fascinus Heresiarch.

5

ergo Deus Calvini non est alius Deus
vero & Sancto Deo? Imò si opus pro-
prium Dei est peccatum Davidis & a-
liorum; qui autem facit peccatum, ju-
xta Joannem v. 3. 8. ex Diabolo est,
ò quàm grandem blasphemiam id in
Deum inducet! imò non DEUM
esse adstruet, aut certè novum Calvi-
ni Deum qui ex Diabolo sit. Imò si
Diabolus est author peccati (ut ex
multis Scripturæ locis colligitur &
illo Joan. i 3. 2. ubi *Satanas*, in cor Juda
misisse dicitur, ut Christum traderet Ju-
daeis) si inquam, Dæmon auctor pec-
cati, Calvini Deus, Dæmon est. Ad-
de quod Basilius in Homilia cui titulus
est; Quòd Deus non sit causa malorum;
sic ait; Eadem est dementia negare DE-
um, & authorem peccati asserere. Unde
inferri potest; Calvinum cum suis
Atheum esse.

Secundò. Veri DEI perfecta sunt
opera. (Deuteron. 32. 4.) nec repræ-
hensi-

hensibilia, ut pote à sapientissimo profecta. At Calvinus *lib. de prædestinat. pag. 329.* dicit esse mendacium & delirium, si quis dicat Deum omnia sine reprehensione agere. An ergo Deus Calvini non est alius à vero Deus?

Tertio. Deus verus teste Scripturâ sacrâ est omnipotens. Gen. 17. v. 1. cap. 28. v. 3. cap. 35. v. 11. cap. 43. v. 14. Ego Deus Omnipotens. Sapient. 18. 15. Omnipotens sermo tuus Domine. Sap. 12. 18. Subest tibi, quo volueris posse. At Calvinus in *Lat. 23.* inquit: Commentum illud de absoluta potentia DEI, execranda blasphemia est. Idem ait, detestabile. *lib. 3. Inst. c. 23. §. 2.* Item Deo tantum Omnipotentiam tribuit, quæ in continuo actu versetur, non otiosam & ferè sopitam, consequenter quæ se non extendat ad alia passibilia. *lib. 1. Inst. c. 16. §. 3.* quod etiam est

est con
est Deus
ba. Et
tibi pos

Hu
affecta
esse un
Propo
li. Luc
Deum o
alius o
pote
fit ab
Bezant

4.
verus
etiam
nus (q
vinus
Epist
per gig
filius
tabilic

Fascinus Heresiarch. 5

est contra illud Matth. 3. 9. Potens
est Deus de lapidibus suscitare filios Abra-
hæ. Et Marci 14. v. 36. Pater, omnia
tibi possibilia sunt.

Hinc & Theodorus Beza Calvini
affecta lib. contra Titelman. ait non
esse universaliter credendam illam
Propositionem Gabrielis Archange-
li. Luc. 1. 27. Non erit impossibile apud
Deum omne verbum. An ergo non est
alius omnino Calvinianus Deus, ut-
pote qui secundum Calvinum non
fit absolutè omnipotens; secundum
Bezam, nec omnino in dictis verax?

4. Quartò. Pater qui est Deus
verus semper generat Filium, ut
etiam expressè profitetur S. Augusti-
nus (quem lib. 3. Inst. c. 3. S. I. Cal-
vinus aliis Patribus anteponit) dum
Epist. 174. ad Patcentium ait: Sem-
per gignit Pater, & semper nascitur
Filius. Et hoc idem docet Immu-
tabilitas Dei quoad intrinseca a-
deòq;

dedòq; actiones immanentes, cò-
gnita ex fide & Scripturis. Mal. 3. 6.
Ego Dominus & non mutor. At Calvin. lib.
1. Inst. c. 13. §. 29. ait: *Stultè fingitur*
IN DEO actus perpetuus generandi. O ve-
rè alium Calvini Deum!

Quintò. Veri Dei Filius est æqualis
Patri, ut habetur Joan. 5. 18. *Patrem suū*
dicebat Deum, æqualem se faciens Deo.
Et ad Philip. 2. 6. *Non rapinam arbitra-*
rus est, esse se æqualem Deo.

At Calvinus in Joann. 14. 28. ex-
ponens verba illa Christi, *Pater major*
me est, Sanctos Patres arguit, ceu non
rectè & non consentaneè solverint
quòd ea verba Christi de Humani-
tate intelligerent. *Et in caput 5. Joani,*
dicit nullam fuisse causam, cur se
tam anxie torquerent in repellenda
Arrii calumnia.

Deinde hoc ipso negat æqualem
Patri, quòd Patrem nunc vocet Deum
per excellentiam seu prærogativam
(lib.

(lib. 1. *Inst. c.* 13. § 23.) hunc eundem appellet Deum propriè secundùm excessum, contra Prothesim decimā Valentini Gentilis. Quomodo autem possit esse æqualitas in Divinitate, ubi propriè excessus & prærogativa est Deitatis? An ergò non alius Calvino Deus?

Sextò. Veri DEI Filius est verè Creator cœli & terræ. Juxta illud Ioan. 1. v. 3. Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil. Et Ioan. 5. 19. Quæcunque Pater facit, hæc & Filius similiter facit.

At Calvinus lib. contra Valentinum Gentilem pag. 1924. ait: Filium non esse propriè Creatorem cœli & terræ, habitâ ratione distinctionis Personarum. En alius Calvini Creator, & consequenter Deus!

Septimò. Deum esse unum clamat Scriptura, Deuteron: 6. 4. Deus noster, Deus unus est. Ephel. 4. 5. Unum Baptisma, unus Deus. At

At Beza Calvini discipulus videtur tres Deos asserere, quia tres Divinitates, seu Divinam essentiam asserit realiter, verè, & ab æternitate in tres Personas distinctam. Ita habet in Confessione suæ fidei. *punct. seu cap. I. art. 2.* Nonne alium Calvinista hic Deum somniat!

Octavò. Deum verum esse unum & trinum. I. Joannis 5. 7. 8. docemur: *Et hi tres unum sunt.* At Calvinus epist. ad Polonos. ait: *Rejicio ut stolidum dictum eorum, qui volunt, in Deum credere, esse in Trinitatem credere.* pag. 1973. Ibidem illa precario, *Sancta Trinitas unus deus*; Calvinò displicet, & barbariem redolet. Quis hic non addubitet, quòd Calvinus alium fingat Deum, cui Trinitas illa non est Deus!

Nonò. Quid mirum quòd & alter Calvini nepos Conradus Vorstius de Deo turpissimè erraverit, ac eosdem errores suis propinârit?

Nu
Plal. I
finit.
infini
pag. 23
De
Baruch
finem e
stus ne
dum su
in coel
nebric
Celic
illud le
ego imp
Deus
Quod vu
septum
tem est
am lace
transmu
tio. A
esse sim

Fascinus Hæresiarch.

8

Nam Deus est infinitus juxta illud
Plal. 144. 3. *Magnitudinis ejus non est
finis.* At Vorstius negat Deum esse
infinitum in essendo & operando
pag. 234.

Deus est immensus juxta illud
Baruch 3. 25. *Magnus est, & non habet
finem excelsus & immensus.* At Vor-
stius negat Deum esse ubique secun-
dum suam substantiam, sed tantum
in cœlo pag. 235. Ceu hic miser te-
nebrio non legerit illud 3. Reg. 8. 27.
Celi calorum capere te non possunt. Et
illud Ierem. 23. 24. *Cælum & terram
ego impleo.*

Deus est æternus. Ad Rom. 16. 26.
*Quod nunc patefactum est secundum præ-
ceptum æterni Dei.* & Dan. 13. 42. I-
tem est immutabilis juxta illud eti-
am Iacob. 1. 17. *Apud quem non est
transmutatio nec vicissitudinis obumbra-
tio.* At Vorstius negat decreta Dei
esse simpliciter æterna, nec æterni-
tatem

tatem Dei totam esse simul. pag. 207.
 Item pag. 213. ait: *Absoluta & simplex immutabilitas DEO attribui non debet.* Et pag. 212. *Deus aliter atque aliter se habere potest.* Hæc ille. *Deus bone! quale monstrum! qualis hic Calvinistarum Deus! imò qualis hic Atheismus! Mitto Valentinum Gentilem ad tempus Calvini discipulum, qui tres Divinas naturas, tres Divinos Spiritus numero differentes asseruit.*

Demonstro idem Lutheranis:

Primò.

VERIDEI natura non generatur, nec generat, sed Persona, ut Fides cum Concil. Lateranen. cap. 2. pridem docet. Et quia alioquin si essentia gignit & gignitur, essent duæ essentiæ. Nec enim intelligi potest unum & idem à seipso gigni;
 nec

nec
 mus
 ctos
 A
 bylon
 peram
 vinam
 go no
 pitas,
 Sec
 num
 At
 nec au
 plicat
 subim
 misere
 Prefat.
 quis hi
 Luth
 Tert
 tialis
 quod
 Joann

nec Patrem & Filium aliter probamus ex Scripturis esse reipsâ distinctos nisi quia hic ab illo producitur.

At Lutherus lib. de Captivit. Babylon. to. 2. pag. 607. inquit: *Perperam est determinatum, Essentiam Divinam nec generare nec generari.* An ergo non alia fingitur à Luthero Divinitas, consequenter alius DEUS?

Secundò. DEUM esse unum & trinum paulò antè diximus ex Joanne.

At Lutherus unus Dei Trinitatem nec audire potest. Proinde ex supplicationibus Ecclesiæ omninò illud submovit; *Sancta Trinitas unus DEUS miserere nobis.* Testatur Bellarm. in *Prefat. controversiæ de Christo.* An aliquis hinc non subinferat, alium esse Luthero DEUM ab uno & trino?

Tertiò. Dei Filius est consubstantialis Patri, seu est Homousios, id quod contra Arium colligitur ex Joann. 10. 30 *Ego & Pater unum sumus.*

B

Et

Et Joan. 14. 10. Ego in Patre, & Pater in me est. Et Joan. 17. 10. Pater, omnia mea tua sunt, & tua mea sunt. Et Ambrosius lib. 3. de fide c. 7. ait: *Rectè homouſion Patri Filium dicimus, quia hoc verbo, & Personarum distinctio, & Natura unitas significatur.*

At Lutherus lib. contra Jacobum Latomum, osor est Conſubſtantialitatis, dum ait: *Odit anima mea hoc vocabulum homouſion.* Certè non aliter Arrius diceret, ſi cùm prima illa cæcitare relargeret. Imò idem Lutherus lib. de Conſiliis falſò imponit Sancto Hieronymo acſi à Damaso Papa lamentabilibus literis expoſceret, ut iſtud vocabulum, Homouſion, expungeret. Cùm tamen è contrà Hieronymus epist. illâ ad Damasum ſic dicat: *Obteſtor Beatitudinem veſtram per Homouſion Trinitatem, ut mihi epistolis tuis ſive tacendarum, ſive dicendarum Hypoſtaſeon detur auctoritas.*

Quar-

Qu
vel pa
pugna
ſuprà e
duxim
quami
Regi ſe
ſoli Deo
cùm d
natum.
Secundè
eſſe pa
Divinit
tiſic ite
ſto igit
matur e
76. Aet
te in ſeip
tate iſſe
epist. ad
vel verb
iſſam De
gultinus

Quartò. Deitas non potest mori vel pati, sepeliri, &c. Tum quia id repugnat immutabilitati Dei, de qua suprà ex Scripturis testimonium adduximus tum immortalitati Dei, quam illi tribuit Paulus 1. Tim. I. 17. Regi seculorum immortalis & invisibili soli DEO: tum quia etiam Scripturæ, cum docent Christum in tempore natum, passum, mortuum, addunt, Secundum carnem, quo indicant non esse passum vel mortuum secundum Divinitatem. Sic 1. Pet. 3. 18. Mortificatus quidem carne. Et c. 4. 1. Christus igitur in carne passus. Idem confirmatur ex Patribus. Epiphanius hæ. 76. Aëtis inquit. Dominus passibilitate in seipso suscepta verè passus est, Deitate ipsius à passione alienâ. S. Athanasius epist. ad Epictetum. Quis ita impius, ut vel verbis diceret, vel animo cogitaret, ipsam Deitatem circumcisam fuisse. S. Augustinus l. de hæ. c. 73. Est inquit, hæ-

resis, quæ dicit in Christo Divinitatem
doluiffe, cùm figeretur caro ejus in cruce.
Qui error etiam fuit Eutychetis.

At Lutherus toties dicit Divinitatem
esse passibilem, imò in Cruce esse
passam. Ita habet *lib. de Consiliis,*
& in *Confessione de Coena Domini.* An
ergo non alia ex ejus mente Divinitas
& Deus?

Quintò. Jam verò Trinitarii ex
Lutheranismo profecta pestis negârunt
Patrem, Filium, & Spiritum
Sanctum esse tres Personas; Item
docuerunt, unam esse Naturam seu
Deitatem omnibus communem, non
tamen Divinam essentiam; Item
docuerunt, unum quidem esse DE-
um, sed solum Patrem esse verum
Deum, Filium & Spiritum sanctum
non esse illum verum Deum: Essen-
tiam Divinam non videri in se, nec
videndam ab Angelis & ab homi-
nibus. Testatur hæc *Præcol. v. Dei-*
sta.

sta, T
profec
DEUS

Sext
scende
osa Ite
non in
sentia;
ele Ser
Sacros
ruat C
nem t
tantum
nam t
Fl. im
quàm
Luther.

Addo
nepos I
rolstad
aliquis

stæ, Trinitarii. Et Gaultier. Alius, alius
perfectò horum Lutheranorum
DEUS!

Sextò, Tritheitæ à Luthero de-
scendentes, asseruerunt tres esse De-
os; Item Antitrinitarii tres Personas
non in se subsistere, sed in Divina Es-
sentia; Item Servetiani duce Micha-
ele Serveto (quod quis non horreat!)
Sacrosanctam Trinitatem appellâ-
runt Cerberum tripitem & Geryo-
nem tricorporem; adeò q̃ dicebant
tantùm esse unam in Deitate Perso-
nam teste *Sander. Præcol. Genbrand.*
Florimund. l. 2. c. 15. Gaultier. Prò
quàm monstruosus, & novus planè
Lutheranorum Deus!

Contra Zuinglianos.

Addo Primò. Cùm Zuinglius sit
nepos Lutheri, utpote discipulus Ca-
rolstadii qui fuit discipulus Lutheri;
aliquis hinc arriperet occasionem

idem sentiendi de alio Deo Zvinglii à vero Deo, ut dictum de Deo Lutheri & Lutheranorum. Sed illud fortius est, quod

Addo Secundò. Alium & Zvinglius Deum asserit. Nam de Deo vero dicitur. Psal. 83. *I 2. Gratiam & Gloriam dabit Dominus.* Item Deo Scriptura tribuit, quòd ejus gratia sit necessaria ad benè ac congruè vitæ æternæ meritum operandum. Nam 2. ad Cor. 3. 5. *Non sumus sufficientes ex nobis quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est.* Item 1. Cor. 1. 5. *I 0. Gratia sum id quod sum, & abundantius omnibus laboravi, non ego autem, sed gratia Dei mecum.* Et Joan. 15. 5. *Sine me nihil potestis facere.* Ad Philip. 4. *I 3. Omnia possum in eo qui me confortat.*

At Zvinglius (teste Prateolo, v. Zvinglius Gualterio) Gratiam Dei rejicit, aut saltem, cum Pelagio, gratiæ necessitatem, dum hominem solis viri-

viribu
tis glo
& de C
in suo
bro, fa
Add
nistæ
næ de
ilume
dicer
nibus
glum
rem; l
næ, in
stantia
longè
richrist
bertate
(ut illu
olatra,
vocare
tam, i
univer

viribus naturalibus propriisq; meritis gloriam posse adipisci docet, ut & de Catone ac Scipione dicit, quos in suo contra Urbanum Regium libro, salutem asserit consecutos.

Addo Tertio. Nescio an & Calvinistæ in Zuinglio aliquid suæ doctrinæ de Deo alio non agnoverint, cum illum ejusq; fidem tantoperè deprædicet Theodorus Beza, ut in suis iconibus virorum illustrium vocet Zuinglium Ecclesiæ Tigurinæ instauratorem; Item Zuingli excellenti doctrinæ, incredibili fidei, ac invictæ constantiæ Alpinarum gentium partem longè maximam assertionem ex Antichristi tyrannide in Christianam libertatem debere. Hæc Beza Calvinii (ut illum non nemo vocat) penè idolatra, utpote qui audeat Calvinum vocare Os Domini, verum Prophetam, inreprehensibilem, maximum universi lumen ad Ecclesiam Dei di-

rigendam. Ita habet in vita Calvini
& testamento.

Addo Quartò. Quòd Henricus Bul-
lingerus Zvinglii Successor dicat
tres quidem esse in Divinitate Perso-
nas, sed gradu, formâ & specie dif-
ferentes, quod vix Arriani dicere au-
si essent.

Ex dictis Infero.

Graviter vos à vestris deceptos Pseudo-
Apostolis, qui vobis novi ac monstrosi DEI
notitiam cultumque obtruserunt, sublato
vero Deo?

Qui enim tollit veri Dei naturam, pro-
prietates & attributa, is tollit verum Deum.
Sed vestri hæresiarchæ tollunt hæc omnia,
ut hæctenus probatum est. Verum igitur De-
um sustulerunt; & vos, quod initio dicebam
pæne Atheos effecerunt.

Et hos sequi dignum judicabitis, qui ne
Deum verum agnoverint &

DE-

Aca

Gravis
bis Lu
ex

Quia vo
vero

Et rame
is atern
rum, &
stræ aut
verum vo
dis &

Demonst

V Bra
the

DECEPTIO II.

**Acatholicorum ab eorum
Hæresiarchis.**

Gravis & hæc impostura est, quâ vo-
bis Lutherus, Zuinglius, Calvinus, aliique
ex eorum familiis propagati hære-
siarchæ illufère:

*Quia vobis alium Christum obtraserunt,
vero ablato:*

Et tamen, ut dicitur Joan. 17. 3. *Hæc est vi-
ta æterna, ut cognoscant te solum Deum ve-
rum, & quem misisti Jesum Christum.* Ve-
stræ autem religionis auctores, & Deum
verum vobis abstulère, ut proximè osten-
dis; & insuper pro vero Christo alium
vobis monstrosum obrusère ac
persuasère.

*Demonstro id Calvinistis clarissimè &
Primò.*

Vera Fides confitetur Christum
esse Deum de Deo. Tum quia id
B 5 Scri-

Scripturis conforme, cū Christus de se dicat Ioan. 7. 29. Ego scio eum (Patrem) quia ab eo sum. Et Ioan. 5. 26. Pater dedit Filio habere vitam in semetipso. Et Ioan. 10. 29. Pater meus quod dedit mihi majus omnibus est. Et Ioann. 16. 27. Ego à Deo exivi. Tum quia S. Augustinus Tract. 3. 1. in Jo. ait: *Quidquid est Filius, de illo est, cujus est Filius; ideo Dominum Jesum Christum dicimus Deum de Deo.* Et S. Athanasius apud Vigil.: *Proprie Filius est Deus de Deo, lumen de lumine.* Tum quia idem ante Augustinum docuere plusquàm trecenti Patres Concilii Nicæni, in quorum Symbolo fidei Christus dicitur *Deus de Deo.*

At Calvinus l. 1. Inst. c. 13. §. 25: dicit Christum esse Deum ex se; & non esse proprie Deum de Deo. Hinc idem ait Filium Dei non accipere essentiam divinam à Patre; cū in epist. ad Polemos vocat blasphemiam, Iesum Chri-

Christi
Et libro
Verbun
quam il
intra p
illi sui
se ipso
cius, q
I. In
Dei ut
natici
quintu
za, d
Hypo
tum d
illud p
nui te.
Minis
lanens
Dei es
gine
Filiu
ellen

Christum esse à Patre essentiatum.
Et libro contra Valentinum Gentl. ait :
Verbum semper fuit Deus, quare neuti-
quam illi à Patre datum est, ut esset. Et
infra pag. 1948. Cùm dicis essentiam
illi fuisse datam à Patre, negas illum à
se ipso esse, cui rei contradicit Spiritus San-
ctus, qui æternum illum vocat. Item l.
1. Inst. c. 13. §. 26. inquit : Pater est
Dei ita principium non essentando, ut fa-
natici loquuntur, sed ratione ordinis. Se-
quitur Calvinum ejus D. scipulus Be-
za, dum lib. contra Smidelin. de unit.
Hypostat. ait Christum non esse gen-
itum de Patris essentia, etiam contra
illud Psal. 109. 3. Ante Luciferum ge-
nui te. Sequitur & Daniel Chamerius
Minister Montiliensis in Collatione A-
lanensi Act. 1. 2. 5. 7. 19. dicens Filium
Dei esse improprie Verbum ac ima-
ginem Patris. Et Act. 18. 19. 21. Dei
Filium non accipere verè ac proprie
essentiam suam à Patre. Idem cen-

fuerunt Authotheani Calviniani Ministri dicentes Christum esse à se non à Patre. En ut Calvinus cum sui sequacibus novam & fictitiam Christo Deitatem tribuit, veram pernegat! At hoc est Christum verum tollere, monstrosam vobis substituere.

Secundò. Christus nunquam peccavit. Unde ipse ait Jo. 8. 46. *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Et I. Pet. 2. 22. dicitur de Christo: *Qui peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus.* Et ab Hebr. 4. 25. *Tentatum per omnia pro similitudine absque peccato.*

At Christus Calvini, peccator est. Tum quia in *epist. ad Galat.* 3. dicit: Christum suscepisse Personam nostram, ut peccator fuerit & maledictionis reus: Tum quia *lib. 2. c. 16. §. 12.* ait Christum tempore Passionis inquinatum affectu vitioso; & eum in horto vocem sine ratione edidisse, quam ut non satis medita-

ram ce
26. M
Christ
pereun
sempit
ubi vo
trariu
vini C
fictitiu
Ter
thesaur
Paulus
ignora
21. 17
S. Aug
rem. ca
modo c
quo Ver
gorius
Proscie
aliquod
gratia
quid ba

tam celeriter castigavit, ut ait in caput
26. *Matth.* Tum quia juxta Calvinum
Christus in cruce desperavit, ac si
pereundum illi foret internecone
sempiternâ. *lib. 2. Inst. c. 16. §. c. 1. l. 2.*
ubi vocat nebulones indoctos, con-
trarium sentientes. Non ergo Cal-
vini Christus est quid monstri ac
fictitius?

Tertiò. In Christo erant omnes
thesauri Sapientie & Scientie Dei, ut ait
Paulus ad Coloss. 2. 3. adeòq; nulla
ignorantia. Hinc eidem Petrus Ioan.
21. 17. *Domine tu nôsti omnia.* Adeòq;
S. Augustinus lib. 2. de pecc. mer. &
rem. cap. 29. Ignorantiam inquit, nullo
modo crediderim fuisse in infante illo, in
quo Verbum caro factum est. Et Gre-
gorius Nazian. orat. in Basilium ait:
Proficiebat Sapientiâ, non ut incrementû
aliquod acciperet, cum ab initio Dominus
gratiâ & sapientiâ absolutus esset, sed
quâdâ hac hominibus ignaris apparerent.

At Calvinus in *Harmon. Evang.* ait Christum puerulum ignorantia laborasse. Et in caput 24. *Matth.* inquit Christum nostri causâ se ignorantia subiecisse ita ut usu quotidie factus sit sapientior. Unde Theodorus Beza lib. contra Andream Jacobi de duab. naturis Christi cum de hoc errore argueretur, respondit se in hoc lectum esse Calvinii sententiam & Lutheri. An igitur Christus Calvinii non alius à vero?

Quartò. Christum quis nescit pro omnibus mortuum testante id Paulo 2. ad Cor. 5. dum ait: Pro omnibus mortuus est Christus. Et I. Ioan. 2. 2. Ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed & pro totius mundi. Et I. Tim. 2. 6. Qui dedit redemptionem semetipsum pro omnibus. Sed Christus Calvinii tantum mortuus est pro electis & prædestinatis, ut colligitur ex I. 3. *Inst.* c. 22. §. 10. ubi

ubi e
dem c
Alius i
Qui
mund
5. 9.
Mat. 5
I. Ioan
omni p
At
fuisse
râsse
scele
lib. 2.
eum
henn
anima
ma cr
nis pe
Chri
præd
s
imò

ubi etiam ait per Christum dari fidem tantum filiis, quos adoptavit. Alius illi Christus.

Quintò Christi Passio & mors mundum redemit, ut patet ex Apoc. 5. 9. *Redemisti nos in sanguine tuo.* Et Ilai. 53. 5. *Cujus livore sanati sumus.* I. Ioan. 1. 7 *Sanguis ejus emundat nos ab omni peccato.*

At Calvinus mortem Christi non fuisse nobis profuturam ait, nisi tolerasset poenas damnatorum, & quæ sceleratis à Deo infligitur, ut habet lib. 2. *Inst. c. 16. §. 10. & 12.* Hinc autem accensum flammis inferni, gehennam gustasse non minus, quam animæ damnatorum, diros in anima cruciatus perditum damnatum hominis pertulisse. Alius certè Calvino Christus, quàm fides & Scriptura prædicet.

Sextò. Christum veracem esse, imò plenum gratiæ & veritatis Ioan. 1. 14. di-

14. didicimus. Et ipse de se ait Joan.
14. 6. *Ego sum via, veritas, &c.*

At Christus juxta Calvinum, non est verax in dictis ac promissis. Nam Joan. 6. 51. promiserat: *Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita*: Et tamen juxta Calvinum non dedit panem hujusmodi qui sit caro Christi, sed tantum signum, seu figura carnis suæ, ut docet lib. 4. *Inst. c. 17.*
§ 12. Ubi etiam obiter addo, quod infirmum ac nimis impotentem Christum fingat Calvinus, quia talem, qui non possit panem mutare in carnem per suam divinam potentiam, quod fit etiam naturaliter in nutritione hominis. O longè alium Christum Calvin! maximè si insuper recolas, quæ contra Filium Dei ex Calvino attulimus sub *Decept. Prima.*

Septimè. Christum esse Deum clarissimè Scripturæ loquuntur, patet quæ index Joan. 1. 14. *Ubi Verbum caro factum*

etum d
Dēus er
Ex illis
qui est f
cula.

At C
versus
mentem
licè in
illum fe
ritas, u
impin
quario

Oci
nianus
Contro
ad Mag
nibus
gnare
sua ad
xit illo
dum &
Act. 7

Fascinus Hæresiarch. 27

etum dicitur, de quo ibidem antea :
DEUS erat Verbum. Et Roman. 9. 5.
Ex illis est Christus secundum carnem,
qui est super omnia DEUS benedictus in sæ-
cula.

At Calviniani Galli in locum sexti
versus octavi Psalmi Davidici à Cle-
mente Maroto repositum concinunt Gal-
licè in suis conventiculis sic: Talem,
illum fecisti, nihil ut ei desit nisi Divi-
nitas. Ubi quàm clarè in Arrianismum
impingunt ! testatur id Gaultierius
quarto sæc. pag. 294.

Octavo. Petrus Richerius Calvi-
nianus Minister (ut videre licet in
Controversiis Villagagnoni, & in epist.
ad Magistrat. Genevens. in Attestatio-
nibus adjunctis) ausus fuit propu-
gnare, Christum non esse in carne
sua adorandum : Item hæreticum di-
xit illum, qui censet Christum oran-
dum & invocandum esse, contra illud
Act. 7. 58. ubi Stephanus orat : Do-

mine Jesu accipe Spiritum meum. Et contra Matth. 2. 11. Et procedentes adoraverunt eum. Utiq; in carne tunc natum. Et contra illud Pauli ad Heb. 1. 6. Et cùm iterum introducit primogenitum in orbem terre, dicit, & adorent eum omnes Angeli ejus.

Nonò. Christus est mediator inter Deum & homines tantùm secundùm Naturam humanam. Nam non sine causa Paulus 1. Tim. 2. 5. addit. *Unus mediator Dei & hominum. Homo Christus Jesus.*

At Calvinus in epistolis duab. ad Polonos, docet, Christum exercere officium Mediatoris secundùm Naturam etiam Divinam. Quem etiam sequuntur Ministri Tigurini. Mitto, quòd Beza lib. contra Brentium de omnipotentia carnis Christi, & lib. contr. Andream Jacobi de duab. Unionibus Hypostaticis in Christo ait, quod est Nestorium suscitare.

Vide-

Vini &
vero!

Off

CHR
qu

At

Divina

quo S

tus m

Mirun

Christ

aliusi

Secu

ex Scr

cant n

rantia

At

ni, ait

agnov

Videte ergo qualis Christus Cal-
vini & Calvinitarum ! quàm aliis à
vero !

Ostendo idem Lutheranis.

Primo.

Christum esse Deum, Scriptura
quàm proximè adduxi, testatur.

At Lutherus *Disp. I. unit. de Essent.*

Divina assert. I 4. Audet dicere nescio
quo Spiritu ; Nihil mirum, inquit, si to-
tus mundus Christum neget esse Deum ;
Mirum sanè imò monstruosum de
Christo estatum Lutheri ! An non
alius illi Christus ?

Secundo. Contra Calvinum citata
ex Scripturis testimonia clarè indi-
cant nullam in Christo fuisse igno-
rantiam.

At Lutherus *Conc. de Natali Domi-
ni*, ait Christum non omnia semper
agnovisse, non quovis tempore o-
mnia

omnia intellexisse. En alius Lutheri ab indicato in Scripturis Christus!

Tertiò. Christum fuisse Agnum immaculatam & incontaminatum adeòq; sine peccato, tum 1. Petri. 1.19. dicitur, tum aliàs sæpe; ut attuli contra Calvinum.

At audite hîc blasphemiam Lutheri, qui in epistolam ad Gal. 3. illud contra Christum evomit: Omnes Prophete inquit viderunt hoc in Spiritu, quod Christus futurus esset omnium maximus latro, homicida, adulter, fur, scirelegus, blasphemus Et hom. I. Fit gravisimus & longè omnium maximus & unicuique peccator. Hinc infra ait illum præcipuè baptismo eguisse in remissionem peccatorum, & imprimis propter Christum à Patre ordinatum fuisse baptismum. Prò qualis est Lutheri Christus? quantæ in verum Christum blasphemix Lutheri!

Quartò. De Christo ut homine dicitur

Fascinus Hæresiarch. 31

citur Marci 16.6. *Surrexit, non est hic.*
Et ipse de se Joan. 11. 15. *Non eram ibi.*

At Christus Lutheri & Lutherano-
rum etiam secundum Humanita-
tem est ubique. Nam ita docet Lu-
therus tom 2. *Conc. de Sacra Coena Do-*
mini. Item Brentius lib. de *Majestate*
Dei hominis. Et in *Apologia pro Confes-*
sione VVittenbergensium in tract. de Coe-
na Domini. Item Smidelinus in *Repetit.*
VVittenbergensi. Nam docent hi Hu-
manitatem Christi esse omnipoten-
tem & immensam, conlequenter
carni Christi attributum Divinitatis
tribuunt: Quod si putant uniri es-
sentialiter Humanitati, sic fiet Hu-
manitas idem cum Deitate, quod est
hæresis Eutychiana; Si accidentaliter
idem attributum ununt Huma-
nitati; Sic distinctæ erunt Personæ
Dei & Hominis, quod est hæresis Ne-
storiana. En qualis eorum Chri-
stus? quàm alius à vero!

Quintà

Quintò. Quid alii Successores Lutheri? Quàm de Christo aliena à Christo?

1. Nam Anabaptistæ illum dicunt non sumpsisse carnem veram de Virgine, teste Lindan. *Dial. 2. Dubitantii.* Item Canisius *l. 1. de corruptelis Verbi Dei* testatur. Anno Domini 1571. in Palatini ditione prope Heidelbergam ab Anabaptistis Lutheri propagine potestatem factam, in dubium adducendi, num Christus ex Virgine carnem sumpsit, num aliunde? Et alium Christum!

2. Galpar Stencfeldius Antilutheranus, & Memmonitæ Christum ratione Humanitatis esse verum Deum docuere. Et quidem Stencfeldius Humanitatem Christi non esse natam, sed esse genituram Spiritus Sancti, & eandem esse omnino Deum effectam post Ascensionem. Teste Prateolo v. Stencfeld. & Florimundo

l. 2. 1. 1.
lis Eua
Baron. 2.

O nov

3. 1.

nies di

riæ & 1

Dei. E

Nam te

Socrate

Christu

elle D

qualis

4.

comm

Necess

Divine.

Natura

multas

quod v

aut age

turæ C

lis aliq

Luthe-
à Chri-
dicunt
de Vir-
bitantii.
is Verbi
71. in
bergam
pagine
in ad-
virgine
ue? èa

l. 2. d. 16. Sanderob. 191. quæ est hære-
sis Eutyheliana *apud sand. b. 1 c2. apud*
Baron. ann. 448. Hæcine est Christus?
O novum sanè Eutyhelianismum!

3. Brentius Lutheri vera proge-
nies distingvit Filium Dei à Filio Ma-
riæ & in hujus Filio dicit esse Filium
Dei. En Lutheranus hic Nestorizat!
Nam teste S. Augustino *hæres. 89. &*
Socrate l. 7. c. 32. Nestorius docebat,
Christum ex MARIA natum non
esse DEUM sed Hominem! prò!
qualis Lutheranorum Christus!

Luthe-
m ra-
Deum
Feldius
le na-
s San-
Deum
Teste
mundo
l. 2.

4. Philippus Melanchthon in locis
communibus 39. editis fol. 9. inquit:
Necesse est in Filio aliquid esse Naturæ
Divinæ. Et fol. 10. *In Christo est aliqua*
Natura Divina. En Lutheranus hic vel
multas agnoscit Naturas Divinas,
quod voluât etiam novi Tritheistæ;
aut agnoscit multas esse partes Na-
turæ Divinæ, quæ est antiqua hære-
sis aliquantò Arriano absurdior, de
qua

qua Augustinus lib. de hæres. cap. 74.
Quam ergo novam & confictam
Deitatem Christo hæc Lutheri affecula
tribuit!

5. Martinus Kammicius lib. de
duob. Naturis absurdum censet dicere,
quod Christus sit Mediator secun-
dum humanam Naturam, ut supra
dictum de Calvino contra I. Tim. 25.
Alius & huic Christus.

6. Michaël Servetus negabat in
Christo esse duas Naturas. Teste
Gaulterio pag. 795. Nempe is etiam
Creatorem cum Creatura ita con-
fundebat, ut DEum in lapide esse la-
pidem diceret, in trunco truncum
(ipse truncus) ut patet ex ejus epist. 6.
ad Calvin. En Lutheranorum Chri-
stum, & DEum!

Con-

Contra Zvinglianos:

Addo Primò. Eos hic non meliores, seu non melius tenuisse de Christo aliumq; à vero agnovisse. Nam contra citatam superius contra Calvinū Scripturam Sacram, Zvinglius in confessione ad Carolū V. Act. 1. dicit Christū Sapiētiā paulatim crevisse.

Idem docet Bucerus ex Luthera-
no Zvinglianus, qui in cap. 24. Matt.
inquit de Christo: *Humanam scientiam & ignorantiam, rationem videlicet mentemq; humanam, quæ per interval-
la augetur & accrescit sive diminuitur, assumpsit.* En Zvinglianorum Christum.

Addo Secundò. Quod idem Bucerus
teste Lindan. Dial. 2. Dubitanti, moribundus dixerit JESUM CHRISTUM non fuisse verum illum Messiam sed alium nobis expectandum. En Zvinglianus hic judaizat! alius profectò illi Christus!

Addo Tertio. Quod Zuinglius ad Nestorianos videatur deicivisse, cum verba illa Ioan. 1. 14. *Verbum Caro factum est.* legit sic: *Verbum Caro facta est.* testatur id Lutherus. Vide idem *apud Gaultierium* 755.

Addo Quarto. Martinus Bucerus Sacramentarius digniorem fide censuit malignum spiritum quam Christum de præsentia reali corporis Christi in Eucharistia, quam negavit suggerente sic dæmone, ut testatur Lutherus in *Colloquio VVittemberg.* Item Sander. *Repetit. I. de Euch. c. 10.*

O verè alium etiam apud Zuinglianos Christū! Verus porrò Christus utpote ipsa Veritas contrarium clarè asserens, quomodo non fide dignior præ Patre mendacii Diabolo!

Concludo.

Sic ergo duces cæcos sequimini, qui ne Christum quidem cognoverint, in quo est
salus,

reſarchæ : Quia abſtulerunt indicia & ſigna, ex quibus certò colligi poſſit ac diſcerni vera Sacra Scriptura ab aliis ſuppoſitiſia & non ſacra.

Hæc autem abſtulêre : Nîm ſeculaſâ novâ & ſpeciali nec ulli illuſioni obnoxia revelatione, ſola & unica traditio vel definitio Eccleſiæ (hæc eſt *Columnæ & firmamenti veritatis*, ut eam Paulus I. Timoth. 3. v. 5. vocat,) ſola inquam eſt, quæ nos certos reddit hanc, quam de facto habemus, eſſe veram Sacram Scripturam.

Sed veſtræ religionis auctores rejiciunt Traditiones, & Eccleſiæ definitionem nil curant. Nam Calvinus traditiones impugnat *lib. 4. Inſtit. cap. 8. §. 6. 7. 8. & alibi*. Item Brenzîus in *Prolegomenis contra Petrum de Soto*. Similiter Kemnitius in *Examine Conc. Trid. Seſſ. 4.*

Lutherus in ſuper *lib. contra Regem Angliæ*, teſtatur ſe nihil facere mille
 Augu-

Augustinos, mille Ecclesias. Ergo hi vobis unicum illud medium, quo internoscere poteratis Sacram Scripturam à non Sacra, sustulerunt.

Nunc enim unde id probabitis ? unde internoscetis ? Quem hic iudicem hujus controversiæ appellabitis ? Num ipsam Scripturam ? At probandum prius est hunc verè esse Sacram Scripturam. An Spiritum privatum ac internum ? At unde huic infallibilis veritas ac certitudo ? imò, cum, quot hæretici sunt, tot variis spiritibus agentur, cuius potius Spiritui credendum erit ? Unde colliges hunc potius Spiritum esse à Deo (quod monet Apostolus, *Probate Spiritus si ex Deo sint* 1. Ioan. 4. 1. Maxime cum aliqui, ut infra adducam, facti fuerint sibi pleraque sua dogmata inspirata à Diabolo ?

An ad Lutherum hic, vel Calvinum & similes appellabitis ? At unde

de his duobus homuncionibus major auctoritas, quàm tot antiquissimis Ecclesiæ Patribus, quos passim rejicitis : quàm sapientissimis per orbem Academiis & Doctoribus per tot jam sæcula mirè contentientibus, quos minimè curatis ?

Probo idem Secundò.

Quia vestri Pseudomagistri vel omnes libros Canonicos, vel plurimos pro libitu è Canone ac numero sacrorum librorum contra omnem antiquitatis sensum eraserunt, nempe ut faciliùs suos vobis errores persuaderent, exclusis iis sacris voluminibus, quæ illòs ac vos manifestè refutassent, & falsitatis arguere potuissent.

Osten-

Ostendo id ipsum per
Inductionem.

Primò enim Stencfeldiani (qui Anti-Lutheranis annumerantur) totam Scripturam Sacram rejecerunt tanquam literam occidentem, solo Spiritu interno contenti, Scripturam scilicet rejicientes propter Scripturam quæ dicit: *Litera occidit, Spiritus autem vivificat.* 2. Cor. 3. 6.

Secundò. Anabaptistæ (Lutheri nepotes) in *Colloquio Franckental.* Vetus Testamentum ceu à malo Deo dictatum repudiârunt. Quippe illorum errores ac impudentiam, tam Prophetarum, quam Salomonis aliq̃ue Libri Veteris Testamenti castigârunt.

Tertiò. E veteri Testamento Lutherus & Zvinglius in *Prafation.* Bibliorum à se conversarum è sacro Canone excludunt librum Tobie, Judith,

dith, Sapientiae, Ecclesiastici, & Machabæorum. Imò Lutherus in *Assertion. Art. 37.* libros Machabæorum vel maximè nullus auctoritatis esse contendit. Idem in Collog. mentalib. & in Præfationib. librorum Novi Testamenti ait : *Odi librum Esther, & cuperem non exstare : Liber Judith est, inquit, figmentum compositum in tar Virgiliana Eneidos, aut Iliados Homeri.*

2. Priores quinque Libros expungit & Brentius in *Confess. VVittenberg. cap. de Script. Sacr.* Item *Magdeburgenses Centur. 1. lib. 2. Coll. 1.*

3. Calvinus cum libro Tobiae & libris Machabæorum (ut patet ex Bibliis Genevensibus) rejicit insuper librum Sapientiae lib. 1. *Inst. c. 11. § 8.* Item Ecclesiasticum lib. 2. *Inst. c. 5. §. 18.* Item librum Judith videtur rejicere in *Antidot. Concil. Trid. Sess. 4.* Rejicit adhuc Prophetiam Baruch l. 3. *Inst.*

Inst. c.
pica D
errore

4-
contra
(quos
rum lib
N: mir
des, qu
felli
georu
bertar
Sancto
operib
ribus
tur, ill

Q
Conviv
Testam
sibi vi
turum
Præte
triarch

Inst. c. 20. §. 58. Item aliquot capita Danii hystelle Gaulterio *sæc. 16.* errore Calvinistarum nono.

4. At quâ id auctōritate fecêre contra veterum Patrum sensum (quos ultimo loco referam) hi Sacrorum librorum arbitrarii Censores? Nimirum ibi eorū figmenta & fraudes, quibus vos illaqueârunt, manifestûs deteguntur. Nam ibi de Angelorum patrociniis, de arbitrii libertate, de oratione pro fidelibus, de Sanctorum intercessione, de bonis operibus, de jejunio & oratione pluribusq; aliis fides Catholica roboratur, illorum hæreses enervantur.

Quartò. Item Lutherus *Sermon. Convival. lib. tit. de libr. Veteris & Novi Testamenti*, auctorem Ecclesiastæ ait sibi videri ocreis & calceis destitutum, equitare tantum in foccis. Præterea *Sermon. Convival. tit. de Patriarch. & Proph. librum Job* vocat fabu-

fabulæ argumentum, affirmatque se non omnia credere, quæ in eo libro narrantur. Ibi quæ multa ridicula & stulta contineri. DEUS bone! qualis Verbi Dei censor! quantus illusor! Quippe ibi etiam se miser impugnari sensit. Nam Eccl. 12. 13. dicitur, *Deum time & mandata ejus observa, hoc est enim omnis homo.* At Lutherus fidem sufficere volebat.

At verò Job 13. 1. Ejus impudentia clarè arguitur: *Pepigi foedus* (ait Job) *cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de Virgine:* Cùm tamen nefarius apostata Lutherus cum dicata Deo Virgine sacrilegum inièrit Matrimonium & ipse Monachus. Ibidem v. 9. 11. Job ait: *Si deceptum est cor meum super muliere; hoc enim nefas est & iniquitas maxima:* Cùm tamen Lutherus dicat impudentis simè: *Si nolit Domina, veniat Ancilla.* Item Job 42 8. dicitur: *Job servus meus ora-*
bit

bit pro vobis, faciem ejus suscipiam. Quo loco intercessio Sanctorum stabilitur.

Hæc de Veteris Testamenti libris Sectarii. Nisi quodd Calvinus insuper blasphemè arguat mendacii librum Sapientiæ lib. I. Instit. cap. II. §. 8. Ubi nempe & bonorum operum tantam commendationem, & mercedem justitiæ Sanctorum & plurimæ suæ sectæ videt contraria, & tamen in Psychopannychia citat cap. 9. Sapient. cum ait: *Melius docemur à Scripturis Sacris: Corpus quod corrumpitur, aggravat animam.* Sap. 9. I 5.

Quid iidem de Sacris libris
novi Testamenti?

I.

Lutherus in Prologo Epistolæ Jacobi.
Item Magdeburgenses cent. I.
lib. 2. cap. 4. Col. 54. Item Brentius,
Kemnitius Epistolam Jacobi Apostoli

penitus contemnunt. Lutherus eam contentiosam, tumidam, aridam, stramineam, & indignam Spiritu Apostolico blasphemè atterit. Nempe hanc Epistolâ confossus est miser, cum in sola fide iustitiam statueret *contra Jacob 2.*

I. Idem Lutherani Epistolam Catholicam Judæ, secundam Epistolam Petri, secundam & tertiam Joannis, Epistolam ad Hebræos, suâ auctoritate aut penitus rejiciunt, aut dubii hærent: Ita Lutherus in *Prologis h. e. Epistol. Brentius in Confessione V. Wittemberg. Kemnicus in Examine 4. sess. Trident.* Nimirum Epistola Judæ hortatur ad perseverantiam in bonis operibus, à flagitiis deterret, quæ tamen Lutherus dicebat non obesse, si fides adsit. Teste *Castr. V. Peccatum H. 5.* Epistolæ verò Joannis, traditiones & charitatem commendant. Ibi enim dicitur: Joan. 3. 13. *Nolui per*
atra-

*atram
sedore
tri Epi
nis &
At ho
fiarch
sacris
viser
ptura
Sacra
III
item B
placet
IV.
Evang
nem, c
cum, p
bus lo
Presat.
ta hom
curand
V. F
Pissacen*

atramentum & calamum, scribere tibi, sed ore ad os loquemur, &c. Secunda Petri Epistola agit de virtutibus Christianis & hæreticorum erroribus, &c. At hoc ipsum suspectos vobis hæresiarum potuit reddere, quod ita è sacris libris eliminant, quæ suis novis erroribus opponi vident, ac si Scriptura illis, non illi potius Scripturæ Sacræ se conformare deberent.

III. Præterea *Luthero (in Prologo)* item *Brentio, Kemnitio, &c.* non placet *Apocalypsis.*

IV. Adhæc *Lutherus* nullum ferè *Evangelistam* agnoscit præter *Joannem*, cujus *Evangelium* vocat *unicum*, pulchrum, verum, aliisq; tribus longè ac latè præferendum. *In Præfat. in Novum Testamentum.* Quanta hominis libertas in *Scripturis* censurandis!

V. Porro *Calvinistæ in Confessione Pissiacensi Art. 3.* Epistolam *Pauli ad He-*

Hebræos dicunt esse incerti auctoris.
Sicut & Calvinus dubitat, sitne Bar-
nabæ an Lucæ in institutione impressa
Anno 1554. cap. 10. §. 83.

En ut vestri Neo-Doctores Sacram Scri-
pturam vobis mancam & laceram obtulere!
Quod si in libris, quos excludunt pro libris,
non est Verbum Dei: unde colligent in iis
quos retinent esse?

Proboidem Tertiò.

*Quia vobis malam falsamq; Bibliorum ver-
sionem vestri heresiarchæ tradidère.*

I.

Nam Lutherus ipse (teste Coch-
æo in actis Lutheri, & Lindano
in Dubitant.) post annos 20. fastus est
se crebrius errasse, eò quod Rabbi-
norum glossis nimium credidisset:
Etsi alioquin versio Lutheri Biblica
eo plausu primò sit accepta, ut teste
Matthæio Lutheri discipulo, Festum
Translationis Bibliorum à Luthera-
nis fuerit institutum, quamvis in il-
la plu-

la plures postea quàm mille errores fuerint deprehensi teste *Beza. tit. I. Calvin.*

I I. Ejusdem Lutheri versionem carpunt & irrident Tigurini (teste *Stolzio in defens. Lutheri*) & Osiandri- ni, qui Luthero exprobrant dolum & falsitatem. Eidem Bucerus ipse manifestos lapsus objicit: Munsterus verò eidem exprobrat multorum versuum omissionem.

III. Versionem Biblicam Theodori Bezae damnat ipse Castalio in *Prefat. ad Anglam.* Versionem Sebast. Castellionis vicissim damnat Beza ut ineptam, falsam, imperitam, blasphemam, ridiculam, execrandam, impiam, perverfam. *Hac Beza.*

IV. Versionem Sebast. Munsteri perstringunt Tigurini, & Pelicanus, in *suis Prefation.* Biblia Tigurinorum damnat & Lutherus, illud Typographo oblatis sibi eorum Bibliis effatus:

Nul-

Nullum cum eis commercium, nec eorum libros recipere aut legere volo, quandoquidem ipsi damnati sunt, & alios homines secum ad inferos deducunt. Ita refert Holpiniæus Calvinista in Historia Sacramentaria Anno Domini 1544.

V. Porro easdem vestrorum versiones oppugnant Cochläus in Actis Lutheri, Genebrandus præfat. in Nigen. Serarius in Prolegomenis Bibl. Gretserus, quæ eas indicant esse corruptas ac vitiosas, aridas & insipidas, inter se pugnantes, inconstantes, & quæ Grammaticam magis quam Theologiam sapiant, quod ultimum in Castigatione etiam Beza carpit. Quæ fusius ostendit Becan. titulo I. Calvin.

Probo idem Quartò.

Seu potius Tertiam Probationem confirmo :

Quis

Quia vobis pluribus locis detruncatam,
pluribus item auctam pro suo arbitrio
Scripturam obtrusere pro vera ac ge-
nuina.

Detruncatam esse ab Hæresiarchis
Scripturam locis compluribus ostendo.

Nam Beza aliq; Evangelici (te-
ste *Beza. titulo 1. Calvin.*) omittunt
totum illum versiculum Act. 6. 4.
Tradebant eis custodire dogmata que e-
rant decreta ab Apostolis & Senioribus.

Item, ubi ait Apostolus 2. Petri 1. 10.
Sategite, ut per bona opera certam voca-
tionem & electionem vestram faciatis.
Omittunt, ly, per bona opera. Sed quidni
audeant aliqua verba ejicere è Scri-
pturis, cum ex illis tot libros, ut o-
stendi proximè, ejecere.

Auctam verò esse ab Hæresiarchis in lo-
cis complurib. Sacram Scripturam patet.

Nam Lutherus cum nullum inve-
nisset locum in Scriptura, quo pro-
baret, solam fidem iustificare; aucto-

ritia-

ritate propriâ in Epistola ad Rom. cap. 3. 28. apposuit hanc particulam, sola: & cùm ibi esset, *Arbitramur hominem justificari per fidem*, ille posuit, *Per solam fidem*. Cùmq; de hac re pòst monitus esset, respondit insolentissimè: Sic volo, sic jubeo, stat pro ratione voluntas.

2. Idem Lutherus ad illud Apostoli I. Cor. 9. 5. *Nunquid non habemus potestatem mulierem, sororem circumducendi?* Addidit de suo, *in uxorem*. Teste Bec. supra. P. ò impudentem apostatam, & divinarum literarum falsarium!

3. Item illud Christi Ioan. 6. 41. *Ego sum panis vivus*: Beza, ut realem corporis Christi in Ecclesia præsentiam impugnet, ponit sic: *Ego sum panis ille vivificus*. Significans Christi corpus nonnisi per suos effectus hic recipi, sicque panem materiale pro Pane vero de Coelo descendente substituit.

tituit. O quàm vera apud vos Scri-
ptura !

Probo idem Quintò.

*Quia vestrae fidel Auctores & sequaces
ineptam & falsam vobis Sacra Scriptu-
ra interpretationem tradidère.*

Patet id Primò.

Cum Christus dicit Matth. 19. 17.
*Si vis ad vitam ingredi, serua man-
data.* Id à Christo dictum esse non se-
riò at ironicè, Calvinus censet, sic ea
verba interpretans: *Ne serues man-
data, quia id nec prodest, nec est possibile.*
O præclarum interpretem ! colligitur
id ex l. 3. *Inst. cap. 24. S. 13. vide Bee-
tit. I. Calvin.*

Brentius verò ita eadem verba in-
terpretatur, ut putet Christum hic
vobis indicasse viam ad æternam da-
mnationem. Unde secundùm Bren-
tium sensus esset. *Si vis æternam
damnari, serua mandata.*

Patet

*Patet idem Secundó. Illa Christi verba: Hoc est Corpus meum, Calvinus exponit (lib I. Inst. c. 13. §. 12.) Hic panis est figura seu imago Corporis mei. Zuin-
glus (ut patet ex lib. Subsídium de Euchar.) sic exponit: Hic panis signi-
ficat corpus meum. Lutherani sic expo-
nunt: Hic panis est corpus meum. Nem-
pe ita ut sit & panis & Corpus Chri-
sti ibidem.*

Bucerus (teste Prateolo v. Bucerus) ait hunc esse sensum: *Hoc est protesta-
tio & memorialis beneficiorum Dei.*

Carolstadius sic dicta verba expli-
cat: *Hic, id est, ad hanc mensam sedet
corpus meum. Seu: Hoc est arcanum quod
hic mense assidet.*

VVestphalus tradit sic prædicta
Christi verba à Calvino exposita seu
corrupta esse. *Hoc id est, non panis, sed
universa coenæ actio est corpus meum.*

Plessæus lib. 4. de Euchar. c. 2. ver-
ba illa, *Hic est Sangvis meus, sic inter-
preta-*

river- retatur : *Hac est acerba illa mors &*
nusex- *passio, quam sustinebo.*

fic panis En quanta Scripturæ perversio,
Zuin- in clarissimis verbis hallucinatio!
um de tam tamen contra plerasque has in-
is signi- terpretationes sit additum : *Hoc est*
c expo- *corpus meum, quod pro vobis tradetur: Hic*
Nem- *est sanguis meus, qui pro vobis effundetur.*
s Chri- Quibus verbis cum indicârit Chri-
stus clarissimè, id quod Apostolis da-
at, esse corpus tradendum, esse san-
guinem effundendum; utique id nec
de acerba illa morte, nec de universa
cenæ actione, nec de protestatione
et memoriali beneficiorum Dei, nec
de vino vel pane, nec de imagine vel
figura Corporis Christi, potest intel-
ligi, quia horum nihil est traditum aut
effusum pro nobis; sed verum Cor-
pus & Sanguis Christi: Lutheranos
super ipsa Pronomina demonstra-
tiva refutant, *Hoc, Hic*, nec sic verifica-
retur Propositio, ut de hac re fusiùs
Theo

Theologi. Carolstadium ipse verborum Evangelii contextus refutat, Accipite & comedite, hoc est enim, &c. quàm ineptus enim contextus ac retum nexus est: Accipite & comedite, hic enim sedet corpus meum.

Patet Tertiò. Illud de Christo ex Symbolo Apostolorum: Descendit ad inferos, Calvinistæ in Catechismo Heidelbergensi sic explicant: Acerbos cruciatus in morte pertulit. Calvinus verò lib. 2. Inst. c. 16. §. 10. sic exponit idem: Omnes poenas damnatorum perpeffus est.

Beza verò in Annotationibus in Acta Apost. per inferos hic intelligit sepulchrum. Unde & illud Psalmi 15. 10. Non derelinques animam meam in inferno. Sic explanat cum Calvinò. Non derelinques cadaver meum in sepulchro. En quales Verbi Dei interpretes, & in tanta claritate cæci? Maxime cùm contra Bezam & illud sit

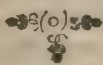
fit, quid
dictum
nec ibi
ut hic r
tuse esse
Eph. 4
descendi
non si
vel sepi
erat, sed
anterior

Plus v
putatis.
tum seu
insuper
surrip

fit, quòd jam immediatè in Symbolo dictum sit de sepulchro: *Et sepultus est*, nec ibi repetantur uila bis mysteria, ut hìc repeteretur de sepultura, si verus esset sensus Bezæ; & illud Pauli ad Eph. 4. 9. *Qui ascendit, ipse est qui descendit in inferiores partes terræ*: quæ non significant terræ superficiem vel sepulchrum quod supra terram erat, sed partem terræ, aliis partibus inferiorem.

Ex dictis Infero:

Plùs vobis nocuisse Haresiarchas, quàm putastis. Nam cùm & Verbum Dei traditum seu Traditiones vobis dissuaserint, & insuper Verbum Dei scriptum vobis verum furripuerint, sic vos penè omni Verbo Dei spoliârunt.

De-

DECEPTIO IV.

Acatholicorum ab eorum
hæresiarchis.

Tribus prædictis Hæresiarcharum
fraudibus succedit quarta, & quæ vos certò
inter illos reposuit, quibus Christus dixit
Marci ult. v. 16. *Qui serò non crediderit, con-*
demnabitur. Adhucque, ubi maximè vobis
consulere velle videbantur vestræ religionis
Duces, hic vos maximè de-

fraudârunt.

Quia vobis ablatà verâ Fide, supposititi-
am Fidem pro vera obtruserunt.

Multiplici argumento, ut spero, clarissimè
id quod asserui, evincam.

Argumentum primum.

NAM vera fides habet authorem
Deum & Christum, juxta illud
Pauli ad H-br. I 2. 2. *Aspicientes in Au-*
ctorem Fidei & consummatorem Jesum.

At

At Lutherus fatetur, se authore
Diabolo docuisse, quæ suos docuit.
Nam in libro de Angulari Missa fol. 128.
testatur sese à Diabolo edoctum, Mis-
sam esse rem malam, & rationibus
Diaboli convictum se abolevisse Mis-
sas, & Communionem sub utraque
specie induxisse. Hæccine est vera
fides, quæ à dæmone inspirata Lu-
thero?

Zuinglius similiter (teste Sleida-
no lib. 1. Imòdiplomate fatente Zuin-
glio lib. quem inscribit, *Subsidium*
Eucharistie) dixit scripsitq; se Do-
ctrinam de Coena accepisse in to-
mnis, & quâ ratione Eucharistiæ
veritatem impugnaret, edoctum se
à quodam monitore spiritu, sed se
ignorare, albus an ater fuerit; à quo
didicit, illud verbum, *Hoc est corpus*
meum, debere sic exponi, *Hoc significat*
corpus meum. Hinc Schluseburgius
ait Zuinglio doctrinam hanc à dæ-

mone inspiratam. O auctorem fidei
Sacramentariorum !

Item de Martino Bucero scribit
iple quondam ejus Magister Luth-
erus in Colloquio VVittenbergenſi,
& refert Sanctes, Malignum eſſe
ſpiritum, qui eum edocuit negare
Chriſti Corpus & Sangvinem verè
acre ipſa in Eucharistiæ Sacramento
exiſtere.

Cùm item Calvini doctrina de E-
chariſtia ſit eadem quæ Zuingli, &
idem Calvinus cum Bucero literis
pluribus religionis fœdus ſanxerit,
& librum integrum ſcripſerit de ſuo
cum Zuinglianis in materia Sacra-
mentorum conſenſu, aded, ut B. za
Epist. I. ad Andreæ Dudithium calu-
umniatores vocet, qui ajunt non benè
Calvinum cum Zuinglio conſentire;
Præterea cùm idem Calvinus (*lib. I.
de lib. arbitr. contra Albertam Pighium*)
pro inſigni Apoſtolo Chriſti habeat
Luthe-

Luth
que
rata
cum
riſide
Chriſt
vid P
cam
tam.
At
Patre

Lut
ba
eſſe v
Noſ f
boni Ch
ſtiani d
veniffe
eſſe Scr
Sacram
miſſion

Lutherum: Hinc ut Bucer, Zvinglii-
que doctrina est à Dæmone inspi-
rata: etiam Doctrina Calvini, qui
cum illis se consentire dicit, & Luthe-
ri fidem approbat ceu ab Apostolo
Christi profectam. Hinc ipse Da-
vid Paræus Doctrinam Calvinisti-
cam ait Zvinglio à dæmone instilla-
tam.

At quomodo sit vera Fides, quæ à
Patre mendacu Diabolo inspiratur!

Argumentum Secundum.

Lutherus ipsemet lib. contra Ana-
bapt. fidem Catholicam fateitur
esse veram & optimam, cum ait:
Nos fatemur, sub Papatu plurimum esse
boni Christiani, imò omne bonum Chri-
stianitatis, atque illinc etiam ad nos de-
venisse Quippe fatemur in Papatu veram
esse Scripturam, verum baptismum, verum
Sacramentum Altaris, veras claves ad re-
missionem peccatorum, verum predicandi
offi-

officium, verum Catechismum, ut sunt, Oratio Dominica, Decem Præcepta, Articuli Fidei. Dico insuper sub Papata veram Christianitatem, imò verum esse nucleum Christianitatis. Hæc omnia Lutherus.

Ergo cùm homo hic subdolus vobis persuaserit contraria Articulis Fidei Catholicæ, quam sicut veram approbat, hoc ipso vobis veram Fidem abstulit, falsam ac supposititiam obtrusit. Nequit enim non esse falsa Fides, quæ veræ opponitur. Hinc

Argumentum Tertium.

Vera Fides juxta Paulum ad Ephes. 4. 6. est *Una Fides*. Ergo cùm juxta proximè citatum Lutheri textum, sub Papatu sint veri Articuli Fidei, adeoq; vera Fides; si insuper V. G. Lutheri Fides utiq; Papali contraria esset tenenda ut vera, Fides es-

set una, & non una. Una juxta S. Paulum; non una ob alteram Lutheri fidem.

Sed independenter ab eo Lutheri sensu textuque discurrendo, quomodo Lutheri est *una fides*, cum (ut testatur Staphylus,) adhuc vivente Luthero, Secta Lutheranorum sit divisâ in diversas 36. Sectas; Postea verò numeratæ fuerint ferme centum diversissimæ Sectæ à Luthero prodeuntes, nempe Carolstadianorum, Ubiquitarum, seu Brentianorum, Servetianorum, Osiandrinorum, svenckfeldianorum, &c. Sub Calvinî etiam Secta comprehenduntur Puritani in Anglia sic dicti, quod puram se Calvinî doctrinam tenere profiteantur: Piccardiæ in Boëmia: Geusii in Belgio; Hugonotti in Gallia. Item Evangelici, qui rejectâ traditione, solo Evangelio sunt contenti, & firmiter se ajunt apprehen-

dere Promissiones Evangelii : Item Sacramentarii, Calvinoturcistæ : de quibus vide Staphylum.

Item Bucerus primò Catholicus Monachus, post Lutheranus, deinde Zvinglianus, iterum Lutheranus, denique novæ Sectæ molitor fuit, quæ cum Lutheranis Sacramentariorum copularet : teste Gault. pag. 756. En una Fides ! Item Carolstadius antea Lutheranus, deinde Berengarianus, & ex addictissimo Fratre Lutheri hostis ei intensissimus. En quàm una Fides, ac proinde quàm vera !

Argumentum Quartum.

Vera Fides ne in uno quidem puncto Fidei est falsa. Nam tota Fides nititur auctoritate Dei revelantis semper veracis. Hinc Paulus I. ad Thessalon. 2. I 3. ait : Cum à nobis accepissetis verbum auditus Dei, accepi-

cepiſtis illud non ut verbum hominum, ſed ut eſt verè, Verbum Dei.

At veſtræ fidei auctores plurima apertè falſa docuerunt, quia contra claram ac receptam ab omnibus Scripturam, ut patebit ex argumento ultimo ſtatim afferendo: & hic oſtendo.

Sic apertè falſum docet Calvinus loco ſup. citato, expreſſè contra Paulum 2. ad Corinth. 5. 14. Dum hæreſiarcha hic dicit Chriſtum non eſſe pro omnibus hominibus mortuum.

Sic apertè contra Jacob. 2. aliaque loca Scripturæ infrà ponenda Lutherus docet ſolam Fidem juſtificare.

Sic item Calvinus Harmon in Matt. 27. falſò docet, non futurum Dei judicium de peccatis noſtris. Quia id expreſſè eſt cõtra illud Matt. 12. 36. Omne verbum otioſum quod locuti fuerint homines reddent rationem de eo in die judicii. Et illud ad Rom. 2. 5.

Secun-

Secundum auritiam tuam & impenitentem
cor, thesaurisas tibi iram in die ire & re-
velationis iusti iudicii Dei, qui reddet
univogue secundum opera ejus. Et 2. Cor.
5. 10. Omnes nos manifestari oportet an-
te tribunal Christi, ut referat quisque pro-
pria corporis prout gessit, sive bonum, si-
ve malum.

Sic idem Calvinus lib. 2. Inst. c. 8.
§. 3. Falsò asserit fidem esse chari-
tate nobilitiorem; quia contra expre-
ssam Scripturam 1. Cor. 13. 13. Nunc
autem manent, Fides, Spes, Charitas;
tria hæc, major autem horum Charitas.

Sic idem Calvinus docet apertè
falsum (in Responso de Usuris inter epi-
stolas num. 354. Usuram non esse
damnandam. Cùm id sit contra cla-
ra Scripturæ testimonia; nam Chri-
stus Luc. 6. 35. ait: Date mutuum nihil
inde sperantes, Et eritis Filii Altissimi. Et
Psalm. 14. 1. Domine, quis habitabit
in habitaculo tuo? Resp. Qui pecuni-

am suam non dedit ad usuram Ibid.
v. 5.

Similiter Lutherus (*teste Castr.*
verbo Baptismus) falsò docet, b-
pti-
simo non deleri peccata; quia id
contra Scripturam Act. 2. 3 8. *Bapti-*
getur unusquisq; vestrum in remissionem
peccatorum.

Idem Lutherus docet non esse
exhibendam obedientiam Prælati
quibuscunque etiam voto promi-
sa foret teste Prateolo: Sed id
contra illud ad Eph. 6. 5. *Ope-*
dite Dominis carnalibus, sicut Christo.
Et ad Hebr 13. 17 *Obedite Præpo-*
sitis vestris & subjacete eis. Et illud Psal.
75. 12. *Vovete & reddite, &c.* En quot
in punctis falsa manifestè isto-
rum fides !

Argumentum Quintum.

Vera & iustificans Fides est, quæ per
charitatem operatur. ad Galat. 5. 6.
 Item cum sit à Deo inspirata, nihil
 non sanctum præcipit, ad cultum
 Dei & amorem virtutum incitat, à
 vitiis retrahit. Nec enim arbor bo-
 na, qualis est vera & bona fides, ma-
 los fructus potest facere, ut ait Christus
 Matth. 7. 18.

At Lutheri, Calvini, aliorumq; si-
 milium fides excludit bonæ operæ; ab
 his dem deterret dicendo illa esse pec-
 cata mortalia (ita Lutherus apud
 Præteolum, Sanderum, ita & Calvi-
 nus lib. 2. *Inst. c. 12 §. 4.*) Imò opera
 bona esse æternâ damnatione digna
 censet Calvinus in *Antidot. Conc. Trid.*
Sess. 6. c. 11 Eadem illorum Fides do-
 cet legem Dei esse impossibilem, ut
 licentiùs violetur: Nulla flagitia no-
 cere, dummodò fides adsit, ut sic li-
 beriùs in vitia proruat. Item casti-
 tatem,

tatem, vitæ perfectioris studium impugnat. Nam Calvinus cœlibatum & vitam monasticam damnat *lib. 4. Inst. c. 13. §. 3. 17. 19. 21.* ubi vota hæc *Captiosa Satanae retia* vocat. Similiter Lutherus inhibita ait esse cœlibatum, virginitatem esse rem malam, & Dei mandato adversariam: & vota monastica dicit esse impia, diabolica, retractanda, apud Prateol. Sander. &c. Contra clarissima Scripturæ loca, in quibus & castitas laudatur, ut Apoc. 14. 4. *Hi sunt, qui cum mulieribus non sunt coinquinati, virgines enim sunt.* Et Sap. 4. 1. *O quam pulchra est casta generatio &c.* Et 1. ad Cor. 7. 38. *Qui Virginem suam matrimonio non jungit, melius facit.* Et studiū vitæ perfectioris à Christo non improbatur, sed suadet: si vis perfectus esse, vade, vende omnia quæ habes & da pauperibus. Matt. 19. 21. Et vota in universum in Scripturis celebrantur. Ps. 115. 14. *Vota*

mea Domino reddam Et Pl. 75. 11. Vo-
vete & reddite.

Hæc cine fides est à Deo inspirata,
quæ præterquam quòd licentio rem
vitam & vitia non refrenet, adhuc
contra ea quæ laudat Spiritus San-
ctus in Scripturis, pugnat? O fidem
vestram! O fraudem ac deceptio-
nem!

Argumentum ultimum ac
præcipuum.

*Quia hæresiarchè illam vobis fide
tradiderunt ac persvaserunt quæ
neq; ex Scriptura S. neq; ex Trad-
itionibus neq; ex Conciliis, neq; ex
Sanctis Patribus probari potest.*

Hoc argumentum per partes declaro.

S. I.

*Hereticorum Fidem ex S. Scriptura
probari non posse.*

HOc non tantum inde deduco,
quòd Sacram Scripturam pro ve-
stro

stro
terpr
veros
titulo
quia
riculo
cùm
ctetis
ex eo

prop
in or
Pr
nitum
babea

O
U
lib
fint
di, qu
Lib
Chri
rare

stro libitu recipitis vel rejicitis ac interpretamini, in dō & textus ejusdem veros corrumpitis, ut ostensum sub titulo, *Deceptio tertia*: Sed tum ex eo, quia nullus propriè vestræ fidei Articulus in Scriptura Sacra habetur, cū tamen nihil vos velle credere jactetis, nisi quod in Scriptura: Tum ex eo: Quia potiùs Sacra Scriptura propriè vestræ Fidei contraria est, & in omnibus adversatur.

Primam partem hujus rationis; quòd nimirum nullus Articulus propriè vestræ fidei habeatur in Sacris Scripturis:

Ostendo per Inductionem.

Ubi enim est in Scriptura, quòd hi libri è canone Sacrorum librorum sint ejiciendi, quos ejicitis; recipiendi, quos recipitis?

Ubi in Scriptura, quòd Ecclesia Christi universalis erraverit vel errare possit?

Ubi

Vbi in Scriptura, quòd Romanus Pontifex sit Antichristus ?

Vbi in Scriptura est, non dari Purgatorium, nec iuari fidelium precibus vitâ sanctos ?

Vbi in Scriptura, per Sanctorum invocationem fieri Christo injuriam ?
Vel Sanctorum & Christi imagines, & Divorum reliquias esse ejiciendas ?
& nullo honore afficiendas ?

Vbi in Scriptura, tantum tot esse Sacramenta, quot statuitis ?

Vbi in Scriptura Impanatio Eucharistica ? vel quòd in Eucharistia sit tantum figura corporis Christi, non ipsum corpus ?

Vbi in Scriptura, Missas esse abolendas, vel in Missa non offerri Deo Sacrificium ?

Vbi legitur in Scriptura, quòd sumptio Eucharistiæ sub una tantum specie panis non conferat vitam æternam ?

Vbi

Ubi in Scriptura, Deum esse, Autorem peccati, illudque velle, ac præcipere? vel hominem carere libero arbitrio?

Ubi in Scriptura quòd Præcepta Dei sint servatu impossibilia?

Ubi in Scriptura, ea quæ docetis de vocatione ministrorum, vel quòd sola fides iustificet?

Ubi in Scripturis quidquam est contra Indu'gentias, contra vota, contra coelibatum, vel quòd status continentiae sit imperfectior ac deterior Matrimonio?

Ubi denique in Scriptura, quòd omnes infantes habeant in baptismo fidem actualem?

Ubi alia quaecunq; propria vestrae fidei dogmata?

Secundam partem positæ hic sub §. i. rationis; quòd nimirum potius sit contraria *Scilicet* fidei sacra Scriptura, & in omnibus eadem adversetur;

Osten-

Ostendo per aliam Indu-
tionem.

De TRADITIONIBUS ad-
versatur vobis Scriptura 2 ad Thes-
salon. 2. I 5. State & tenete Traditio-
nes, quas didicistis sive per Sermonem, sive
per Epistolam nostram.

DE ECCLESIA quam defecisse,
errasse, aut esse invisibilem doceris,
adversatur vobis Scriptura I.
Tim. 3. I 5. Ecclesia Dei vivi est Columna
& firmamentum veritatis. Luc. 22. 32.
Rogavi pro te Petre, ut non deficiat fides
tua. Ioan. I 4. 16. Alium Paracletum dabit
vobis Spiritum veritatis, ut maneat vo-
biscum in eternum. Matth. 16. 18.
Porte inferi non prevalebunt adversus
eam (Ecclesiam) Matth. 5. I 5. Non po-
test civitas abscondi supra montem posita:
Vos estis lux mundi, &c.

Ecclesiam Romanam, quam im-
pugnatis expressè Scriptura com-
men-

menda-
Paulus
in uni-
fides!

DI-
EIUS
ria vo-

v. 15.
oves m-
Matth-
per ha-
am.

Quod-
Tum-
tu cor-

sus,
dit qu-
gelis-
summa-

ramus
ram d-
Pasto-
tum

mendat ad Romanos I. 8. quibus Paulus dicit: *Fides vestra annuntiatur in universo mundo. Ea qualis Romana fides!*

DE PRIMATU PETRI ET
EIVS SUCCESSORIBUS contra-
ria vobis Scriptura. Tum Ioan. 21.
v. 15. Ubi Petro soli dicitur: *Pasce
oves meas. Pasce agnos meos.* Tum
Matth. 16. 18. *Tu es Petrus, & su-
per hanc Petram ædificabo Ecclesiam me-
am. Et tibi dabo claves regni cælorum.
Quodcunq; solveris super terram, &c.*
Tum Luc. 22. 32. Petro dicitur: *Et
tu conversus aliquando confirma fratres
tuos.* Tum ad Ephes. 4. 11. *Et ipse de-
dit quosdam quidem Apostolos, alios Evan-
gelistas, alios Pastores & Doctores in con-
summationem Sanctorum, donec occur-
ramus omnes in unitatem fidei. Ubi vides
tam diu non defuturos in Ecclesia
Pastores (quibus utique in Petro di-
ctum, Pasce oves meas, &c.) donec oc-
curre-*

curramus omnes in unitatem fidei, proinde ad consummationem mundi ac iudicii diem. Huc potest & illud referri. Joann. 10. 16. *Erit unum ovile & unus Pastor.*

DE CONCILIORUM AUCTORITATE, cui derogatis, contraria vobis Scriptura: Tum Auctor. 15. 28. Vbi in primo Concilio Apostoli dicunt: *Visum est Spiritui Sancto & nobis.* Tum Matt. 18. 17. *Dic Ecclesie: Si Ecclesiam non audiet, sit tibi velut Ethnicus & Publicanus.* Et Petro Christus dicit Luc. 22. 32. *Tu confirma Fratres tuos.*

DE PURGATORIO ET ORATIONE PRO MORTUIS adversatur vobis Scriptura 1. Cor. 3. 15. *Ipse tamen salvus erit, sic tamen quasi per ignem.* Quod etiam S. Augustinus Homil. 16. ex Homiliis 50. & Theodoretus in Scholiis in 1. ad Cor. 3. explicant de igne Purgatorii. Et Matth.

Matth.
dat te
in car
reddas
vides
ri post
sus fu
carcer
non d
citur:
inferio
huc
quem
homi
chab
est co
peccat
tum
ubi Pe
cir no
futur
alia i

Matth. 5 25. Ne fortè adversarius tra-
dat te iudici, iudex tortori, & mittaris
in carcerem: non exies inde, donec
reddas ad novissimum quadrantem. Vbi
vides carcerem indicari, de quo exi-
ri possit, sed postquam quis satis pas-
sus fuerit aut satistecerit, hic autem
carcer non est infernus, quia ex hoc
non datur egressus. Item Pl. 85. di-
citur: Eruiisti animam meam ex inferno
inferiori. Vbi Plaltes innuit alium ad-
huc esse infernum præter eum
quem ob letalia peccata adulterii &
homicidii promeruerat. Et 2. Ma-
chab. 12 46. Sancta ergo & salubris
est cogitatio, pro defunctis exorare, ut à
peccatis solvantur. Et illud Christi di-
ctum Matth. 12 32. rem confirmat,
ubi Peccatum in Spiritum Sanctum di-
cit non remitti neque in hoc, neque in
futuro sæculo. Hic enim indicat aliqua
alia in futuro sæculo remitti posse.

DE

De CULTU ET INVOCATIONE SANCTORUM contra-
ria vobis est Scriptura: Tum Pl. 138.
17. *Nimis honorificati sunt amici tui De-*
us: Tum Iosue 5. 14. ubi Josue pronus
in terram coram Angelo cecidit & ado-
ravit: Tum Iob 5. 1. *Et ad aliquem San-*
ctorum convertere. Tum Machab. ulti-
mo v. 14. *Hic est jeremias Propheta Dei*
qui multum orat pro populo. Quod de
mortuo Ieremia dicitur.

De RETINENDIS IMAGI-
NIBUS ET CULTU RELIQUIA-
RUM adversa vobis est Scriptura:
Tum Exod. 37. 7. Moyses iussit in
Propitiatorio collocari imagines au-
reas & statuas Cherubinorum?
Tum Psal. 33. 21. *Custodit Dominus o-*
mnia ossa Sanctorum: Tum 4. Regi.
13. 21. *Ossa Elizei cum tetigisset mortu⁹*
illico revixit. Tum in Act. Apostol.
19. 12. Ubi Deus enarratur fecisse
prodigia multa per Sudaria, & Se-
micin.

micinctia Pauli. Et Matth. 14. 36: Rob-
orabant eum, ut vel fimbriam vestimenti
ejus tangerent, & quicumq; tetigerunt,
salvifacti sunt. Huc de Arca foede-
ris ex lib. Regum, & de Serpente
aeneo. Et Plal. 98. 5. Adorate scabel-
lum pedum ejus. Et Philip. 2. 10. in
nomine Jesu omne genu flectatur.

DE SACRAMENTORUM
NUMERO contrariæ vobis sacræ
literæ Nam.

BAPTISMUS statuitur Matth.
28. 19. Baptizantes eos in nomine Pa-
tris, &c.

DE CONFIRMATIONE
Act. 8. 17. Petrus & Joannes impone-
bant manus baptizatis & accipiebant
Spiritus Sanctum.

DE SACRAMENTO ORDI-
NIS 1. Tim 4. 14. Noli negligere gra-
tiam, quæ tibi data est cum impositione
manuum Presbyteril. Et 1. Tim. 5 22.
Nemini citò manus imposueris.

DE

DE EXTREMA UNCTIO-
NE Iacobi 5. 15. Infirmatur quis? In-
ducat Presbyteros, & ungant eum oleo,
& oratio fidei alleviabit infirmum, &
si in peccatis fuerit, dimittentur ei.

DE MATRIMONIO ad E-
phel. 5. 32. Erunt duo in carne una: Sa-
cramentum hoc magnum est: ego au-
tem dico, in Christo & in Ecclesia.

DE SACRAMENTO POENI-
TENTIÆ Ioan. 20. 22. Accipite Spiri-
tum Sanctum, quorum remisistis pec-
cata, remittentur eis; quorum retinueri-
tis retenta sunt. Et 1. Ioan. 1. 9. Si con-
fiteamur peccata nostra, fidelis est De-
us, ut remittat peccata nostra.

DE VERITATE CORPO-
RIS CHRISTI IN EUCHARI-
STIA, contrariatur vobis Scriptura
Ioan. 6. v. 52. Panis quem ego dabo, caro
mea est pro mundi vita. Luc. 22. 9.
Hoc est Corpus meum quod pro vo-
bis tradetur. Et 1. Corinth. 11. 27.

Qui

Quicumque manducaverit panem hunc, vel biberit calicem Domini indigne, reus erit Corporis & Sangvinis Domini.

DE SACRIFICIO MISSÆ
contraria vobis Scriptura: Tum Psal.

109. 4. *Tu es Sacerdos in æternum secundum Ordinem Melchisedech.* Tum ad Heb. 13. 10. *Habemus Altare. Utique ad Sacrificium.* Tum Luc. 22. 19.

Hoc facite in meam Commemorationem. Tum Malach. 1. 11 *In omni loco sacrificatur & offertur Nomino meo Oblatio munda.* Tum Act. 13. 2. *Ministrantibus illis Domino.* Ubi Græcè ponitur nomen Liturgiæ. Tum ad Hebr. 5. 1. *Omnis Pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur, ut offerat dona & sacrificia.*

DE COMMUNIONE SUR UTRAQUE SPECIE contraria vobis Scriptura: Tum quia Evangelium tribuit eorum effectum uni speciei Ioan. 6. 59. *Qui manducat hunc Panem vivet,*

vivet in æternum: Et v. 52. Si quis manducaverit ex hoc Pane: vivet in æternum. Tum quia Act. 2. v. 42. tantum unus Speciei fit mentio: Erant perseverantes in communicatione fractionis Panis & orationibus. Ubi nihil de Calice: Tum quia I. Cor. 11. v. 27. dicitur sub disjunctione: Qui manducat vel bibit indignè, reus erit Corporis & Sanguinis Domini: Si ergo alterutram Speciem sumens, reus est utriusq; simul, id est Corporis & Sanguinis: Ergo sumens alterutram Speciem solitariè, sumit utrumque, id est Corpus & Sanguinem; proinde satisfacit illi præcepto: Ioan. 6. v. 54. Nisi manducaveritis Carnem, & biberitis Sanguinem, &c.

DE IUSTIFICATIONE PER SOLAM FIDEM, contraria vobis Scriptura: Tum quia I. Cor. 13. 2. dicitur: Si habuero omnem fidem, charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest.

Galat. 5. 6. In Christo Jesu neque circumcisio quidquam valet, nec preputium, sed fides quæ per charitatem operatur. Et Jacob 2. 20. Fides sine operibus mortua est. Tum quia Scriptura tribuit aliis actibus & operibus justificationem. Tribuit Timori Dei Eccl. 1. 28. Qui sine timore est, non poterit justificari. Tribuit Dilectioni 1. Joh. 3. 14. Qui non diligit, manet in morte. Et Remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multum Luc. 7. 47. Tribuit Spei Psal. 36. 40. Salvabit eos, quia speraverunt in eo. Tribuit Poenitentiae Luc. 13. 5. Nisi poenitentiam egeritis, omnes peribitis. Tribuit Observationi mandatorum. Pl. 118. 21. Maledicti qui declinant à mandatis tuis. Item operibus misericordiae Matth 25. 34. Venite benedicti, &c. Esurivi enim & dedistis mihi manducare v. 41. Discedite maledicti in ignem æternum. Esurivi enim & non dedistis mihi manducare: nudus eram &

84 *Fascinus Haresarch.*

non cooperuistis me, &c. Ubi manifestè aliud quid, præter fidem Christus exigit. Et Matth. 16. v. 17. Opera præter fidem requiruntur: *Reddet unicuique secundum opera ejus.*

PRÆCEPTA DEI ESSE AD OBSERVANDUM IMPOSSIBILIA DICITIS. At Scriptura contraria est. 1. Joannis 5. 3. *Et mandata ejus graviora non sunt.* Et Matth. 11. 30. *Jugum meum suave est, & onus meum leve.* Et Philip. 4. 13. *Omnia possum in eo qui me confortat.* Et 1 Cor. 10. 13. *Fidelis Deus, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis.* Et Ezech. 3. 6. 27. *Faciam ut in præceptis meis ambuletis.* Et Luc. 1. 6. *Erant justi ambo incedentes in omnibus mandatis & justificationibus Domini sine querela.* Et Psal. 118. 68. *Servavi mandata tua & testimonia tua.*

DE LIBERO HOMINIS ARBITRIO adversatur vobis Scriptura, quæ illud homini concedit.

Gen.

Gen.
tu de
Qui s
sitan
tatis s
14.1
manu
si volu
bunt t
quod
7.18
D
NEN
ra 1.
jungit
non je
Bonam
Et v. 2
uxorem
bonis
Et 1. T
Et Tit.
dintem

Gen. 4. 7. Sub te erit appetitus tuus, & tu dominaberis illius. Et 1. Cor. 7. 37. Qui statuit in corde suo, non habens necessitatem potestatem autem habens voluntatis sue, quod vult faciat. Et Eccl. 15. v. 14. 15. 16. 17. Deus hominem reliquit in manu consilii sui, adjecit mandata sua: Si volueris mandata servare, conservabunt te. Apposui tibi aquam & ignem, ad quod volueris, porrige manum. Et Rom. 7. 18. Velle quidem adjacet mihi.

DE COELIBATU ET CONTINENTIA adversatur vobis Scriptura 1. Cor. 7. 38. Qui matrimonio jungit Virginem suam, bene facit: & qui non jungit, melius facit. Et Ibid. v. 1. Bonum est homini mulierem non tangere. Et v. 27. Solatus es ab uxore? noli querere uxorem. Et v. 8. Dico non nuptis & viduis, bonum est illis si sic permaneant, sicut & ego. Et 1. Tim. 5. 23. Te ipsum castum custodi. Et Tit. 1. 7. 8. Oportet Episcopum esse continentem. Et Matth. 19. 12. Sunt eun-

chi, qui seipſos, &c. Alia testimonia
poſui ſupra.

DEUM NON ESSE CAUSAM
ET AUTOREM PECCATI docet
contra vos Scriptura Plal. 5. 5. Non
Deus volens iniquitatem tuas. Et Ezech.
I 8. 23. Nunquid voluntatis mee eſt mors
impii? Nolo mortem peccatoris, ſed ut
in agis convertatur & vivat. Et Jerem.
I 9. 5. Edificaverunt excelsa Baalim, quae
non praecepi eis, nec aſcenderant in cor
meum. Et I. ad Theſſalon. 4. Haec eſt
voluntas Dei Sanctificatio veſtra. Et I.
Joan. 3. 8. Qui facit peccatum ex Dia-
bolo eſt. Plura testimonia vide De-
cept. I. contra Calvinum initio.

SOLAM INCREDULITA-
TEM ESSE PECCATUM nul-
lumque aliud peccatum inferre da-
mnationem, docuit Lutherus cap. d
Baptiſmo: At Scriptura contraria eſt
I. Cor. 6. 9. I o. Nolite errare; neque for-
nicarii, nec idolis ſervientes neque molle-

*neque fures, nec avari, nec ebriosi, nec male-
dici, neque rapaces regnum Dei possidebunt.*

QUOD ROMANUM PONTI-
FICEM PROTERVE JACTA-
TIS ESSE ANTICHRISTUM,
repugnat Scripturæ. Nam Antichri-
stus, de quo ait Scriptura, *vel est una
Persona*; & sic eo ipso refellimini,
quod Romani Pontifices tot fuerint
à Petro, non unus: *Vel nomine Anti-
christi intelliguntur plures Personæ*;
& sic etiam non conveniunt ulli Ro-
mano Pontifici ea quæ in Scriptura
prædicuntur de Antichristo. Namque
2. ad Theß. 2. 8. est de illo: *Tunc reve-
labitur ille iniquus, homo peccati, quem
Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui
& destruet illustratione adventus sui.*
Hic Antichristus dicitur futurus pro-
ximè ante diem Judicii seu illustrem
adventum Christi ad Judicium: At
Romani Pontifices tam pridem præ-
sunt, nec illis id evenit, quod hic præ-

dicatur. Sed nec illæ denominationes illis conveniunt, *'niquus, homo peccati;* cùm inter Romanos Pontifices, tot numerentur sancti post Sanctum Petrum, nempe 71.

Item de Antichristo prædicitur *Apoc. 13.5.* Et apud *Danielem 7.25.* Quod ejus tyrannis duratura sit tribus annis & dimidio. At verò Pontifices Romani tot, attigerunt prope annos 20. in Pontificatu, plures paucioribus annis Ecclesiæ præfuere, imò tantum diebus aliquot :

Item Antichristus occidet Enoch & Eliam, qui post tres dies & dimidium resurgent. Ut colligitur ex *Apoc. 11.7.* Quod Romanis Pontificibus ut non evenit, sic non convenit.

Item Antichristus juxta Apostolum se efferet super omne quod dicitur *1ª Thessal. 2.4.* At Romano Pontifici id non quadrat, qui humani à se nil alienum putat, & Dei super omnia cultum promoveret. Quod

Quod si 1. Joan. 2. 22. dicitur: *Qui negat Patrem & Filium, hic est Anti-Christus*; nec illud convenire Romanis Pontificibus satis patet, qui Divinas Personas cum Ecclesia glorificant & exaltant. Potius id hæresiarum nomen convenit, qui, ut ostensum sub *Deceptione prima & secunda*, eo ipso quod ea quæ sunt veri Dei & Christi propria, videntur inter illos negantes Patrem & Filium adscribi iure merito posse.

Ex hætenus dictis Patet, Sectariorum fidei Scripturam adversari; proinde non inniti testimonio ac revelationi Divinæ ideoque esse nullam,

Addo adhuc §. I.

Tantum abest, ut fides Sectariorum ex Scripturis probari possit; etiam id negant. Quia Scripturæ testimonia quantum curent;

Constat imprimis ex Luthero, qui in Galat. 3. ante medium to. 5. fol.

34 5. ait: Nil moror Scripturæ locos, si etiam sexcentos producas pro iustitia operum, contra fidei iustitiam, & clamites Scripturam pugnare: Ego habeo auctorem & Dominum scripturæ, tu urges servum, id est, Scripturam; hunc servum relinquo tibi. Hæc Lutherus; quæ si quicumq; sanæ mentis consideret, quis ejus doctrinæ fidem habeat?

Constat etiam ex Calvino, qui ait blasphemè Scripturam Sacram (quæ utique est verbum & loquela Dei veracis ac primæ Veritatis) non esse ex se se certam ac falsitatis expertem. Nam lib. I. Instit. c. 8. §. 13. edit. Latina. §. 12. edit. Gall. ait: Tum verè deum ad salvificam Dei cognitionem Scriptura satisfacet, ubi interiori Spiritûs Sancti persuasione fundata fuerit ejus certitudo. En à Spiritu privato dependet Scripturæ Divinæ certitudo juxta Calvinum.

Hæreticorum fidem à nullo alio extrinseco loco probari posse.

Hactenus Argumenti ultimi pars prima probata est: nunc secundam probo; nempe quod Sectariorum fides propria nec à Traditionibus, nec à Conciliis, nec à SS. Patribus probari possit, quod etiam per partes declaro.

1. Nequit probari Sectariorum Fides ex Traditionibus.

Tum quia Traditiones rejiciunt contra doctrinam Pauli supra insinuatam. Tum quia Traditiones contrariam eorum fidei proponunt in plerisque fidem, ut patebit ex ultimo hujuslibelli §. Atque sic fides illorum nec nititur verbo Dei scripto, ut proximè probatum, nec Verbo Dei tradito.

Imò hinc obiter infero, Sectarios contra conscientiam & contra suam fidem {quæ illos docet Traditiones

rejicere) multa credere : Scilicet dum recipiunt creduntq; aliqua, quæ tantum ex Traditione habemus & credimus v. g. dum recipiunt Symbolum Apostolorum , Baptismum parvulorum, cum diem Dominicum non Sabbatum colunt, cum Pascha post Lunam 14. Æquinoctii celebrant, cum perpetuam Virginitatem Beatæ Mariæ profitentur: Dum censent hæreticos non rebaptizandos, item formam baptismi ore proferendam esse, dum Sacram Scripturam hanc quæ exstat, habent pro Sacra Scriptura, &c. &c.

*II, Fides Sectariorum non nititur
Conciliis.*

Quia Conciliis auctoritatem derogant & Pontifici ea approbanti; imò Ecclesiam errare posse dicunt, contra allatam Scripturam *S. sapientiore*. Hinc Conciliorum etiam generali-

ralium & antiquissimorum apud illos
nulla veneratio vel auctoritas; quod
vel inde collige, quod Calvinus reji-
ciat illud Nicæni Concilii: *Deum de*
Deo; lumen de lumine, dicatq; Christum
Deum ex sese, ut supra. Similiter Lu-
therus *lib. de Conciliis* ait, se non intel-
ligere Spiritum sanctum in Conci-
lio Nicæno.

Equidem si cum Conciliis sen-
tirent, statim fidem suam ejurare te-
nerentur. Nam prima quatuor
Concilia, quibus in Ecclesia ceu Divi-
nis vocibus honor est habitus, eorum
fidei è diametro opponitur: Nicæ-
num enim Concilium *can. 6.* & Chalce-
donense *Act. 4. & 16.* Item Constanti-
nopolitanum *cap. 5.* agnoscunt in Ro-
mano Pontifice Primatum & omni-
um Ecclesiarum regimen.

Incruentum Altaris Sacrificium
confitetur *Epheſinum Concilium ep. ad*

94 *Fascinus Haresiarch.*

Nestorium. Invocationem Sanctorum approbat *Chalcedonense Act. II.*

Purgatorium & orationem pro defunctis probat *Concil. Lateranense cap. 16. & Florentinum Sess. ultimâ.*

Sacrorum librorum Canonem receptum nunc, agnovit *Concilium Romanum celebratum Anno Domini 492. & ante hoc Chartaginense secundum.*

Contra Iconoclastas pro imaginum sacrarum cultu se opponit *Constantinopolitanum IV. can. 3. ubi affuere Episcopi 383.*

Atque hinc manifestæ contradictionis arguitur Calvinus, qui ea quæ Concilia prima 4. Generalia definiunt, non recipit, & tamen l. 4. Inst. c. 9. § 8. dicit: *Priscas Synodos ut Nicænam, Constantinop. Ephesinam, Chalcedonensem & similes libenter amplectimur, reveremurq; ut sacrosantas, quantum attinet ad fidei dogmata: nihil enim continent, quàm puram & nativam Scripturæ*

ptura interpretationem, quam Sancti Patres spirituali prudentia ad frangendos Religionis hostes, accommodarant. Hæc ille.

Omnes item Sectariorum errores damnati ab Oecumenico Concilio Tridentino. Sed hi Concilia etiam illa antiqua, quæ celebrata sunt tempore adhuc secundum ipsos incorruptæ fidei non audiunt, obliti sententiæ Christi Matth. 18. 17. *Si Ecclesiam non audiërit, sit tibi sicut Ethnicus & Publicanus.*

III. Fides Sectariorum non nititur Patrum testimonio.

Tum quia antiquissimi Patres & Ecclesiæ Doctores ea omnia profitentur in suis libris, quæ modò Ecclesia Catholica credit & proficitur, & in quibus disfidet à Sectariis, ut in fine hujus libelli afferam clarissimè;

Tum quia apud hæresiarchas nulla ferè est Patrum auctoritas & reverentia;

rentia: Nam Lutherus lib. contra Regem Angliæ dicit: Nihil facio mille Cyprianos, mille Augustinos, planè juxta illud Proverb. 18. 3. *Impius cum in profundum venerit, contemnit.*

Calvinus hic Luthero non melior. Nam lib. 8. *Inst. c. 4. §. 38. & c. 5. §. 10.* ait Veteres Patres errasse: in rebus fidei, & solum æstimat Augustinam, à quo tamen in tot mysteriis ac veritatibus recedit.

Magdeburgenses Divum Cyprianum vocant stupidum & Deo destitutum ac depravatorem Poenitentia.

Causæus non est veritus discipulum Apostoli Pauli Dionysium Areopagitam vocare delirum senem: Nazianzenum vocat fabulatorem: Divum Ambrosium à dæmone fascinatam: Divum Hieronymum æquè damnatum ac Diabolum, injuriosum Apostolo blasphemum, sceleratum, impium.

Deus bone! quæ in Sanctos blasphemæ.

phemix ! Sed cur ita ? Quia hi Patres
nobiscum docent à tot sæculis omnia
illorum erroribus contraria.

Denique Gregorio Massovio plu-
ris est unus Calvinus, quàm centum
Augustini.

Ex dictis Infero :

Cùm vestra fides, ô Secularii, nec Scri-
pturæ Divinæ, nec Traditionibus, nec Con-
ciliis, nec Auctoritati antiquorum Patrum
& Ecclesiæ Doctorum innitatur :

Ergo vestra fides est nulla fides, sed com-
mentitia, fictitia, novitia.

Uterius infero :

Ergo cùm vobis talem fidem persuase-
rint hæresiarchæ, falsam vobis fidem ob-
truserunt, verâ sublatâ. Prò ! qualis fasci-
nus ! quanta & quàm perniciosa hinc
vestri delusio !

¶ (O) ¶

¶

DE

DECEPTIO V.

A catholicorum ab eorum
hæresiarchis.

Gravis & ille fascinus, & intolerabilis impostura est, quâ prædicti vestræ fidei
Parentes vobis illusere :

*Quia incredibilia, cōtradictoria,
nec secum coharētia: item absurda
vobis credēda & tenēda tradidēre:*

Cū tamen de myseriis veræ fidei dictum sit
Psal. 92. 5. Testimonia tua credibilia facta
sunt nimis: nec DEUS qui est summa & prima
& sapientissima veritas, sibi contradicere pos-
sit: nec quidquam absurdum ab illius bonitate
& sapientia proficisci queat.

Quod de vestris asserui, probō; illud præ-
monens.

Et si seorsim asseram incredibilia & ab-
surdā, tamen etiam pleraq; incredibilia inter
absurda esse referenda & e contra.

II. Incredibilia docent Lutherani.

I.

Quis credat, Omnes Christianos
esse

esse æquè Sanctos, ac est MA-
RIA? maximè cùm illam Angelus re-
liquis manifestè præferre videatur.
Luc. 1. 28. *Benedicta tu in mulieribus.*
Tamen Beatæ Virgini omnes æqui-
parât Lutherus. *Serm. de Natali B. V.*

II. *Quis credat*, omnes Infantes
habere fidem actualem & usum ra-
tionis tunc cùm vix nati baptizantur?
At docent id Lutherani.

III. *Quis credat*, quemcunque pue-
rum ac foeminam habere potesta-
tem absolvendi à peccatis, non magis
quàm Episcopus habeat? Tamen id
docet Lutherus *Artic. 13.*

IV. *Incredibile est*, quòd iustus in
omni omnino opere bono peccet;
maximè cùm Jacob. 3. 2. dicatur: *In*
multis offendimus omnes, non in omnibus.
At Lutherus id docet *tom. I. pag. 141.*

V. *Incredibile est*, nihil salutis enor-
missima quantumvis obesse flagitia,
nisi solam incredulitatem; cùm non
minùs

minus V.G. Odium Dei actuale vel virtuale, sit contra Bonitatem Dei, ac incredulitas contra veracitatem Dei; nec offensa Bonitatis per odium excusabilior sit coram Deo, quam veracitatis offensa per incredulitatem. Et tamen illud docet Lutherus apud *Castr.* v. *Peccatum*. Solam incredulitatem obesse salutis, non item alia scelera.

VI. *Incredibile est*, continentiam & castitatem esse coram Deo deteriorem statu conjugali, cum & contrarium ex Sacris Scripturis supra attulerimus; & Christus perfectiora utique sectatus & perfectioris vitæ normam in se tradens, coelibatum suo exemplo & doctrinâ consuluerit *Matth.* 19. 12. *Qui potest capere capiat &c.* Tamen Lutherus deteriorem censet castimoniam, & seque illam ut plumbum respectu statûs conjugalis

lis, qui illi est respectivè ceu aurum.
Vide *Castrum V. Virginis Prateolum.*

VII. *Quis erodat, nihil discriminis*
esse inter Consilia & Præcepta Dei,
eaq; omnia quæ in Evangelio com-
mendantur esse præcepta, nihilq; Deo
gratū esse, nisi quod ipse præceperit,
ac consequenter Consilia esse inter-
dicta? Tamen id Lutherus docuit apud
Auctores proximè citatos. Cū ta-
men & illa verba Christi per se mani-
festè distincta sint aliterq; obligent,
si vis ad vitam ingredi serva mandata;
Matth. 19. 17. quàm illa: Si vis
perfectus esse, vende omnia & da paupe-
ribus, &c. Matth. 19. 21. Et Christus
consulat continentiam Matth. 19. 12.
tamen illa juxta Lutherum sit Dei
mandato adversaria. *Castr. Prateol.*

VIII. *Quis assentiatur* Luthero, ut-
pote contra illud Pauli 1. Cor. 11. 28.
Probet autem seipsum homo & sic de Pane
illo edat, qui enim manducat & bibit in-
dignè

dignè reus erit, &c. quis inquam, illi credat, Eucharistica Communioni non esse præmittendum peccatorum examen aut confessionem ullamvè poenitentiam à quovis peccatore. Sed sufficere fidem quâ quis credat & confidat se in ea gratiam percepturum. Tamen id Lutheri dogma est, apud *Castr. V. Eucharistia.*

IX. Paradoxum & illud incredibile est; peccatorem verè absolvi, dummodo se absolutum seu remissa sibi peccata credat, etsi contritione careat nec seriò sed joco tantùm à Sacerdote absolvatur: Docet tamen id Lutherus apud *Castr. V. Absolutio.*

X. Incredibile est, jejunium nullius esse meriti, cùm & Tob. 12. 8. dicatur: *Bona est Oratio cum Jejunio, &c.* Et Ninivitarum Jejunium Deum placaverit Jon. 3. & Joel. 2. 12. *Convertimini ad me in jejunio & fletu, &c.* Tamen Lutherus docuit teste *Castr. V. Ci-*

Cibus bar. 2. Jejunium nullius esse meriti.

XI. *Quis credat*, quòd nefas sit cum Turcis bellum gerere, & hoc si. D. vinæ Voluntati refragari nos per illos punienti?

Item quòd petere apud iudicem ut tuum jus æquetur, sit illicitum:

Item quòd omnes Christiani utriusq; sexus sint Sacerdotes, & quòd foeminæ ad Sacerdotium possint promoveri, & quòd omnes habeant eandem circa verbum & Sacramenta potestatem: Tamen omnia hæc docet Lutherus teste eodem Castrio V. *Bellum. V. Sacerdotium: V. Mulier.*

II. *Incredibilia docent Calvinista.*

I.

Incredibile est, quòd Deus homines ad æterna supplicia sine ulla ipsorum culpa præordinet. Cum id videatur à Bonitate Dei & syavi Provi-
den-

dentia alienum : Tamen sic docet Calvinus *lib. 3. Inst. c. 23. §. 2.* Homines prædestinari ad damnationem.

II. *Quis credat*, quòd DEus multis modis illud ut hominibus, simulans se velle eos iuvare, cùm nihil minùs velit ? Docet tamen id Calvin. *lib. 3. Inst. c. 24. §. 13.*

III. *Quis credat* omnes filios fidelium esse sanctos ab utero materno, ac proinde non egere baptismo contra illud Joann. 3. 5. *Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu S. non intrabit in regnum coelorum.* Tamen illud docuit Calvinus in *Antid. Conc. Trid. Sess. 6. c. 5.*

IV. *Quis credat* furtum unius oboli vel minimum verbum otiosum esse peccatum mortale & æternâ damnatione non minùs dignum, quàm furtum mille aureorum vel enormissima scelera. Tamen id videtur docere Calvinus *lib. 2. Inst. c. 8.*

§. 59.

§. 59.

peccat

V

quod i

neante

univers

lam in

pruden

contra

nus Ma

gante

& mal

stud pa

VI.

tiam se

tenlum

nostra

adid re

rum?

lib. 3. in

rus ide

VII.

bus, qu

§. 59. ubi ait : *Habeant filii Dei omne peccatum, mortale esse.*

V. *Paradoxam incredibile est,* quòd in Ecclesia Christi soli contineantur Prædestinati ac electi, inque universi; cùm id sit contra parabolam in Evangelio de 10. Virginibus 5. prudentibus quinque; farvis Matth. 25. & contra parabolam de Tritico & Zizanius Matth. 13. & de Sagena congregante ex omni genere piscium bonos & malos Matth. 13. Tamen Calvinus istud paradoxum docet l. 4. *Inst. c. 1. § 7.*

VI. *Incredibile est* concupiscen-
tiam seu primum motum qui con-
sensum antecedit, quicquid non est in
nostra potestate, esse peccatum; cùm
ad id requiratur voluntarium libe-
rum? Tamen illud censet Calvinus
lib. 3. *Inst. c. 3. §. 10.* Imò & Luth-
erus idem docet apud Sanderum.

VII. *Quis credat* Calvinistis dicenti-
bus, quòd ex thoro illegitimo nati æ-
ternæ

ternæ damnationi sint obnoxii nec ad baptismum admittendi? ex qua id Scriptura vel revelatione depromplerunt? Maximè cum Act. 10. 34. dicatur non esse acceptor Personarum Deus. Et ad Gal. 3. 28. In Christo non est Judæus nec Græcus, &c. Tamen id in Synodo Vilnensi Anno Do. 1589. die 11 Martii Calvinistæ definiērunt.

VIII. Quis credat nihil inesse meriti bonis operibus & observationi mandatorum contrarium toties asserente Scriptura. Tamen ita censet Calvinus lib. 3. Inst. c. 15. 16. 17. 18.

IX. Quis credat quoddam Deus occulto vi impellat hominem, necesse est ad omnia flagitiorum genera perpetranda, ut habeat occasionem eorum puniendi ac damnandi? Contra illud Jac. 1. 13. Nemo cum tentatur, dicat, quoniam à Deo tentatur; Deus enim intentator malorum est, ipse autem neminem tentat. Et contra illud Eccl. 15 21. Nemi-

ni
ita
Con
mat.

X.
posse
i. T
ribus
id de
Matth

XI
crea
rent
cur:

si co
quid f
Unive
Dom
nes v
dibile

8. 3.
X.
bilia

ni mandavit Deus impiè agere. Tamen
ita Calvinus docet lib. I. *Inst. c. 18 § 2.*
Contra Deum blaterat & blasphemat.

X. Quis credat fidem nunquam
posse amitti (maximè cum Paulus
I. Tim. 4. i. dicat: In novissimis tempo-
ribus discedent quidam à fide.) Tamen
id docuit Calvinus in *Harmon. in*
Matth. 13.

XI. Quis credat, Deum aliquos
creâsse ut peccarent, & ut damna-
rentur. Maximè cum Sap. II. 25. dica-
tur: Diligis omnia quæ sunt, & nihil odi-
sti eorum quæ fecisti; nec enim odians ali-
quid fecisti aut constituiisti. Et Prov I. 4.
Universa propter semetipsum operatus est
Dominus. Et I. Tim. 2. 4. Omnes homi-
nes vult salvos fieri. Tamen illud incre-
dibile docet Calvinus l. 3. *Inst. c. 2 §.*
§. 3. 4. 5. 7. 9.

XII. Quis credat Deum impossi-
bilia præcipere? docet id Calvinus
lib. 1. *Inst. c. 2 §. 3.*

dum legem Dei dicit impossibilem
lib. 2. Inst. c. 7. §. 5. Adeoq; Harmon. in
Matth. 22. ait: Deus in Legis præceptis
non respicit quid possint homines, sed quid
debeant, &c.

§. II.

*I. Contradictoria nec secum coha-
rentia docent Lutherani cum suo
antesignano.*

I.

Lutherus negabat honorandos
aut invocandos esse Sanctos: Te-
ste Castrio V. Sancti. Tamen sibi
contradicit Tum in responsione ad
Lovanienses, ubi ait: Non negavi un-
quam nos meritis & precibus Sanctorum
juvari. Tum in Postilla maiore in die
Nativitatis B. MARIÆ, ubi ait:
Intercessionem MARIÆ amplectimur
& reliquorum Sanctorum.

II. Dicit Lutherus to. 5. prope fi-
nem, Coelibatam in se esse multo vi-
liorem

lior
prof
qui
even
tbari
coeli
dicte
Nec i
proba
quam
paul
melio
mita
niste
nunt
III
vit. B.
cram
initio
sunt
Bapti
IV
& lib.

liorem matrimonio. Et addit: Verum
 profectò est; eam lenonem esse oportere,
 qui matrimonium fugiat: & qui aliter
 eveniret? Item lib. contra Ambros. Ca-
 tharinum: ait esse faciem Antichristi,
 coelibatum, &c. Tamen sibi contra-
 dicit Serm. de matrimonio, ubi ait:
 Nec idè coelibatum & Virginitatem re-
 probare mihi animus est, nec inde quen-
 quam ad jugale vinculum invitare. Et
 paulò post. Continentia in terris est
 melior, ut cui minus sollicitudinis & cala-
 mitatis insit: Et Dei verbum ejusq. mi-
 nisterium coelibatum matrimonio antepo-
 nunt. En contradictio clara!

III. Dicit Lutherus in fine Capti-
 vit. Babylon. Pœnitentiam non esse Sa-
 cramentum: At sibi contradicit, nam
 initio ejusdem libri ait: Tantùm tria
 sunt Sacramenta pro tempore ponenda,
 Baptismus, Pœnitentia, Panis.

IV. Lutherus lib. de Missa privata,
 & lib. ad Valdenses, de Euchar. Negat

110 *Fascinus Haresiarch.*

Purgatorium: At sibi contradicit Disput. Lipsicâ tract. de Purgatorio, ubi sic ait: Ego qui credo fortiter, imo ausim dicere, scio Purgatorium esse, facile persuadeor in Scripturis de eo fieri mentionem.

V. Lutherus in Præfat. Bibl. & in Assertionib. Act. 37. rejicit libros Machabæorum ceu nullius auctoritatis. Contradicit sibi, dum prædicto tract. de Purgator. ait. Admitto & illud. 2. Machab. 12. Sancta & salubris cogitatio pro defunctis exorare, &c.

VI. Lutherus Serm. de Cruce. SS. Reliquiarum usum & observantiam impugnat. At to. 7. fol. 236. sibi contradicit dicens: ubicunque fuerunt ille verè sancta & Sanctorum reliquie; ibi fuit & est vera sancta Christi Ecclesia, ibi manserunt Sancti.

VII. Lutheri Secta Imagines sacras impugnat: Contradicit sibi in to. 7. operum Lutheri fol. 236. Ubi ille ap-
pro-

probat morem sub Papatu observatum, ut in mortis agone constitutus imago ostendatur Crucifixi, & admoneantur mortis & Sangvinis Christi.

VIII. Lutherus Ecclesiam Romano-Catholicam innumeris contumeliis proscindit, & eâ desertâ aliam fundat, illam erroris arguit impudenter: Contradicit sibi, nam *lib. de Missa privata & Uncione sacerdot. to. 7. fol. 236.* ait: Veram Ecclesiam servatam esse sub Papatu; eamque vocat veram Ecclesiam Christi, fundamentum & columnam veritatis & locum sacrosanctum.

IX. Lutherus in *Præfatione Assertionis Articulorum à Leone Papa damnatorum* dicit, Scripturam sacram esse facillimam per se, apertissimam, & clariorem omnium Patrum commentariis. At sibi contradicit *Præfat.* in *Psalmos*, ubi ait: Scio esse impu-

112 *Fascinus Hæresiarch.*

*dentissimæ temeritatis eum qui audeat
profiteri unum Scripturæ librum à se in
omnibus partibus intellectum.*

X. Lutherus ait hominem carere
libero arbitrio; adeòq; Art. 36. ait Sa-
tanâ Magistro in Ecclesiam venisse
hoc nomen, *Liberum Arbitrium*: Di-
citq; nos circa hunc Articulum infa-
nre. At sibi contradicit lib. de vo-
tis Monasticis dicens sic esse voven-
dum: *Voveo castitatem usq; ad mortem
liberè, id est, ut mutare possim, quando
volo.* Hæc sibi non repugnant?

II. *Contradictoria nec secum coheren-
tia docent Calvinistæ cum suo antesi-
gnano.*

I.

CAlvinus lib. 1. *Inst.* c. 18. §. 3. dicit,
Deum esse auctorem peccati. At
sibi contradicit in *Instructione* con-
tra Libertinos c. 14. cum ait. *Temu-
lenti isti à Deo omnia fieri perstreptentes,*
cum

eum mali authorem constituunt : Deum à se abnegari oporteret, & in Diabolum transmutari, ut malum efficeret, quod ei ab illis tribuitur.

II. Calvinus *lib. 4. Inst. c. 1. §. 4.* docet neminem salvari extra Ecclesiam visibilem, ad quam neminem admitti nisi per Baptismum dicit ibidem § 7. At sibi contradicit *c. 16. §. 24. 25.* ubi filios fidelium docet salvari posse sine Baptismo. Conciliate hæc.

III. Calvinus in *Consensione de re Sacramentaria* dicit non esse Corpus Christi præsens in Eucharistia, sed tantum in coelo. At contradicit sibi in caput *11. 1. ad Corinth. dicens: Christus visibile illud Symbolum nobis porrigendo, unà dat etiam nobis suum Corpus, neque enim fallax est, qui vacuis nominibus ludat.* Et *lib. 4. Inst. c. 17. §. 9.* expressè concedit veram & substantialem Corporis ac Sanguinis Domini communicationem sub sacræ coe-

114 *Fascinus Hæresarch.*

na Symbolis, ita ut non imaginatio-
ne tantum vel mentis intelligentiâ
præcipere, sed reipsâ frui in alimen-
tum vitæ æternæ intelligamur. Si-
militer Beza dicit in *secunda parte*
Questionum 4. 84. tantum fide man-
ducari Christum: At contradicit si-
bi; nam q. 22. negat hæc mysteria
esse imaginaria; Et in *Confessione fidel*
in colloquio Pissiacensi ait se credere,
reipsâ; substantialiter seu in pro-
pria Substantia verum ibi Corpus
Christi & Sangvinem esse, ac sumi à
fidelibus.

IV. Calvinus Sanctorum cultum
prohibet *l. 1. Inst. c. 11. & 12.* At sibi
contradicit lib. de reformat. Eccle-
siæ dicens: *MARIAM honoramus,*
Magistram omnium.

V. Calvinus contra cultum Sa-
crarum Imaginum insurgit *lib. 1. c. 11.*
& 12. At contradicit sibi *ibid.* dicens:
Nec tamen eâ superstitione teneor, ut nul-

las

las p
in Exo
culpu
in Exo
noru
Num
tuisse
si the
culis
Quari
foede
nam
nibus
Item
tantu
Corpe
ibidem
gnam
alteru
VI.
chia d
coelest
Ex lib.

las proysus imagines ferendas censeam. Et
in Exod. 20. ait stultum esse, damnare
sculpturas & picturas quaslibet. Et
in Exod. 25. concedit fuisse cherubi-
norum imagines alatas, &c. Et in
Numer. 21. ait Serpentem æneum
fuisse typum Christi, & instar pretio-
si thesauri repositum, multisq; sæ-
culis diligenter servatum in San-
ctuario Dei. Et in Psal. 105. ait Arcam
fœderis fuisse imaginem Dei, cui quis-
nam honor à Josue omnibusq; Se-
nibus Israel sit exhibitus, scimus.
Item in Sacramento Eucharistiæ dicit
tantum esse figuram & imaginem
Corporis Christi (l. 4. c. 17.) tamen
ibidem §. 33. ait Eucharistiam di-
gnam esse quæ omni reverentiâ ex-
altetur.

VI. Calvinus lib. de Psychopanny-
chia docet Sanctos non futuros in
coelesti beatitudine ante Judicii diem.
Et lib. 3. Inst. c. 25. §. 6. At sibi con-

tradicit in eadem Psychopannichia dicens ex Apostolo, nos sensuros Dei præsentiam cum ab hoc corpore separabimur, nec per fidem ambulaturos sed per speciem.

VII. Calvinus lib. 3. c. 17. §. 8. dicit, hominem omni operum adminiculo exutum, solâ fide justificari. At sibi contradicit l. 3. c. 16. §. 1. Non enim, inquit, aut fidem somniamus bonis operibus vacuum, aut justificationem, quæ sine iis constet.

VIII. Calvinus impugnât Jejunium Harmoni in Matth. 4. ubi ait: Mera stultitia est, jejunium Quadragesimæ in Christi imitationem instituere: Tum l. 4. c. 12. §. 16. dicens; Jejunium nullius esse per se momenti. Et §. 21. ibid. ait esse impias leges quibus interdicitur carniû esus. At sibi contradicit Harm. in Matth. 4. dicens: utinam Jejuniorum inter nos usus frequentior, modò, idem purus foret! Et l. 4. Inst.

c. 12. §. 15. ait: Sanctum ac legitimum jejunium tres habet fines, &c. Et lib. 4. c. 10. §. 21. 22. ait: Esam carniū die Veneris, ubi Fratrum scandalum seu offensio accedit, sine delicto admitti non posse.

IX. Calvinus Coelibatum, Virginitatem & continentiam insectatur acriter tum *Harm. in Matth. 19.* tum in *I. Cor. 7.* At contradicit sibi in *I. Cor. 7. 7.* dicens; Præclarum donum est Virginitas, fateor. Et ibid. in versum 38. ait: Summa totius Disputationis huc redit, meliorem esse coelibatum Conjugio, quis in illo major sit libertas, ut expeditius homines serviant Deo.

X. Calvinus lib. 4. *Inst. c. 9. §. 8.* dicit: Priscas illas Synodos, Nicenam, Constantinopolitanam, Ephesinam primam, Chalcedonensem & similes quæ confutandis erroribus habitæ sunt, libenter amplectimur reveremurque ut sacrosanctas, quantum attinet ad fidei dogmata: Nil enim continent, quàm puram & na-

118 *Fascinus Hæresiarch.*

tivam Scripturæ Interpretationem. At sibi contradicit, quia ea dogmata fidei negat, quæ hæ Synodi profitentur, ut de Filii Dei generatione, de Deo: Item de Primatu Romani Pontificis, de Sacrificio Altaris, de Sanctorum invocatione, de Purgatorio & Oratione pro defunctis, &c.

XI. Calvinus ut neget Petrum Romanæ Ecclesiæ præfuisse, negat illum Romæ fuisse *in primam Petri* 5. At sibi contradicit l. 4. *Inst. c. 6. §. 25.* dicens: *Propter Scriptorum consensum, non pugno quin Romæ (Petrus) mortuus fuerit.*

XII. Docet Calvinus l. 2. *Inst. c. 2. §. 11* 12. Non posse hominem peccare post baptismum susceptum: Tamen dicit omnia opera bona esse peccata mortalia; non sibi contradicit.

III.

111. *Contradictoria docent hæresiarcha.*

I.

Dicunt se non posse præcepta DEI servare : Tamen negant se fures, adulteros, homicidas, idololatrias aut ocores Dei; idque si illis quis objiciat indignantur. Quomodo hæc cohærent ?

II. *Dicunt* nihil esse credendum nisi quod in Scriptura : Tamen credunt aliquas Traditiones, quæ non sunt in Scriptura, ut supra dictum. Item concedunt veram fuisse fidem tempore Apostolorum, quo tamen nondum erat Scriptura Novi Testamenti; & ante Moysen ac Prophetas, quando nondum fuit Vetus Testamentum : Hæc an cohærent ?

III. *Dicunt* Opera bona esse peccata mortalia. At sic bona opera erunt bona & non bona, digna præmio & non digna : digna poenâ & non digna : Constituent nos Filios Dei

no *Fascinus Heresiarch.*

Dei (quod quibusdam virtutib. Christus pollicetur : ut *Beati pacifici, quoniam Filii Dei vocabuntur : Diligite inimicos, ut sitis Filii Patris, &c.*) & Filios Diaboli. Iuxta illud : *Vos ex Patre Diabolo estis, quia opera, &c.* Quæ omnia quomodo consentiunt ?

IV. Credere se profitemur, quæ in Scriptura ; & tamen negant plurima, quæ in Scriptura, ut ostensum supra. Et addo, Nam Calvinus negat esse ullum infernum damnatorum, sive hominum, sive Angelorum. l. 2. Inst. c. 16. §. 9. ubi ait : *Concludere in carcere mortuorum animas, puerile est.* Ubi non loquitur de Purgatorio, quem alibi negavit. Et in Epist. Iudæ ait : *Non est fingendus locus, quo inclusi sint Diaboli.* Cum tamē Luc. 16. dicatur quod Epulo sepultus in inferno ; dicat se cruciari in hac flamma. Et Matth. 25. *Discedite in ignem æternum, qui paratus est Diabolo, &c.* Item negat futuram

ram corporum resurrectionem, ut
constat ex Guillemi Farelli ad eum
Epistola. Ut habet Gaulterus. pag. 784.
Acid contra manifestam Scripturam
uti & Symbolum Apostolorum *Credo resurrectionem, &c.*

V. Et illud quomodo cohæret
cum altero? Docent Romanum
Pontificem Successorem Petri cui
d. Etiam: *Pasce oves meas*, agnoscere
pro Capite Ecclesiæ, absurdum esse:
Non item absurdum reputârunt, pro
Capite Ecclesiæ recipere Elizabetham
Reginam Angliæ?

VI. Et illud quomodo concilia-
bunt? Docent posse invocare viven-
tes ut orent pro nobis, idquæ illos fa-
cere posse citra injuriam Mediatoris
Christi, parendo illi monito Ia-
cob. 5. 16. *Orate pro invicem ut salve-
mini*: Et tamen iidem docent, non
posse invocari Sanctos ut pro nobis
orent, citra injuriam Christi media-
toris.

toris. Quomodo injuria Christo infertur, si Sancti pro nobis orent in coelo; non infertur, si mulieri mortales hic adhuc viventes pro iisdem orent?

VII. Dicant opera bona omnia esse peccata mortalia; & tamen actum fidei juxta illorum sententiam eos justificantem, quo credunt sibi remissa peccata vel se salvandos, negant esse peccatum mortale; nam si affirmant, quomodo per peccatum mortale justificabuntur? Item negat orationem illam quâ dicunt, *Dimitte nobis debita* seu peccata nostra esse peccatum mortale; (Si enim affirmant, rursus dicere debebunt, sibi peccata dimitti per peccatum mortale) quomodo ergo id cohæret cum doctrina omnia bona opera esse mortale peccatum?

§. III.

1. Absurdissima docet imprimis Calvinista cum suo parente Calvino:

Omitto illa verè absurda & blasphema, quæ sub Decept. prima & secunda posui de DEO & Christo à Calvino dicta. Hic alia pono.

Primò. Quàm illud absurdum, quod Calvinus *lib. 3. Inst. c. 19. §. 2.* ait: Primam Christianæ libertatis partem esse, se supra Regem erigere, totamque legis justitiam oblivisci? Quis id vel Paganus docuit? quis locus Scripturæ ab hoc subjectionis debito Christianos exemat?

Secundò. Quàm & illud a què absurdum, quod idem docet *lib. 4. Inst. c. 20. §. 1.* dicens: Nullibi hominum dominationem etiam temporalem, nullum Regem & Magistratum à fidelibus esse agnoscendum; nec leges humanas et si justas & probas seu
ab

ab Ecclesia seu à Magistratu ferantur, ligare posse in conscientia. Quis Princeps terrenus vel hinc Calvinismum patiatur (imò & Lutheranismum, nam idem docuit Lutherus teste Prateolo) qui ipsum omni auctoritate exuit? At ubi illud Rom. 13. 1. 2. *Omnis potestas à Deo est: & qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit.*

Tertio. An illud non absurdum quod docuit Calvinus teste Theodoro Bezâ in *Epist.* 25. ubi nullus est vini usus, licere pro vino uti in Cœna Domini vel aqua simplici, vel alio illic usitato potionis genere: ait: *que hanc Christi mentem fuisse.* Item *Epistolâ Theologicâ* 2. ait Bezâ ritè celebrari posse, si, quod panis aut vini vicem ex usu communi vel temporis ratione supplet, panis aut vini locò adhibeatur. Quis unquam id præter hos docuit? Quis illis potestatem mutandi materiam Sacramen-

mentum
tam co
Qua
Calvinu
alibi, si
salute,
Christo
curiore
qui per
dicit:
odio dig
se existi
Philop.
luteru
vum
nesciunt
stum a
tum fu
mam: c
salute?
huc an
Nemo a
de celo,

menti à Christo adhibitam & institu-
tam concessit ?

Quartò. An & illud non absurdè
Calvinus blaterat *lib. 3. c. 2. §. 4. &*
alibi, fideles æque esse securos de sua
salute, ac ipsum Christum ; imò
Christo ipso mortali certiores ac se-
curiores esse ? En novum Divini elo-
quii perversiorem, quod Eccle. 1. 9.
dicit : *Nescit homo utrum amore an*
odio dignus sit. Et 1. Cor. 10. 12. *Qui*
se existimat stare, videat ne cadat. Et
Philip. 2. 12. *Cum metu & tremore sa-*
lutem vestram operamini. En item no-
vum Theologastrum, qui videtur
nescisse vel non credidisse, Chri-
stum adhuc in terris mortalem jam
tum fuisse beatum secundum Ani-
mam : quo quis certior ac securior de
salute ? Certè Christus de se ipso ad-
huc ante passionem dixit Joan. 3. 13.
Nemo ascendit in calum, nisi qui descendit
de calo, Filius hominis qui est in caelo. Et

Ioan.

126 *Fascinus Hæresarch.*

Ioan. 14. 3. Et ubi ego sum, ibi & vos eritis.

Quintò. Absurdissimus & ibi, imò blasphemus à quo negetur Calvinus, ubi Sanctos cum Christo regnantes vocat larvas, colluviem, carnifices, bestias, monstra. Ita dicit lib. 3. Inst. c. 20. §. 27. Et lib. de ratione reformande Ecclesie. Cui nunc tantum illud oppono ex Augustino Serm. 26. de Sanctis sic dicente (alibi idem tribuunt Ambrosio) Qui honorat Martyres, & Christum: & qui spernit Sanctos, spernit & Christum.

Sextò. Quam verò absurdè, penè judaizans Calvinus lib. 2. Inst. c. 10. §. 3. ait: Nihil antecellit baptismus noster baptismo Judeorum quo baptizati sunt in nube & mari: nec Eucharistia plùs quàm manna Judeorum. At ô cæce Doctor, ubi illud Ioan. 6. 59. Non sicut manducaverunt Patres vestri manna, & mortui sunt: Qui manducat hunc panem, vivet in æternum! Ubi illud Pauli, qui

Sacra-

Sacramenta Veteris Testamenti vocat infirma & egena Elementa? Gal. 4. 9.

Septimò. Quid cum idem l. 3. Inst. e. 21 § 2. 5. inquit, homines à Deo in æternam mortem prædestinari cura eorum meritum, quia sic illi placuit? Qualem impingit Deo ceu tyrannidem contra illud Ezech. 33. 11. Nolo mortem impii; sed ut convertatur impius à via sua & vivat. Et illud Tertull. lib. de Returr. carnis: Deus de suo optimus, de nostro justus. Et Osee 13. 9. Perditio tua ex te, &c.

Octavò. At verò Constitutiones Genevenses Calvinistarum quàm absurdæ? Permittunt hæ divortium multiplex, & alterum virum ducere ob absentiæ annuam Viri & adulterium, aliasquè causas. Ita habetur pag. 31. 32.

Nonò. Absurdissimum, execrandum, & quod horrent aures, est illud Theodori Beza Calvinistæ impudens

& blasphemum dictum in Colloquio Mompelgartensi : Fateor (inquit) me ex animo Crucifixi imaginem detestari. Quid aliud dæmon dicit, aut diceret ?

Decimò. Quod si absurdum est aliquid addere ad credenda, secundum disidentes, præter illa, quæ in Scriptura & Symbolo Apostolorum : Omnino hic abiurdi, sibiq; sunt contrarii, dum addunt novum hunc fidei articulum : *Credo Papam esse Antichristum*, ita ut Ponellus Calvinista dicere audeat in Præfat. libri de Antichristo : *Deum sanctè testor, me tam certò scire, Pontificem Romanum esse Antichristum, quàm Deum esse in cælo, esse Creatorem visibilium & invisibilium, & Iesum Christum esse verum Messiam.* Ubi Symbolum Apostolorum id vel Scriptura tradit ? Hoc est augere credenda.

II. Absurdissima docet Lutherus cum suis.

Mitto Dicta contra DEum & Christum quæ posita sub primis duab. Decept. Hic addo.

Primò. Quàm absurdum est Lutheri dogma, ubi docet, Polygami-
am esse licitam? Docet id in *Proposito*,
de bigamia Episcop. Et in *Genes. 16.* An-
ni 1525. Hinc dicit, à Paulo non pro-
hiberi Episcopis ducere plures uxores
simul, nisi fortè apud Gentiles ob
scandalum.

Secundò. Non minus absurdum
& Calvino simile, quòd doceat lice-
re divortium, ac dissolvere vinculum
Matrimonii inter maritum paupe-
rem & uxorem divitem, cùm ab a-
micis & propinquis impeditur. Do-
cet id *lib. de Causis Matrimonialib. tom.*
5. edit. Anni 1530. fol. 123.

Tertiò. Illud verò nunquid non
absurdum, dum etsi fluctuabundus
ali-

130 *Fascinus Haresiarch.*

aliquantulum, dicit posse fratrem uxorem ducere suam sororem paternam vel maternam. *lib. de Caus. Matrim. edit. An. 1530.*

Quartò. Nec illud non absurdum, quòd idem dicat licere conjugem conjugi permutare, cùm alter ab altero ad furtum aliudvé peccatum impellitur. Docet id *lib. I. in 1. Cor. 7. edit. Anni 1523.* Quod totum est contra indissolubilitatem matrimonii fundatam in *Matth. 19 6. Quod Deus conjunxit, homo non separet.* Et alibi.

Quintò Quàm absurdus idem ac impudens Lutherus Tum in Epithal., dicens: *Mulieres non nisi ad matrimonium* (non ergo ad cœlum & Dei cultum) *creatas esse; idemq; est, inquit, consultare, sitnè ducenda uxor, & sitnè comedendum & bibendum;* Tum Serm. de Matrim. pag. 123. dicens: *Si noli Domina, veniat ancilla: in locum Vastib; Estber surroga.* Item cùm in c. 24. Genes. 5

nes. 5. ait ita orandum esse: *Domine Deus da uxorem & panem quotidianum.*

Sextò. Par illud absurdum, cùm idem in Exegeti capitis septimi primæ ad Corinth. ait: *ubi unus castus est, ibi plus quàm centies mille conjugatorum esse debent.* Prô! quàm impurus hic Lutheranorum Apollolus, imò.

- *Epicuri de greg. porcus.*

At (teste Paulo I. Thessal. 4. 7)

Non vocavit nos Deus in immunditiâ, &c

Septimò. Quis illud Lutheri dictum

- *nisi non suspendat tunc,*

Cui arroganter intolens & absurdum, cùm ait lib. contra Regem Anglia; Reges, Principes, Pontifices non esse dignos, qui solvant corrigiam calceamentorum Lutheri, quod de solo Christo dixit Joannes. Sed certè non sunt digni, quia Lutherus hoc indignissimus, merum orci orbisq; propudium.

Octavò. An & illud non absurdè

G

ac

132 *Fascinus Hæresiarch.*

ac insolenter oggannit Lutherus lib.
de abrogand. Miss. p. 3. *Non est, in-*
quit, major cura Deo de sancto Domini
sepulchro, quàm de bobus. At quomo-
do dicitur Isa. II. 10. *Et erit sepulchrum*
eius gloriosum. Nunquid in eo glori-
ficando præ bobus, non major eluxit
Dei providentia & cura?

Nonò. Quàm absurdè & contra
omnem antiquitatem Lutherus cen-
set (teste Castr. V. Mulier, & Prateolo)
fœminas posse ad Sacerdotium pro-
moveri? imò omnes Christianos vi-
ros & fœminas esse Sacerdotes.

Decimò. Quàm idem absurdus,
cùm ait animas in Purgatorio deten-
tas posse adhuc mereri aut demereri
nec esse de sua salute securas: Item
easdem assiduè peccare, quàm diu
quietem quærunt, & poenas hor-
rent, quoniam, inquit, quærunt quæ
sua sunt contra Dei voluntatem
ita docet teste Castr. V. Purgatorium
le. 23. Undeci.

Undecimò. Quàm illud absurdè & falsò dictum ab eodem (apud Cast. V. Evangelium b. 2. Nullum esse in novo Testamento præceptum, sed exhortationes duntaxat & observaciones. At ubi illud Joan. 13. 34. Mandatum novum do vobis ut diligatis. Et Io. n. 15. 11. Hoc est præceptum meum ut diligatis, &c. Item Matth. 5. 21. 22. Audistis quia dictum est antiquis, Non occides: Ego autem dico vobis, qui dixerit fratri suo, fatue, reus erit gehennæ ignis, &c.

Duodecimò. Absurdissimè & blasphemè illud Carolstadius apud Lutherum to. 2. VVittenberg. fol. 4. Si Crucifixi imaginem videris, exspue in faciem eius?

Absurdè & blasphemè Lutherus apud Gretserum l. 2. de Cruce c. 18. Si miles essem, mihiq; in acie vel Sacerdos vel vexillum Cruce insignitum vel ipsa etiam imago Crucifixi occurreret, non ali-

124 *Fascinus Hæresiarch.*

*me prouiperem, quàm si ipse Cacodæmon
me tædis ardentibus insequeretur.*

Sed longum esset omnia Calvini, Lutheri,
Zvingli & aliorum dissidentium absurda per-
censere. pauca tamen adhuc ex R. P. Victoris
Cottenii nostræ Societatis Theologi, libro
quem inscripsit, *Fraus maligna, &c.* Cap.
7. Sect. 3. hic adnectam. Hæc ille.

CONTRADICTION I.

AFFIRMAT. Anno 1538.

*PRædicato II. Hæc Fides sine &
ante charitatem justificat.*

NEGAT. Anno 1535.

Tomo Jenensi lat. pag. 551. in
Quæstion. de illo Pauli dicto I. Cor.
13. Si fidem habuero &c. Item
major horum charitas. *Piis etiam
responderi potest, fidem hic, etiam
si pro illa iustificante acciperetur,
tamen charitatem eam majorem, &
sine hac illam nihil esse.* CON-

CONTRADICTION II.

AFFIRMAT. Anno 1520. & 1538.

PRædicato II. *Fides nisi sit sine
ullis etiam minimis operibus non
justificat, immò non est Fides.*

PRædicato eodem. *Fides ju-
stificans subsistere prorsus non po-
test cum operibus.*

NEGAT. Anno 1535.

Tomo I Jen. lat. pag. 539. B.
*Justificati gratis facimus opera,
imò & Christus in nobis facit o-
mnia. Quod si opera non sequun-
tur. Certum est, fidem hanc
Christi in corde nostro non habita-
re, sed mortuam illam scilicet ac-
quisitam fidem.*

Tomo eodem 571. *Fides Chri-
sti affert remissionem & mortifi-
cationem peccatorum per Spiritum*

Sanctum, qui veterem hominem cum suis concupiscentiis & crucifigit, & renovat ad imaginem Dei. Quare fides Christi sine charitate consequente prorsus nulla erit.

Tomo I. VVittemb.germ. ex Epistol. I. S. Joan. pag. 464. Blaterones Christiani quibus nunquam in mentem venit, opere exequi, quod fides christiana docet. illi nullum alium fructum ex fide reportant. quàm quòd inaudierint, quòd tantum per fidem obtineamus remissionem delictorum, & aeternam salutem, unde fit, ut evadant secordes, neq; faciant ulla bona opera, & sub nomine fidei ambulent fiantq; semper deteriores: imò talem vitam vivant, ut Magistratus politicus àe iis supplicium sumere debeat

debeat: taceo, quòd pro tribunali
Divino subsistere handquaquam
possint.

CONTRADICTION III.

AIT, Anno 1520.

PRædicato II. Ut nihil iustificat
nisi fides, ita nihil peccat, nisi in-
credulitas.

Non enim personam bonam fa-
cit nisi fides, nec malam, nisi incre-
dulitas.

NEGAT. Anno 1538.

Tomo 4 Jen, lat. in Caput V. ad
Galar. pag. 163. B. Fides sola iusti-
ficat & salvat. Contra si prædica-
tur, fides ut necesse est eam
prædicari. Major pars hominum
intelligit carnaliter doctrinam de
fide, & libertatem spiritus, in li-

bertatem carnis rapit. Hoc cerne-
 re est hodie in omnibus vita gene-
 ribus superiorum & inferiorum.
 Omnes jactitant se esse Evāgelicos,
 jactant christianam libertatem :
 & tamen interim obsequentes suis
 cupiditatibus convertuntur ad a-
 varitiam, voluptates, superbiam,
 invidiam, &c. Nemo fideliter suum
 officium facit, nemo per charitatem
 alteri servit. Ea indignitas nō un-
 quam adeò impatientem me facit,
 ut saepe optem ejusmodi porcos ad-
 huc esse sub tyrannide Papæ. Impos-
 sibile enim est, hunc populum Go-
 morrhæ, Evangelio pacis regi.
 Et infra dicit. Quòd sint filii dia-
 boli, quòd nunc sub nomine Chri-
 stiana libertatis septies deteriores
 sint, quàm antea sub tyrannide
 Papæ.

A N N O

ANNO 1540.

Tom. I. Jen. lat. pag. 561. Ubi non est lex, ibi non est peccatum, ubi non est peccatum, ibi non est pœna, nec remissio, nec ira, nec gratia: ubi autem non est pœna, nec remissio, nec ira, nec gratia, ibi non est divina, nec humana gubernatio, ac proinde nec Deus, nec homo; ubi autem nec Deus, nec homo, ibi nihil, nisi fortè diabolus. Quo fit ut Antinomi legis hostes sint planè vel ipsi diaboli, vel diaboli fratres.

CONTRADICTION IV.

A I T. Anno 1538.

PRædicato II. & III. Summa igitur ars est & sapientia Christianorum, nescire legem, ignorare opera, &c. Omnis lex Christianis abrogata est.

40 *Fascinus Haresiarch.*

NEGAT. Anno 1528.

Tomo 4. Ien. germ. in visitatione
Saxonica pag. 336. *Quare sæpe &
impensè decem præcepta pro concio-
ne explicanda sunt, & non tantùm
inculcanda, sed etiam exponi debet,
qua pœna maneat in altera vita
illos, qui præcepta ipsius prævari-
cantur, & quomodo eosdem sæpe
DEUS pœna temporali ut Sodomam
& Gomorrhæam puniverit.*

Tomo 4. Ien. lat. pag. 569. *Est
igitur legis doctrina in Ecclesiis
necessaria, & omninò retinenda,
sine qua Christus retineri non po-
test.*

CONTRADICTION V.

A I T. Anno 1538.

L*Ex nihil aliud potest, quàm ac-
cusare;*

cusare, terrere, condemnare. & occidere, ubi autem pavor est, & sensus peccati, mortis, ira & iudicii Dei, ibi certè nulla justitia, nihil cœleste, nihil divinum est. Tomo 4. Ienen. lat. præd. 3.

NEGAT. Anno 1538.

Tomo 1. Ien, lat. Disp. III. contra Antinomos pag. 557.

30. Sequitur ex his, quòd hostes istos legis oportet ipsam orationem Dominicam quoq; tollere, dum tollunt legem.

31. Quin & maximam partem concionum ipsius Christi tollere coguntur, ex historia Evangelica.

32. Ipse enim Christus Matth 5. Legem Moysi non solum recitat, sed etiam perfectè explicat, & non solvendam esse docet.

142 *Fascinus Haresiarch.*

93. *Et Pharisaum de magno & primo mandato legis erudiens, confirmat legem, dicitq; hoc fac & vives.*

34. *Passim quoq; per Evangelium arguit, increpat, minatur, terret, & similia legis officia exercet.*

35. *Ut nulla unquam sit audita, vel futura frons impudentior, quàm istorum, qui legem tollendam esse docent.*

36. *Scilicet miseros homines pudet docere & facere, quod ipse Dominus & fecit & docuit.*

14. *Et pag. 561. Lex non damnans est lex ficta, & picta, sicut Chymara aut Tragelaphus.*

15. *Nec politica aut naturalis lex est quicquam nisi sit damnans,*

Et

&

& terrens peccatores. Roman. 3.

1. Petri 2.

16. Hinc rectè dicitur ex malis moribus bonæ leges sunt.

19. Quare vitandi sunt Antinomi, ut licentie & indulgentiæ ad omnia facinora pestilentissimi Magistri.

CONTRADICTION VI.

IN A I T.

PRædicato III. Pessimè facis, quod negas Salvatorem impossibilia jussisse, quia non possumus in hac vita adimplere mandata Dei.

Non concupisces, præceptum est, quo nos omnes peccatores convincimur, cum nemo possit non concupiscere.

NE.

N E G A T.

Tomo I. Ien. lat. in defensione
Lutheri contra Eccium pag. 237.

*Dico ergo mandata Dei etiam
levissima & minima, sunt homini
impossibilia per seipsum, sed cum
gratia sunt facillima, ut Aposto-
lus ait. Possum omnia in eo, qui
me confortat.*

CONTRADICTION VII.

A F F I R M A T.

PRædicato IV. Docet, quòd homo
christianus etiam volens non
possit perdere salutem suam, quan-
tiscunque peccatis, nisi nolit cre-
dere. Unde fides manet in anima
etiamsi mortaliter peccaverit.

*Item ab agno Dei non avellet
nos peccatum etiamsi millies una
die fornicemur & occidamus.*

N E.

NEGAT.

Tomo 4. Ien. lat. in Caput V. ad Galatas pag. 157. docet con-
 etorium, cum inquit. *Quis enim
 ferat doceri, quod fides donum Dei
 per Spiritum Sanctum infusum
 cordibus possit stare cum peccato
 mortali? Hoc sentire de fide infusa,
 est planè confiteri sese prorsus nihil
 de fide rectè intelligere.*

Secundo, Idem docet in articulis
 Smalcaldicis pag. 300. ubi artic. 3
 de pœnitentia ita se resolvit: *Scien-
 dum & docendum est. Quod si
 sancti, qui originale peccatum
 & adhuc se habere senti-
 unt, & quotidie de eo pœnitent,
 & cum eo luctantur, insuper ruant
 in manifesta peccata, ut David in
 adulterium, homicidium, & bla-
 sphe-*

spemiam, eos excutere fidem, & Spiritum Sanctum, & abesse tum ab ipsis fidem, & Spiritum Sanctum, Spiritus enim Sanctus non sinit peccatum dominari, invalescere, & victoriam obtinere, ac con-summari, sed reprimit & coërcet, ne facere possit, quod vult: Si verò facit quod vult, certè Spiritus Sanctus & fides amittuntur, nec simul adsunt.

Tertiò. Idem docetur in Apologia Augustana de dilectione & impletione legis in libro concordie. pag. 88. Quare fides illa, que accipit remissionem peccatorum in corde perierrefacto & fugiente peccatum, non manet in his, qui obtemperant cupiditatibus, nec existit cum mortali peccato.

Quartò. Idem docetur tomo I. Jen, lat, pag. 57 I.

CON-

CO
Fides
scipi
in alle
à Leon
Sacra
nis di
mittit
qui su
cunq;
exigi
facia
te.
piena
entis
tit, sic
istius
& ba
Denm

CONTRADICTION VIII.

A I T.

Fides necessariò requiritur in suscipiente Baptismum. Ita art. I. in assertione omnium articulorum à Leone X. damnatorum. *In omni Sacramento est verbum promissionis divina, quod affirmativè promittit, & exhibet gratiam DEI, qui suscipit Sacramentum. Ubi-
cunq; autem Deus promittit, ibi exigitur fides audientis, ne Deum faciat mendacem sua incredulitate. Quare in Sacramentis suscipiendis necessaria est fides suscipientis qua credat id, quod promittit, sic baptismus datur in verbo istius promissionis, qui crediderit, & baptizatus fuerit, alioquin Deum in sua ista promissione facit men-*

148 *Fascinus Hæresiarch.*
mendacem, quod est horrendum.
Vide præd. 5.

N E G A T.

Tomo 4. Germ. contra Anabaptistas pag. 323. *Quare qui vult fundare baptismum super fide baptizandorum, nunquam ullum hominem baptizare debet, quia & si eundem hominem millies rebaptizes una die, nunquam tamen scies an crediderit. Quare ergo urges, ut rebaptizetur homo, & contra te facis rebaptizando, quia de nulla fide certus esse potes; & tamen doces fidem necessario elici debere.*

Catechismus major Lutheri in libro Concordiæ pag. 517. docet sequentia. Dicimus, nobis non summam
vim

vim in hoc sitam esse, num ille qui baptizatur; credat, nec ne: per hoc enim baptismo nihil detrabitur, &c.

Ex quibus videre licet, quòd fides illa tantis hætenus exornata encomiis merum commentum sit natum in cerebro Lutheri, haud aliter, quàm qui fingunt quòd nata sit Minerva in cerebro Iovis. Eò quòd repugnantia docuerit Lutherus de sua fide justificante, neque sit à Deo revelatum, quod tot falsitatibus & hæresibus est involutum. Porro Lutherus paratus est ut nequam & infamis nebulo habeatur si vel semel mentitus aut tam crassè errasse deprehendatur: ut supponit fecisse Emserum: quem igitur titulum inscribemus Lutherò, qui toties & tam turpiter in negotio salutis errasse offenditur: sed censuram me-

am æquo lectoris arbitrio, ne calumniari velle videar, submitto.

COROLLARIUM

ad §. III.

Addendum Primò de Calvinistis, quòd tot absurdis dogmatibus insuper tot absurdissima facta addiderint. Testatur præter alios id *Ludovicus Richeomus* in opere quod *Idololatriam Hugonothicam* appellavit: Ubi eorum crudelitatem in Sanctorum etiam corpora exponit: Nam, præterquàm, quòd in Delphinatu, Rupellæ alibiq; multos ob fidem Christianam ex altissimis rupibus turribusq; præcipitârint, in puteos contra omnē legem & misericordiam contrulerint; Engolismæ corpora Sanctorum *Eutropii* & *Benigni* effossa, flammis concre-

cremârunt : Capite S. Eparchi tan-
quam globo misili, ad metas petu-
lantissimè colluserunt : Alibi incre-
dibili cum impietate plurimas contu-
meñas intulerunt Sanctis, nempe ca-
piti Sancti Matthæ Apostoli, Barbe-
riaci : Parti crani S. Ioannis Bapti-
stæ, in Oppido cui à sanctis Angelis
nomen est : Portioni Sangvinis ejus-
dem Præcursoris, Valati : Reliquiis
S. Hilarii, Pictavis : Sancti Martini,
Turone : Sancti Aniani, Aureliæ : San-
cti Iuliani, Cenomanis : Sancti Ire-
næi, Lugduni : Sancti Eutropii, Strau-
ficæ, &c. Postremò ne quid crude-
litati deesset, in sepulchra Regum &
Principum immanissimè debaccha-
ti sunt. Quæ omnia fusè prosequi-
tur prædictus Author l. 2. *Idololatriæ*
Hugonot. c. 16. Refert Petrus Han-
sionius in *Admonitione ad Germa-
nos contra Calvinistas, novos Refor-
matores.* Varadini in *Hungaria Ima-
ginem*

ginem Crucifixi rotâ comminuisse
ut latronibus brachia & crura im-
pulsu rotæ confringuntur, adjunctis
his blasphemis; *Latro es non Deus,*
latronis tibi præmia ferenda.

In Hollandia Gehasii statuam Cru-
cifixi Christi infami patibulo suffi-
xerunt. *Teste Jacobo Gretf. lib. 2. de*
Cruce c. 18.

Addendam Secundò. Quidnam Ia-
cobus Arminius celebris doctrinæ
Calvinianæ Professor in *Declaratione*
Sententiæ suæ ad Nobiles & Præpotentes
DD. Ordines Hollandiæ disertè scribat
cùm *Doctrinam Calvinî de Prædestina-*
tione improbat 1. Quia nullam Evan-
gelij partem in se comprehendit.
2. Quia in nullo antiquo Concilio
seu generali seu particulari, nec ab
ullis antiquis Patribus est approbata.
3. Quia nemo potest salvari, qui ex
ejus tenore vitam suam instituit.
4. Quia inhibet studium bonorum
ope-

operu
sticia
bertate
lis vita
cum r
Quia o
modis
ergo in
hic N
quand
incred
docuin

Vide
sui erro
res, qui

operum. 5. Quia pugnat cum iustitia & bonitate Dei; item cum libertate honoris, cum natura & titularis vitæ æternæ & mortis æternæ, cum natura peccati & gratiæ. 6. Quia obest saluti hominum multimodis. Et alia multa addit. Quàm ergo incredibilia docuit & absurda hic Neoapostolus Calvinistarum, quando etiam ejus sequacibus tam incredibilia videntur & absurda, quæ docuit !

Viderint jam Sæctarii, quosnam duces sui erroris elegerint, quàm absurdos illusores, quàm deceptores blasphemos !

D E-

DECEPTIO VI.

**A catholicorum ab eorum
Hæresiarchis.**

Adhuc ultra quam dici possit, gravissimè juxta ac perniciosissimè vobis O Scismatici, illustrum est à religionis vestræ auctoribus & principibus vestri erroris ex eo:

Quia vobis omnia salutis eternæ consequendæ media abstulere, nullo unico quidem relicto.

Enquàm in miserum omninò statum animas vestras compulere, quò redigere angustiarum primum hæresiarchæ, eorumque sequaces ministrelli!

Demonstratur id Primò:

Quia primum medium ad salutem animæ assequendam omninò necessarium est fides vera juxta illu

illud Hebr. 11. 6. *Sine fide impossibile est placere Deo.* Imò etiam secundùm vestros auctores, sola fides est medium unicè necessarium ad salutem, Sed vestræ religionis Parentes verâ vos fide spoliârunt, falsam imò nullam obtruserunt, ut fusè probatum est sub Titulo *Deceptio quarta.* Quis ergo neger, quòd vobis medium unicè necessarium salutis abstulerint; illud, inquam, medium, de quo ipse Christus Marc. 16. 16. *Qui verò non crediderit, condemnabitur.*

Demonstratur idem Secundo.

Quia in Sacra Scriptura Tum benè operantibus vita æterna promittitur, malè operantibus damnatio Joann. 5. 29. *Et procedent, qui bona egerunt, in resurrectionem vitæ; qui verò mala in resurrectionem iudicii.* Et Rom. 2. 6. *Reddet unicuiq; secundum opera ejus.* Tum observatio manda-

H. torum

torum velut medium ad salutem à Christo indicatur Matth. 19. 17. si vis ad vitam ingredi, serva mandata. Et Joan. 15. 14. Vos amici mei estis, si feceritis, quæ præcipio vobis. En ut opera bona & observatio legis Divinæ sunt medium obtinendæ vitæ æternæ!

At vestræ religionis authores hoc medium salutis vobis penitus abstulerunt: Tum quia (juxta jam insinuat a libi) bona opera vobis hoc ipso dissuaserunt, quòd illa potiùs damnatione æternâ censuerint digna quàm cœlesti præmio; imò opus bonum esse peccatum: Tum quia Dei præcepta servatu impossibilia esse docuêre: Tum quia vobis iter ad omnem vitæ licentiam & flagitia quibus damnatio in Scriptura. Tum I. Cor. 6. 9. Tum alibi promittitur, aperiunt, dum ajunt per nulla peccata hominem damnationis reatum incurre-

currere, nisi per incredulitatem: Tum quia vobis rationem & fundamentum omnis meriti tollunt, dum negant hominis liberum arbitrium. Hinc quando Eccl. 31. 8. 10. dicitur: *Beatus, qui potuit transgredi, & non est transgressus; erit illi gloria æterna.* Sciant se ad hanc gloriam non pertinere Sectarii, quam scilicet non meruerint liberâ non transgressione: Et dum benè operantibus salus æterna appromittitur; se ad illam haud spectare intelligant, cum bona opera excluderint.

En secundum medium vitæ æternæ illis ablatum!

Demonstratur idem Tertio.

Quia Christus dedit Ecclesiæ suæ ceu singulare medium ad Iustificationem & gratiam Dei vel recuperandam vel augendam, septem Sacramenta, ut patet ex iis, quæ singulis

gulis Sacramentis appromisit, quæ
semper agnovit tenuitque Ecclesia,
ut declarabitur in fine libelli.

sed vestri Hæresiarchæ vos tam
singulari medio spoliârunt; ut pro-
bo:

I. NAM QUOAD BAPTI-
SMUM; *Lutherus* eo ipso vos spoliat
Baptismi gratiâ; quia aliam formam
Baptismi docet lib. de Captivit. Ba-
bylon. ubi sic ait: *Somnium est illa*
forma, Ego te baptizo in nomine Patris &
Filii & Spiritûs Sancti; aitq; *sufficere*
baptizare in nomine Domini. Si *Luthe-*
ro hic creditis, & juxta ejus doctri-
nam baptizamini, baptismi gratiam
Nicodemo indicatam *Joann. 3. 5.* haud
consequimini cùm *Christus* expressè
Matth. 28. 19. dicat: *Baptizantes*
eos in nomine Patris, & Filii & Spiritûs
Sancti.

Calvinus etiam errâsse hîc turpiter
dixi, docentem, filios fidelium sine
bapti-

baptismo salvari posse contra illud à Christo universaliter dictam Jo. 3. 5. *Nisi quis renatus fuerit, &c.* Item docuit filius infidelium baptismum non prodesse. Unde sequitur parentes non debere esse sollicitos de baptizandis infantibus: quam Calvinisticam crudelitatem in animas infantum exaggerat Ludovicus Richeomus in *Idololat. Hugonotica*. Hanc Calvini doctrinam si sequimini, medio ad salutem necessario excidistis, novi, & peiores animarum infantium Herodicidæ.

Huc spectant & Anabaptistæ, qui negant infantes esse baptizandos.

2. QUOAD CONFIRMATIONIS SACRAMENTUM: de hoc Act. 8. 14. 15. ubi baptizati, per manuum Apostolicarum impositionem accipiebant Spiritum Sanctum; cujus etiam Sacramenti meminit antiquissimus Patrum Dionysius Areopagi-

160 *Fascinus Hæresiarch.*

pagita *Cel. Hierarch. part. 2. Tertull. lib. de Resurrect. Origines Homil. 9. in Levit. Cyprianus lib. 1. Epist. ult. Augustinus lib. 2. contra Petilian. Ambrosius lib. 3. de Sacram. c. 2.*

Hujus Sacramenti gratiâ vos privârunt hæresiarchæ vestri dum contra Scripturæ & Veterum Patrum consensum Confirmationis Sacramentum pernegârunt.

3. QVOAD SACRAMENTVM POENITENTIÆ non minus vobis perniciosissimè illusum.

Nam Lutherus *lib. de Captiv. Babylon.* non agnoscit nisi unum Sacramentum Baptismi. Imò idem docet absolvere posse à peccatis puerum vel foeminam. *Art. 13.* Item docet, Contritionem aut poenitentiam quæ initium sumit ab horrore inferni esse perniciosam, adedq; esse peccatum teste *Castr. V. Contritio.* Contra loca Scripturæ terrentis peccatores & ad poeni.

poenitentiam urgentis poenae aeternae comminatione. Idem docet vim absolutionis à sola fide si credas tibi remissa esse peccata dependere, non à teria absolutione Sacerdotis. Quae omnia vim & gratiam vobis hujus Sacramenti auferunt.

Calvinus non agnoscit hoc Sacramentum, nisi Baptismum, Coenam & Ordinationem *lib. 4. Inst. c. 19. §. 14. & seq.* Confessionem vocat carnificinam conscientiarum *I. 3. I. 4. §. 17. & §. 2.*

Item Zvinglius negat hoc Sacramentum, sed tantum tria recipit Baptismum, Coenam, Matrimonium, *lib. de vera & falsa religione.*

Ergo hi vobis Sacramentum tam necessarium ad remissionem peccatorum consequendam juxta promissum Christi, *Joan. 2 c. 22.* auferunt.

Alii etiam agnoscant Poenitentiae Sacramentum, tamen vos omne ejus

fructu despoliant, dum circa materiam & formam vos fallunt, sine quibus tamen verum Sacramentum ejusq; fructus percipi nequit.

Circa Materiam : quia non requirunt Confessionem nisi in genere, neque dolore formatam (sed tantum sufficere ajunt resipiscentiam seu novam vitam, ut est apud *Gaulter. primo seculo & decimo sexto.*) Cum tamen & Paulus 2. Corinth. 7. 9. gaudeat Corinthios esse contristatos ad poenitentiam; & ipsum poenitentiae nomen id exigat; & poenitentes ad Deum converti jubentur in fletu & planctu *Joel 2. 1 2.* At verò Confessio peccatorum in particulari hoc ipso à Christo instituta agnoscitur, quòd Apostolis potestatem absolvendi conferens dixerit: *Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis; quorum retinueritis retenta sunt.* At nisi dicantur peccata in particulari, quomodo scire Judex
hic

hic spiritualis poterit, quæ retinere debeat, à quibus absolvere? Nec enim retinere aliqua poterit sine justa & rationabili causa, quæ hic sumenda est ex notitia peccatorum in particulari.

Circa formam Sacramenti Poenitentiae vos fallunt; quia sensum ejus essentialiter variant, adeòq; nolunt facere quod Christus fieri jussit & Ecclesia facit. Nam ajunt hunc absolutionis esse sensum: *Annuntio tibi remitti peccata*; cum tamen Christus dederit potestatem remittendi peccata, non annuntiandi ab aliquo alio remissa esse.

Item cum ait Lutherus (ut suprà) non obesse, etsi Sacerdos *joco non serio absolvat* (quod quis credat?) hoc ipso vos in forma absolutionis fallit.

Denique cum veris careatis Sacerdotibus, etiam Sacramento Poenitentiae caretis etsi illud conformiter

Evangelio & Patrum doctrinæ recipere. Tantum enim sacerdotibus, quales erant Apostoli, Christus dixit: *Quorum remiseritis peccata. &c.* Sed de hoc mox.

4. QUOAD SACROSANCTUM EUCHARISTIÆ SACRAMENTUM, hic poenè totaliter decepti, & omni fructu tam suavis Sacramenti & alimonix ad vitam miserè orbatii estis.

Nam Calvinus contra expressos Sacræ Scripturæ textus negat realem ibi præsentiam Corporis Christi & transubstantiationem; adedq; vobis panem tantum simplicem tribuit. Idem Lutherum vocat delirum & idololatram *Epist. 72. ad Bucerum*, eò quòd Eucharistiam appellaverit *adorabile Sacramentum*. Insuper Beza postquam *Epist. 25.* docuisset posse ad Eucharistiam conficiendam in *sectu vini* adhiberi aquam aut aliud potio-

potio-
Calvin
filio c
rum c
lud Cl
Matth
genim
Pe
Eucha
sit ut
us joa
vet pr
meam
ego re
At
nistr
runt.
tione
V. Euc
de Ori
vini
langv
dena p

potionis genū, addit hoc Domini
Calvini responsum esse Christi con-
silio consentaneum & à Calvinista-
rum coetu approbatum. Contra il-
lud Christi instituentis Eucharistiam
Matth. 26. 29. *A modò non bibam de hoc
genimine vitis.*

Privat ergo vos Calvinus fructu
Eucharistiæ, quem Christus promi-
sit ului veri sui Corporis seu sui ipsi-
us Joan. 6. *Qui manducat me & ipse vi-
vet propter me.* Et v. 55. *Qui manducat
meam Carnem, habet vitam æternam, &
ego resuscitabo eum in novissimo die.*

At Lutherus ejusque sequaces Mi-
nistri multipliciter hîc vos decepe-
runt. Nam & veram transubstantia-
tionem in Eucharistia (Teste Castr.
V. *Eucharistia* b. 6. & Florimund. l. 2.
de Origine heres. c. 10.) seu panis &
vini conversionem in corpus &
sangvinem Christi negant, sed eun-
dem panem & vinum post consecra-

tionem ibidem manere, quod est
 contra consensum veterum Patrum
 Ecclesiæ totius, ut in fine libri pate-
 bit; Et verum Christi corpus negant
 ibi esse secundum existentiam per-
 manentem sed tantum secundum u-
 tum, id est, tunc cum manducatur &
 bibitur (ut testatur *Castr. V. Euchar.*
§. 12) contra Christi pronunciatum,
 qui dum porrigeret Apostolis Eu-
 charistiam, & nondum ab illis man-
 ducaretur sed dum eam juberentur
 manducare, dixit ibi esse suum Cor-
 pus *Matth. 26. 26. Accipite & come-*
dite, hoc est Corpus meum. Et (teste Pra-
 teolo) docent ante Eucharistiæ usum
 non prærequiri Confessionem ul-
 lamvè Pœnitentiam de peccatis
 commissis contra Paulum *1. Cor. 11. 28.*
 Quo manifestè vos privant fructu
 hujus Sacramenti, qui non tribuitur
 nisi dignè manducantibus, ut ex eo-
 dem Pauli textu patet, Quomodo au-

tem dignè percipiat qui peccatis plenus, à quibus nec absolutus, nec per poenitentiam emundatus ?

Sacramentarii dum contraria antiquitus & semper in Ecclesia receptæ fidei de Eucharistia docent contrarium, vos perimunt.

5. Universaliter autem loquendo omnes vestri Hæresiarchæ hoc ipso vos exspoliârunt tam salutari & ad vitam æternam conferente Sacramento ; quia vos spoliârunt veris Sacerdotibus , qui soli hoc Sacramentum conficere possunt, & quibus à Christo in Apostolorum persona dictum, *Hoc facite.* Sacerdotibus autem exuti estis, quia & Episcopis ritè ordinatis, qui soli Presbyteros ordinare possunt, ut colligitur ex Paulo *1. ad Timoth. 5.* Item *ad Tit. 1.* quibus utpote Episcopis munus ordinandi commissum Apostolus exercere mandat constituendo Presbyteros per civita-

vitates. Et idem docet Augustinus in *Breviculo Collat.* 3. cap. 5. Chrysostomus in *Epist. ad Timoth.* Hieronymus ad *Evagrium*.

6. QUOAD SACRAMENTUM ORDINIS penitus nulli estis: totaliter vos illo vestri hæresiarchæ privârunt, quia, ut immediatè dixi, privârunt Episcopis, qui soli Sacramentum Ordinis conferre possunt; decuit quæ tam sacram potestatem conficiendi corpus Christi & absolvendi à peccatis non à profanis in alios personis derivari. Hinc neque veram Eucharistiam, nec veram remissionem peccatorum per illa verba promissam, *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis habetis*; cum utrumquæ munus Christus demandaverit Apostolis ut novis Sacerdotibus, quibus destituti estis.

7. QUOAD EXTREMAM UNCTIONEM, hac ejusquæ fru-

Et vos vestri spoliarunt, fructu, inquam exposito per Jacobum Apostolum c. 5. 14. ubi ait: *Infirmatur quis? ungant eum oleo, & oratio fidei alluvabit infirmum; & si in peccatis fuerit, remittentur ei.* Eheu miseri vos in illo agone sine tali præsidio ac medio consequendæ remissionis peccatorum. Et Calvinus quidem Commentar. in Jacob. 5. dicit de Extrema unctione sic: *Fateor pro Sacramento usurpatam fuisse à Christi Discipulis.* Sed addit idem impostor spiritu vertiginis laborans: *unctionis effectum ante annos 1400. Deus mundo abstulit.* At unde id illusor hic colligit? ex qua revelatione? quâ auctoritate? vel quis illum primò abrogavit Deo auctore? Quis Scripturæ locus ad deferendam Apostolicam hanc doctrinam Calvinum compulit?

8. QUOAD MATRIMONIUM; nec istud inter Sacramenta veni-
 Ari

stri Primores recensent præter Zvinglium: contra illud Pauli ad Ephel. 5. 32. *Sacramentum hoc magnum est; ego autem dico in Christo & Ecclesia, &c.*

En ut vos Sacramentis ad salutem nostram à Deo ordinatis vestri erroris auctores per summum nefas privâunt!

Demonstratur idem Quarto:

Quia etiam Sacrificium, ad quod (teste Paulo ad Hebr. 5.) offerendum pro peccatis omnis Pontifex instituitur, conducit ad remissionem peccatorum, & plurima à DEO impetranda. At Sacrificio vos vestri Doctores privârunt, docentes, nulum in nova lege esse Sacrificium. Quæ tamen doctrina est contra Scripturæ loca sub Decept. quarta allata, ut Hebr. 13. 10. *Habemus Altare.* Et illud Psal. 109. 4. *Tu es Sacerdos in æternam secundum ordinem Melchisedech:* Ad quid autem altare & æternum id Sacerdotium nisi ad Sacrificium? Et

Da-

niel
temp
cap. 9
Ergo
guet.
antiq
in Psal
um in
ad Tim
in I. C
priac
simos
loco
Un
restat
vini &
spolia
quo hi
Si
cio p
bus
fiâ. N
citeria
Sacerd

niel de ultimis mundi temporibus ac tempore Antichristi prædicens ait cap. 9. 11. 12. *Cessabit jage sacrificium.* Ergo supponitur durasse antè jugiter. Imò id etiam contra omnem antiquitatem, ut contra Augustinum in *Psal. 83. Conc. 2.* Contra Ambrosium in *e. 11. Lucæ* Hieronymum in *l. ad Timoth.* Chrysostomum *Hom. 24. in 1. Corinth.* Cyrillum *Catech. 5.* Cyprianum *lib. 2. Ep. 3.* aliosq; antiquissimos Patres, quorum textus ultimo loco afferentur.

Unde non tantùm Infero, quòd vos hæresarchæ tam insigni medio & cultûs Divini & consequendæ remissionis peccatorum spoliârunt: Sed insuper sic contra vos arguo hîc obiter:

Si vos vestri in errore Duces Sacrificio privârunt, & ut antè ostendi, Sacerdotibus: Ergo vos privârunt & verâ Ecclesiâ. Nam teste Hieronymo *lib. contra Luciferianum: Ecclesia non est, quæ non habet Sacerdotes, Certe & inter Ethnicos ut sit cultu*

*cultu Deorum nulla, ita sine sacerdotio
nulla unquam secta fuit.*

Demonstratur idem Quintò:

Quia sublatis jam tot ad salutem
mediis, insuper vos in ultimam
planè desperationem ejusdem salu-
tis præcipiârunt utpote toties æter-
næ damnationis reos vos constitu-
endo, quoties vel peccatum aliquod
committitis, vel aliquid boni opera-
mini:

1. Cùm enim hi vestri Doctores
omnia peccata dicant esse mortalia,
quibus utiq; Scriptura minatur æter-
nam damnationem, cum 1. Cor. 6. 9.
*Neq; fornicarii, neq; avari, &c. regnum
Dei possidebunt:* Tum Apocal. 21. 27.
*Nihil coinquinatum intrabit in regnum
cœlorum, &c.* Cùm inquam, omne
peccatum doceant esse mortale; se-
quitur, quòd quoties peccatis (pec-
catis autem frequenter juxta Iacob.

1. 2. In multis offendimus omnes) toties
eccatis, mortaliter, consequenter
ei exclusionis à regno cœlesti effi
mini.

2. Præterea cùm secundùm Lu
therum (ut dixi non semel) in omni
pere bono justus peccet, & juxta
Calvinum bona opera sint inferno
igna: iteram sequitur, quòd quo
es boni aliquid agitis, toties æternæ
damnationis reatum incurratis!

Miseri omninò, qui seu malè, seu benè
peremini, semper infernum meremini.
i enim ex doctrina vestrorum Pseudo-Apo
olorum clarè sequitur. Heu! qualis hic
estrarum conscientiarum intricatio; quàm
onè impossibilis per vestros reddita vo
is salus! quàm media ad salutem inter
lusa!

Demonstratur idem Sextò.

Quia Christus sua consilia se
quentibus, clarissimè promisit
mercedem vitæ æternæ, vel singula
rem

rem in cœlogloriam, gratiasq; singulares. Sic voluntariam Paupertatem sectantibus, & sæculo ac terrenæ possessioni renuntiantibus pollicetur Matth. 19. 28. 29. Vos qui reliquistis omnia, & secuti estis me, sedebitis iudicantes 12. tribus Israël; & omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum; centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit. Item: Si vis perfectus esse, vade & vende omnia quæ possides, & da pauperibus, & habebis thesaurum in cælo. Matt. 19. 13.

De Virginibus item & castis dicitur Apoc. 14. 4. Hi sunt, qui cum mulieribus non sunt coinquinati, Virgines enim sunt, & sequuntur Agnum quocumq; ibit, &c. Et Sap. 4. 1. O quàm pulchra est casta generatio cum claritate! immortalis enim est memoria ejus, quoniam apud Deum nota est, &c. En quæ laudes & præmia eorum qui perfectionem &

Chr

Christi
Prov.
flexi
que in
At v
res do
lli, qu
supran
sum ita
taria &
que co
gnant
Vid
vos de
sti pro
riam
ficiant
nam &
confili
Christi
Prov.

2.
micit

Christi consilia sequuntur. Imò
 Proverb. I. 25. Deus minatur: *De-
 bexistis omne Consilium meum, ego
 uos in interitu vestro ridebo.*

At vestræ novitiæ fidei invento-
 es docent despiciere Consilia Chri-
 sti, quæ vobis modis omnibus (ut
 supra notavi) dissuadent, & religio-
 sum statum, in quo Paupertas volun-
 taria & castitas colitur, irrident, at-
 que continentiam mordicus impu-
 gnant.

Videte ergo, quantum etiam hæc
 vos de fraudent, & viam ad illa Chri-
 sti promissa & insignem in cœlo glo-
 riam consequendam impedian, ef-
 ficientq; ut cum ob eorum doctri-
 nam & consilium, despicitis Christi
 consilia, in vestro etiam interitu
 Christus sit risurus juxta dicta ex
 Prov. I.

2. Adhæc Jeuniis quæ non pro-
 mitit Deus? Testatur Scriptura,
 quo-

quomodo Ninivitis, quomodo Achabo ob jejunium pepercerit; Testatur ut quoddam genus demoniorum non ejicitur nisi per orationem & jejunium. Matth. 17. 20. Et de jejunii usu in sua Ecclesia Christus prædixit Matth. 9. 15. *Venient dies cum aufertur ab eis* de discipulis dicebat) *sponsus, tunc jejunabunt.*

At vobis jejunium tot coelestium gratiarum obtinendarum medium dissuasi Lutherus ex toto, Calvinus ex parte, & statuta jejunia in Ecclesia ab Apostolorum temporibus vel tollunt, vel contemnunt plerique. Plane prodiit quasi ex adipe iniquitas eorum, transierunt in affectum cordis, & illis insultat Scriptura Psal. 72. 7.

Ego addiderim: Transierunt in affectum ventris.

De

Demonstratur idem Septimò, Octavò,

Nonò.

Inprimis. Quia vestri hæresiarchæ
 sustulerunt vobis ingentem the-
 saurum meritorum & satisfactio-
 num Christi ac Sanctorum, qui per
 Indulgentias applicari in Ecclesia so-
 let; quarum potestatem in Ecclesia
 esse in fine libelli ostendam aucto-
 ritate Patrum; & colligi potest ex il-
 lo Christi ad Petrum *Matth. 16. 19.*
Tibi dabo claves regni celorum, quid-
quid solveris super terram, erit solutum
& in coelis. Sicut enim cum aliis A-
 postolis Petrus accepit potestatem à
 peccatis & reatu pœnæ æternæ ab-
 solvendi per illa verba *Ioan. 20. 23.*
Quorum remiseritis peccata, remittuntur
eis; Ita per hæc verba apud Mat-
 thæum universalis quoad potesta-
 tem, specialius quoad Petrum pro-
 lata, aliquid insuper speciale accepit
 in ordine ad coelum aperiendum &
 sol-

solvendum; nempe potestatem auferendi etiam ea, quæ aditum ad cœlum retardant, ut est reatus poenæ temporalis, quam etiam pro peccatis alioquin quoad culpæ & poenæ æternæ reatum dimissis infligi à Deo patet tum in Davide, qui adulterium sibi à Deo Nathanis testimonio remissum, filii nati morte luit 2. Reg. 12. 14. Tum ex Numer. 29. 30. 14. Ubi Israelitis murmurantibus datâ ob Moyſis deprecationem veniâ, tamen Deus dicit; *Non intrabit terram promissam; vestra cadavera jacebant in solitudine*; Tum alibi, *Secum vestri Doctores Indulgentia abjiciant nec agnoscant; vos insigni medio & viâ ad cœlum (nisi vobis hinc incredulitate malisq; operibus &c. insuper præcluderetur) facilius deturbârunt.*

Præterea vobis tot alia bona ademere, quæ in vos redundarent e-

Com

Com
diffi
ticeps
mine.
Apoll
Credo
quom
mun
ac un
de ju
De
troci
paræ
vobis
(ut a
tua re
Matre
invoca
tò si
vum m
37. 53
tate n
dicta

Communione fidelium toto orbe
diffusorum juxta illud Psal. II8. *Particeps ego sum omnium timentium te Domine.* Id quod etiam in Symbolo
Apostolorum profiteamur dicendo:
Credo Communionem Sanctorum. Nam
quomodo hæc participatio & com-
munio fieri possit, ubi non est unio
ac unitas fidei ab Apostolis hucusque
de iustis, ut ultimo loco ostendam?

Denique spoliârunt vos speciali Pa-
trocinio coelitem, potissimum Dei-
paræ, cujus cultum & invocationem
vobis dissuasere. Exaudiretur urique
(ut ait *Bernardus*) & illa Mater pro
sua reverentia à Filio suam etiam
Matrem honorante, si pro vobis se
invocantibus illa supplicaret, cer-
tò si Deus dicit; *Propter David Ser-
vum meum, & Israël electum meum* (Is.
37. 53. & 45. 4.) se salvaturum civi-
tatem; quid non præstaret ob bene-
dictam inter mulieres Matrem? vel
ob

180 *Fascinus Heresiarch.*

ob Joannem, quo major non surrexit?

Expendite jam, quot mediis ad salutem
obtinendam hi errorum satores vos ex-
spoliârint; quàm in misero statu collocâ-
rint, omnibus poenè destitutos; Sanè
deceptio hæc non ferenda.

DE

Quo
fluras
man

Qu
gu
O
pa
de
No

æquat
gumen
culari
repete
salutis
asser tu

DECEPTIO VII
Acatholicorum ab eorum
hæresiarchis.

Quot jam eorum deteximus impo-
suras? Sed nondum statim finis. Gravissi-
mam hic recensco, & omnium aliarum se-
rè originem, quâ vos illaqueâ-
runt vestri Duces.

*Quod vobis imposuerint, suis ar-
gumentis falsis, fallacibus, nullis.
& ad speciem tantum subinde ap-
parentibus fidem suam persua-
dendo, Catholicam improbando;*

Non referam hîc, quàm manifestè & ad-
æquatè solvantur diluanturq; eorum ar-
gumenta à Theologis Catholicis in parti-
cularibus materiis; id enim longum esset
repetere, nec mihi propositum, qui univer-
salius hîc illos impugno. Hinc universaliter
asseritum contra illos proximum sic ostendo:

Argu-

182 *Fascinus Hæresiarch.*

Argumenta quibus hæresiarchæ sua dogmata probant, nostra improbant, sumunt vel ex Scriptura, vel Conciliis, vel Patribus vel ratione.

Sed hæc argumenta prout ex prædictis locis desumunt, nulla sunt, fallacia, falsa, apparentia.

Ergo argumenta quibus suæ fidei dogmata probant, nostræ improbant, sunt nulla, fallacia, falsa, apparentia.

Major est indubitata. Unde enim alias?

Mimorem latiùs demonstro.

§. I.

Argumenta hæreticorum pro sua fide ex Scripturis desumpta nulla sunt, fallacia, &c.

Primò.

Q'ia fusè ostensum per Inductionem Deceptione Quartâ, quòd sacra Scriptura in omnibus eorum propriæ fidei adversetur. Quomodo ergo illi patrocinari possit? quomodo sibi contradicat?

Dicent

Dicent Saltem se luculenter probare ex Scriptura, dogma suum de Communionem sub utraque specie ex Joan. 6. 54. *Nisi manducaveritis Carnem Filii Hominis, & biberitis ejus Sangvinem, non habebitis vitam in vobis.* Et ex Matth. 26. 27. *Bibite ex hoc omnes.*

Rèspondeo non probare. Nam quod ad primum rextum ex Ioanne attinet; ibi Christus non meminit utriusq; speciei Panis & Vini, sed tantum meminit Corporis & Sangvinis, quod utrumq; æquè continetur sub una specie, ac sub utraque vel alterutra. Certè hîc tantum præcipit manducationem sui ipsius, ideoq; addit v. 58. *Et qui manducat me, vivet propter me:* Manducare autem Christum est sumere Corpus & Sangvinem illius, quod sic etiam sub una specie: unde additur; v. 59. *Qui manducat hunc Panem, vivet in æternum.* Hoc iplo enim innuitur, manducando hunc Panem

seu sub sola etiam specie panis sumi Christum, siquidem quæ sumptioni Christi vita promittitur (*Qui manducat me, vivet, &c.*) etiam sumptioni sub sola etiam specie panis eadem vita æterna promittitur, *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum*: Proinde satis innuitur fieri satis præcepto illi, *Nisi manducaveritis, &c.* per sumptionem etiam unius speciei; cum illi totus effectus tribuatur annexus illi præcepto, nempe vita æterna.

Præcipitur ergo à Christo substantia sumptionis, nempe sumere corpus & sanguinem, non verò modus sumptionis sub utraq; specie. Sæpe autem manducatio & bibitio pro eodem in Scriptura sumitur. Ut 1. Cor. 3. 2. *Lac vobis potum dedi.* Et Cap. 9. 7. *Quis de lacte gregis non manducat?* En lac bibitur & manducatur. Item Ps. 68. 22. dicitur: *Dederunt in escam meam feli.* At Matt. 27. 34. *Dederunt ei vinum bibere*

bibere cum felle mixtum. En fel manducatur & bibitur?

Quod ad secundum textum ex Matth. pertinet, Bibite ex eo omnes. Ibi tantum Christus voluit, ut novi illi Sacerdotes Apostoli ex illo calice omnes biberent, ideoq; Marcus explicat, quos omnes Christus intellexerit, dum ait Marc. 14. 23. Et biberunt ex eo omnes. Cum enim Patrem Eucharisticum divisisset in partes, & singulas Apostolis porrexisset; calix autem eodem modo dividi non posset; uni Apostolo totum calicem porrexit cum ea cautione, ut relinqueret aliis aliquantum, non totum solus biberet. Negatur ergo ex hoc loco præceptum de Communionem, sub utraq; specie quoad omnes fideles hunc probari.

Secundò.

Argumenta hæreticorum ex Scripturis desumpta sunt nulla :

Quia unum textum Scripturæ ob-
scuriorem & minùs idoneum
pro seipsis afferunt, alios verò plures
& clariores ejusdem Scripturæ tex-
tus suæ fidei in illa materia contrarios
subtinent & non curant. Quod
signum est perversi eorum animi &
doctrinæ. Exemplis id declaro :

Sic Primò. Calvinistæ probant,
vitam æternam nobis dari sine no-
stris meritis ut hæreditatem tan-
tùm, non ut mercedem ex illo
Ila. 55. I. Venite, emite absque argen-
to & absque ulla commutatione vinum
& lac. Qui locus non ita clarus est :
Quia hîc per vinum & lac intelligunt
aliqui cum S. Hieronymo gratiam vitæ
præsentis, nempe primam gratiam,
quæ non cadit sub meritum, adeòq;
datur gratis & sine nostro merito.

Alii

Alii eundem locum exponunt cum
 Divo Cypriano ad Cæcilium c. 2. & Epist.
 3. De Sacramento Altaris & Domini.
 eo Sacrificio. Deinde cum ibidem
 dicatur, *Venite; Emite;* indicatur requi-
 ri nostrum laborem & emptionem,
 consequenter aliquem titulum iusti-
 tialem. En quàm locum obfcurum
 & diversimodè explicatum afferunt
 ad suum errorem confirmandum.
 Interea non curant & tacent plures
 alios Scripturæ locos suæ hæresi ad-
 versantes, ut illum Matth. 5. 12. *Mer-
 ces vestra copiosa est in celis.* Et 1. Cor.
 3. 8. *Unusquisque propriam mercedem ac-
 cipiet secundum suum laborem.* Et ad
 Rom. 2. 6. *Deus reddet unicuique secun-
 dum opera sua, iis quidem, qui secundum
 patientiam boni operis, gloriam & hano-
 rem & incorruptionem quarunt, vitam
 æternam.* Et 2. Cor. 4. 17. *Momentaneum
 & leve tribulationis nostræ æternum glo-
 riæ pondus operatur in nobis,* Et Rom. 8.

17. Sitamen compatimur, ut & conglorificemur. 2. Cor. 1. 7. Scientes quod sicut Socii passionis estis, sic eritis & consolationis. Et 2. Tim. 2. 5. Nemo coronabitur, nisi qui legitimè certaverit. Et Hebr. 11. 6. Accedentem ad Deum oportet credere, quòd Remunerator sit. En quot & quàm clara testimonia Scripturæ non curant!

Sic Secundò in Eucharistia tantùm esse Corpus Christi in signo seu signum Corporis, Probant ex 1. Cor. 10. 3. ubi dicitur de Judæis: Omnes eandem escam spiritualem manducaverunt, & eundem potum spiritualem biberunt; id est, ut ipsi explicant: Eandem escam spiritualem Iudæi manducârunt, quam nos. Sed illi manducârunt Christi corpus in figura tantùm. Ergo & nos.

Ubi vides horum hominum cœcitatē, qui nec locum hunc intelligant! cùm Apostolus dicat, non eandem escam Iudæos manducâsse quam

mos; Sed quòd omnes inter se eandem escam manducârint, id est, eandem unus Iudæus, quàm alii Iudæi, ut ibidem per addita explicatur: *Patres nostri omnes sub nube fuerunt, omnes mare transiêrunt, omnes eandem escam spirituales manducârunt.*

En ut locum unum, nec qui ad rem faciat, afferunt ad suum errorem fulciendum? jam verò alia clarissima testimonia de veritate & reali præsencia Corporis Christi in Sacrosancta Eucharistia negligunt, quia suo errori opposita, quæ posui *Decept.* quartâ, ut illud Ioan. 6. 52. *Panis quem ego dabo, caro mea est pro mundi vita.* Et Matth. 25. 26. Et 1. Cor. 11. 24. Item 1. Cor. 10. 16. *Panis, quem frangimus, nonne participatio Corporis Domini est? & calix, cui benedicimus, nonne communicatio Sanguinis Christi est? &c.* Quid verò hæc isti curant!

Tertiò. Similiter ad negandum homini

mini liberum arbitrium adducunt illud Isa. 41 23. *Benè vel malè, si potestis facite.* Qui tamen locus hîc nihil convincit, cùm non de hominibus, sed de idolis gentium ibi loquatur Propheeta. At clariora Scripturæ loca, hominis liberum arbitrium asserentia, reticent negliguntq; , quæ posui *sub Decept. quarta.*

Tertiò.

Argumenta hæreticorum ex Sacris Scripturis in speciem desumpta nulla esse nec eorum fidem probare.

Quia vel ex suis Bibliis sua dogmata probant, vel ex nostris. Si ex propriis; ostendi *supra Decept. tertia*, etiam ipsorum Disidentium testimonio versionem Bibliam apudulos esse vitiosam, & prohibiti detruncatam vel auctam, pro ut eorum errori congruebat. Recole ibi dicta: Si ex nostris; sic vel nihil pro se clarum afferunt, vel unum lo-

cum

cum pro se adducunt minùs idoneum ad rem probandam, alios plures sibi oppositos conticiscunt, ut immediatè ostendi; & ostendo.

Quartò:

Quia ineptè suam fidem ac errores ex Scriptura probant hæretici.

Sic contra Traditiones afferunt illud Deuteron. 4. 2. *Non addetis ad verbum, quod loquor vobis, nec auferetis.* Ineptissimè id afferunt nec suo errori opportunè: Quia dum per hunc locum volunt oppugnare Catholicos, oppugnant Apostolos, oppugnant & novum testamentum & Prophetas aliosq; sacros libros post Moysis Pentateuchum conscriptos. Deinde non percipiunt, quid hîc Deus præcipiat. Alioquin & Christiani deberent perfectè ac integrè servare præcepta legis Mosaicæ ceremonialia & judicialia.

Similiter ad prebandum quòd so-
la

la fides iustificet, afferunt illud Christi, qui cuidam deprecanti pro filia mortua resuscitanda, dixit Luc. 8. 50. *Credetantum, & salva erit.* Inepta probatio. Non enim, ut ex contextu patet, locus hic intelligitur de iustificatione & remissione peccatorum nec hanc ille homo à Christo Filiae suae postulabat, sed intelligitur de salute corporali & resuscitatione puellae mortuae, pro qua ibi supplicatum: nec ibi agitur de fide remittente peccata, sed de fide miraculorum. Non enim exigebat fidem Christus à puella quam resuscitare voluit, sed à parente pro filia deprecante.

Similiter ad suum errorem confirmandum de Eucharistia contra veritatem corporis Christi citant illud Joan. I 2. 26. *ubi sum ego, illic & minister meus erit.* Mox subsumunt: Sed ministri Christi non sunt in Eucharistia. Ergo nec corpus Christi. Nu-

gaci-

gacito
etiam
ministe
lli non
non tu
nec C
ret ca
locus i
de visio
quâ fr
frueb
ejus fi
eorum

Argum

Qui
pu
bus S
Unde
arbitr
Funda

gaciter & ineptè arguunt. Sic enim etiam arguerent: *Ubi sum ego, illic & minister meus eris.* Sed ministri Christi non sunt inter latrones Crucifixi, non sunt ad dexteram Patris. Ergo nec Christus. Si hæc inepta & hæretica argumentatio & illa. Certè locus ille agit de gloria coelesti seu de visione beatifica, in qua est seu quâ fruitur, & tunc etiam in terris fruebatur Christus; quod & ministri ejus sint eâdem fruituri. Sed quis eorum ineptias enumeret?

Quintò:

Argumenta Sectariorum à sacris literis deprompta nulla sunt, nec pro eorum fide.

Quia nihil potest afferri ex Scriptura pro fundamentis, in quibus Sectarum tuas hæreses fundant. Unde etiam manifestè convincuntur arbitrariæ, novitiæ & fictitiæ fidei. Fundamentis item corruentibus, ruat

ruat necesse est totum ædificium & superstruatio. Hujus quinti argumenti veritatem sic ostendo :

Quia fundamenta , quibus dissidentium hæreses inniuntur, sunt potissimum hæc quatuor :

Primum : Ecclesiam Catholicam de-
fecisse, & consequenter errare posse;

Secundum ; Romanum Pontificem non esse Caput & Pastorem universalis Ecclesiæ ac Iudicem controversiarum si dei, cuius proinde non teneantur sequi sententiam, nec ei velut membra Capiti uniri.

Tertium : Nihil esse credendum, nisi quod est in Scriptura Sacra : vel si Scripturam non recipiant, nihil esse credendum, nisi quod dicat Spiritus privatus.

Quartum : Addi potest : Solam fidem sufficere ad salutem. His ferè fundamentis fides hæreticorum inniuntur, quibus alios errores facile superstruunt.

Sub-

Subsumo: Atqui nullum ex his 4. fundamentis potest ab illis probari ex Sacra Scriptura. Ergo verum id, quod quintum argumentum adstruit.

Subsumptum seu Minorem quoad primum fundamentum constat facile: Ubi enim vel unus apex in Scriptura de defectione totius Ecclesiæ, pro qua rogavit Christus ne deficeret Luc. 22.

31. vel quod errare potuerit ac erraverit Ecclesia *columna veritatis*, & cui promissum à Christo, quod cum ea esset permanens Paraclitus Spiritus veritatis in æternum qui eam doceret omnem veritatem. Joann. 14.

Vbi quidquam de ejus invisibilitate conficta à Sectariis, vel quod reformanda fuerit per Lutherum, Calvinum, &c. Nullibi tale quid reperies. Quod si dato non concessio, horum aliquid reperires; quomodo in illa totalitate errantis Ecclesiæ ac deficiæntis à veritate, non etiam Lutheranus

rana, Calviniana, & omnium hæreticorum Ecclesia includeretur? Ubi illos Scriptura excipit? En primum hæreseos fundamentum sine fundamento!

Quoad secundum fundamentum de Romano Pontifice quem negant Successorem Petri & Pastorem totius Ecclesiæ. Id ex qua scriptura colligunt? proferant. Imò contrarium ex Scriptura colligitur, Tum quando Christus Petro dicit: Luc. 22. 32. Rogavi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua. Ergo fides ejus non erat defectura in ejus Successoribus, qui ejus munus & personam gesturi essent, Petrus enim hinc erat per mortem discessurus, nec perpetuò in terris victurus: Tum ad Eph. 5. quem locum attuli Decept. quarta. Ut hinc omittam auctoritatem antiquissimorum Patrum & Ecclesiæ Doctorum (quos ultimo loco afferam) qui hunc primatum & universale

cale re
mano
& non
le qui
& Cal
mavit
Quo
re cre
Script
fundam
creder
sunt i
& in
pro h
is imp
gelist
runt d
derine
eadem
fuerat
est con
Thessa
huius vo

hære-
r? Ubi
primum
funda-
de Ro-
Success
Eccle-
ut? pro
riptura
tusPe-
re, Petre,
des ejus
ccello-
rlonam
inc erat
perpe-
Eph. 5.
quarta,
n anti-
cclesiæ
o affe-
niver-
sale

sale regimen totius Ecclesiæ in Ro-
mano Pontifice semper agnovêre ;
& non citò nimium, nempe post mil-
le quingentos propè annos Lutherus
& Calvinus cum sui similibus recla-
mavit.

Quoad tertium fundamentum de nulla
re credenda, nisi quæ sit in Sacra
Scriptura, nullum est in Scriptura
fundamentum: cùm & aliqua eos
credere supra ostenderim, quæ non
sunt in Scriptura (*Decept. quarta*)
& insuper. Si quis textus Scripturæ
pro hoc fundamento posset afferri,
is impugnet Apostolos & Evan-
gelistas, qui posterius aliqua scripse-
runt & addiderunt cùm antè credi-
derint aliisq; credenda persvalerint
eadem, quæ nondum scripto tradita
fuerant ab iisdem. Deniq; clarissima
est contra illos Scriptura. Tum 2.
Thessal. 2. 15. Tum 2. *Ioan. v. 12.* *Plura ba-*
bens vobis scribere nolui per chartam &
atra-

atramentum: Spero enim me futurum
apud vos, & os ad os loqui. Et I
Cor. II. 14. *Cetera cum venero, dispo-*
nam. Ex quibus colligitur non o-
mnia credenda aut facienda scripti
commisisse Apostolos; quod subru-
i prædictum hæreseos fundamentum

Quartum fundamentum etsi solliciti
quætiêrunt Sectarii in Scriptura, ta-
men non reperêre, quòd sola fide
iustificet. Imò contrarium eorum
Sententiæ ostendi ex Scripturis Sacri-
Decept. quartâ, ubi & aliis actibus
tribuitur Iustificatio, & fides sine
operibus nil prodesse indicatur.

Infero ex dictis: Cum ergo fundamenta
suarum hæresum nequeant Sectarii probare
ex sacris literis; omninò frustra ad Sa-
cræ Scripturam refugient, ut hinc argu-
menta suæ fidei seu erroribus probandis po-
teant; adeoq; eorum argumenta è S. Scri-
ptura desumpta, sunt nulla.

S. II.

Argumenta Sectariorum ex Conciliis desumpta eorum fidei nullo modo patrocinantur.

Primò :

PRæterquàm quòd Concilia rejiciant (ut ostensum Decept. quartâ.) probatur: Quia Concilia semper ferè cogebantur contra hæreticos, non pro illis. Sic Nicænum contra Arrium: Ephelinum contra Nestorium duas personas Christo asfigentem: Constantinopolitanum contra Macedonium Divinitatem Spiritûs Sancti impugnantem: Chalcedonense contra Eutychem unam in Christo Naturam asserentem: itē Constantinopolitanum & Romanum contra Monochelitas, &c. Tridentinum contra Lutherum, Calvinum, &c. Quomodo ergo suos errores probare possint ex Concilio hæretici, quæ contra eos congregantur & defi-

futurum
Et I
ero, dispo
non o
scripti
d subru
mentum
i sollicit
tura, ra
ota fide
eorum
ris Sacru
actibus
ides sine
atur.
ndament
ii probat
ad Sa
hinc argu
bandis pe
S. Scri
la.

S. II. At

definiunt? Maximè cùm moderni hæretici antiquas & in illis Conciliis pridem damnatas & sopitas hæreses resuscitent, nempe Lutherus & Calvinus hæresim Eunomianam, de sola fide quòd hâc habitâ nulli homini peccata noceant: resuscitant & hæresim Manichæorum negantium homini liberum arbitrium: hæresim Ioviniani, quod Virginitati præstet conjugium, ut etiam docuit Lutherus: hæresim Vigilantiæ de non venerandis Sanctorum reliquiis; & alias complures (ut sequenti *Deceptu* innuam) pridem à Conciliis damnatas.

Secundò: Quia ad probanda sua dogmata sæpe citant non approbata Concilia, vel si approbata referunt, referunt non sincerè.

Ostendo primum: Nam contra Imaginum cultum citant Concilium Constantinopolitanum celebratum
sub

sub Constantino Copronymo, & aliud Constantinopolitanum celebratum sub Leone Isaaurico Iconomacho, quorum utrumq; censuit Imagines abolendas. Item citant Concilium Francofordiense, in quo ajunt reprobata Synodum septimam, quæ censuit imagines retinendas.

Et tamen prima illa duo Concilia Constantinopolitana non fuerunt approbata, quia non adfuit illis Romanus Pontifex, nec per se, nec per suos Legatos; cùm tamen Regula sit Concilii Nicæni Primi, non licere Concilia Generalia celebrare sine Sententia Romani Pontificis. Deinde quia nulli Patriarchæ consenserunt illis Conciliis, nec per se, nec per suos Legatos: Et omnes, qui de his Conciliis scripserunt, duo hæc non numerant inter Concilia, sed ea reprehendunt, ut Zonaras, Nicephor. Cedren. Sigebertus, sunt q; hæc Concilia

cilia damnata in Concilio Nicæno.
 II. Et sanè mirum est, quod Calvinus laudet hæc Concilia, cùm tamen hæc damnent eos, qui non colunt Sanctos, nec invocant B. Virginem; Item eos, qui non credunt, DEum redditurum pro meritis bonorum operum vitam æternam; quæ omnia Calvinum imperunt.

Concilium verò Francofordiense etiam fatentibus adversariis, reprobatum est ab Adriano Papa. Dande idem Concilium non tollit imagines, sed permittit earum ulum in templis.

Ostendo Secundum: Quia Sæctarii aliqui ut probent Matrimonium Virginitati præcellere, adducunt Concilium Gangrente *Can. 9.* Ibi ubi dicunt damnari eos, qui continentiam professi nuptias execrantur. Cùm tamen in illo Canone non præferatur Matrimonium Virginitati.

tati; sed tantum prohibeantur Virginitatem professi, ne judicent esse execrabiles nuptias, nec eos irrideant vel contemnant, qui Virginitatem non profitentur. En illorum dolus incitando Concilio!

Tertiò; Quia si Conciliorum auctoritate suæ fidei dogmata roborant Sectarii & persuadere conantur; hoc ipso Catholicam magis roborant & confirmant; quia hæc in approbatis Conciliis clarissimè relucet & comprobatur. Cum autem Concilia non dicant idem & negent; si argumenta pro Catholica Fide ex illis desumpta sunt clara & evidentiæ, imò clarissimè Catholicam fidem approbantia; sequitur, quod pro fide contrariæ, qualis est Sectariorum, hinc deducta, nulla erunt aut tantum ad speciem apparentia, in re illis opposita argumenta.

K S. III

§. III.

Argumenta Sectariorum. ex 'Sanctis Patribus' desumptaeorum fidem non probant, adeòq; nulla sunt.

Primo.

Quia Patres in mysteriis fidei cum Catholicis omninò conveniunt, ut in fine libelli patebit. Quid ergo ex illis nisi vel malè intellectum vel corruptum trahi poterit in defensionem errorum Catholicæ fidei oppositorum? Nam quod Sectarîi proferrunt ex aliquibus Patribus pro communione sub utraq; specie, in nullo Patrum ostendent, quòd talem Communionem illi senserint esse sub præcepto Divino quoad omnes fideles, nisi quòd aliquando dicant fuisse in usu hujusmodi Communionem, ut tempore Leonis Papæ, qui usum Calicis omnibus permisit vel etiam tunc præcepit tanquam signum distinctivum Catholicorum à Manichæis vi-

num

num bibere veluti fel esset draconum recusantibus.

Secundò. Quia Patres suam sententiam in rebus adhuc controversis nec definitis ab Ecclesia Catholica eidem Ecclesiæ subiciebant, ut patet ex Divo Hieronymo, qui ad Damasum Papam sic scribit : *Obsecro, ut mihi literis tuis sive tacendarum, sive dicendarum Hypostasicon detur auctoritas: non timebo tres hypostases dicere, si iubeatis.*

Idem patet ex Augustino qui lib. I. contra Cresconium c. 23. ait : *Quisquis falli metuit obscuritate questionis, Ecclesiam de illa consulat.* Idem Augustinus libros contra Epistolas Pelagianorum dirigit ad Bonifacium I. Papam, examinandos & emendandos Apostolicæ Sedi committens.

Patet idem in Bernardo, qui ep. 174. ad Canonicos Lugdunenses sic scribit : *Quæ autem dixi, absque præjudi-*

206 *Fascinus Hæresiarch.*

cio sanè dicta sint sanius sapientis ; Ro-
mane præsertim Ecclesiæ auctoritati arg.
examine universa reservo , ipsius , si
quid aliter sapio , paratus iudicio emen-
dare.

Ergo ex Patribus nil prodest erui
contra Romanam Catholicam fidem,
cui se ita in omnibus submitunt ,
& cum illa sentiunt , non contra il-
lam , ut Sectarii. Quod si aliquid
scripserunt Patres illi contrarium
ante definitionem Ecclesiæ quidnam
sentiendum sit ; cum & tunc judi-
cium proprium submiserint Ecclesiæ
ut columnæ veritatis , hoc ipso jam ne-
queunt trahi in patrociniū hæreti-
ci erroris.

Tertiò. Quia Sectarii plerumque
locos obscuriores & detruncatos ex
Patribus obtrudunt , ut incautos
ignarosq; circumveniant. Imò falsò,
ineptè illos citant , quod ex subji-
cendis colligi potest.

3. Nam

1. Nam Magdeburgenses *Cent. 5. c. 6. col. 999.* citant Augustinum contra cultum SS. Reliquiarum sic: *Augustinus libro de Civitate Dei 22. c. 8.* de reliquiis S. Stephani scribit, superstitionosum & magnum concursum multitudinis ad eas in Africam usque factum, dementatis populis quibusdam illusionibus, quæ pro miraculis creditæ sunt.

Hæc illi ex Augustino falsissimè citant. Nam toto illo capite nomen superstitionis & illusionis non invenitur, sed pietatem omnia spirant erga reliquias beati Martyris.

2. Similiter contra Traditiones citant Hieronymum in *c. 23. Math.* sic: *Quod de Scripturis auctoritatem non habet, eadem facilitate contemnitur, quâ probatur.* Et hunc fallaciter citant. Nam ibi Hieronymus agens contra quendam, qui ex libro apocrypho volebat probare, Zacha-

riam occisum inter templum & alta-
re fuisse Patrem Joannis Baptistæ, aut :
*Hoc quia de Scripturis auctoritatem non
habet, eâdem facilitate contemnitur, quâ
probatur.*

Merito autem illi Scripturam Hieronymus objecit, quia ipsemet Hieronymus ex Scriptura deducebat Zachariam fuisse illum, qui est à Joas Rege Judæ interfectus.

3. Similiter Ubiquistæ pro sua sententia citant Hieronymum contra Vigilant. sic: Agnus Dei, id est, Christus est ubique. *Sed apud Hieronymum est sic: Si agnus est ubique, & sancti ubique credendi sunt esse. Sed sancti non sunt ubiq;.* Ergo.

Sed quid mirum, si Patrum textus corrumpant, qui & Scripturam Sacram ausus dictum, corrumpere?

S. IV.

Argumenta Sectariorum à ratione desumpta nulla sunt.

Primò :

Quia vel illorum rationes non fundantur in Scriptura & in al-
latis hîc per tres S. fundamentis, &
sic fidem fundare non possunt Divi-
nam; hæc enim nō est humani intel-
lectus commentum, sed nititur au-
thoritate Dei revelantis nobis suffi-
cienter proposita : Vel rationes illæ
videntur fundari in indictis funda-
mentis ; & sic aut juxta dicta superio-
ribus paragraphis, non sine fallacia
textus Scripturæ, Conciliorum &
Patrum afferunt, ut incautos decipi-
ant : Aut arguunt à pari, cū tamen
hîc paritas non omninò eurrat. V. G.
Dum Calvinistæ probant non esse
Corpus Christi in Eucharistia sic :
Hæ locutiones Scripturæ, *Petra erat*
Christus, *Ego sum Vitis*, *Ecce Filius*

210 Demonstratur idem Sextò.

tuus, Septem boves sunt septem anni;
sunt figuratæ locutiones. Ergo &
hæ sunt figuratæ, Hoc est Corpus
meum. Hic est Sanguis meus. Qui
modus argumentandi si valeret,
posset sic contra Calvinistas retor-
queri: Hæ locutiones sunt propriæ
non figuratæ. Judas est proditor,
Petrus est Apostolus, Paulus est Do-
ctor gentium, Hic est Filius meus di-
lectus, Tu es Christus Filius Dei vivi.
Ergo & hæ sunt propriæ non figu-
ratæ, Hoc est Corpus meum, Hic est San-
guis meus.

Secundò; Quia multa mysteria fi-
dei excedunt rationem, ut est Myste-
rium Trinitatis, Incarnationis, Eu-
charistiæ unde & Apostolus univer-
saliter monet fideles 2. Cor 10. In
captivitatem redigentes omnem intelle-
ctum in obsequium Christi. Imò
et si non excederent rationem; tamen
in hac sola non debet fundari Fides
Divi-

Divi
26.
merit
perim
aucto
propri
Ter
stand
in qu
& con
certu
niri,
nem
Dei
lum
2. T
sum.
Deni
gruer
myste
ergo
Maxi
vel so

Divina. Nam ut Gregorius Homil.
26. in Evangelia ait: *Fides non habet
meritum, cui humana ratio præbet ex-
perimentum. Et Fides est assensus ob
auctoritatem dicentis non ob rationem
propriam.*

*Tertiò: Quia si rationibus solis hæc
standum esset, cum possint afferri
in quavis fere materia rationes pro
& contra, nil posset in rebus fidei esse
certum, nil determinatè verum defi-
niri, quod utrumq; est contra ratio-
nem fidei Divinæ, seu nixæ auctoritati
Dei dicentis, cui nequit subesse fal-
sum aut incertum, juxta illud Pauli
2. Timoth. I. Scio cui credidi, & certus
sum.*

*Denique firmiores rationes ac con-
gruentias ad confirmanda fidei suæ
mysteria Catholici proponunt; cur
ergo ad has potiùs non attendatur?
Maximè cum hæreticorum rationes
vel soli lumini naturali innitantur, &*

212 *Fascinus Hæresiarch.*

sic nihil contra assensum fidei Divinæ evincunt, quasi nihil præter naturalem rerum ordinem sit possibile Deo, nec credendum sit si reveletur ab eodem: vel rationes eorundem aliquid contra lumen naturale inferunt, ut de libero arbitrio, de Deo ut Auctore peccati. At hoc ipso mysteria fidei suæ faciunt incredibilia, cum tamen juxta Psalmistam 92. 5. *Testimonis tua credibilia facta sunt nimis.*

Infero ex hætenus dictis.

Cum hæresiarchæ fidem suam vobis talibus, id est, falsis, fallacibus, nullis persvaserint argumentis, ut ostendi; an non hæc
gravi: nec ferenda amplius
impostura est.

DE-

DECEPTIO VIII.

A catholicorum ab eorum
hæresiarchis.

Nec illa minima Hæresiarcharum
fraus est, & quidam fascinus:

*Quia vobis eam fidem persuasere,
qua in vestrum dedecus nec in ex-
ilem ignominiam redundat.*

Fascinum & hic tollere curabo, dum
hæc dedecora in vos à vestris ductoribus &
fide dimanantia detegam. Horrete illa
& erubescite ac resipiscite.

I.

Summum fidei vestræ probum ac
dedecus est, quòd sequamini hæ-
resiarchas ab ipso dæmone in sua ac
vestra fide instructos, ut ex vestro-
rum testimonio luculenter ostendi
subdecepta quarta ab initio. Videte ibi
dicta,

dicta, & rem fatebimini non sine rubore & pœnitentia. Quod eorum tûdæmone commercium comprobatur ex eo, quod Maximilianus I. An. Domini 1518. viderit supra humeros Lutheri Diabolum in urbe Augustana, ut sæpe testatus est Princeps Germanus qui tunc cum Imperatore fuit, ex cuius filio se id didicisse affirmat *Florimundus lib. 1. de Orig. hær. cap. 5.*

II. Summum & illud fidei vestræ dehonestamentum, quòd sequimini hæresiarchas, qui contra conscientiam vobis hanc fidem persvasère. Nam Lutherus teste *Sleidano lib. 3.* hortatus est scripto Wittenbergenfes (qui Lutherum secuti, primi omnium Mifas abrogârunt) ut in eo incepto etiam contra conscientiam (ò vocem vestri Doctoris impiam !) peristerent, sicut & se in quibusdam fecisse ait. Idipsum de Calvino aliisq;

pate-

parebit ex dicendis *Decept. nona.*

III. Non postremum & illud dedecus vestrae fidei ac vestrum omnium; Quia secuti estis Apostatas à fide & religione, eosque impurissimos & in carnis licentiam etiam contra votum Deo factum effusos.

1. Nam Lutherus Deo toties voverat non in uno clauistro Religiosorum castitatem, sed ejuratâ semel fide nec Deo fidem servavit quam promiserat, contractis incestis & sacrilegis nuptiis cum Catharina Bora seu Boræa Moniali. Eheu, qualis Parentis filia est fides vestra! quàm hominem frontis perfrictæ & profligati pudoris sequimini! ei adhæretis fidemq; habetis, qui fidem toties Deo datam impudenter ac pervicaciter violârit?

2. Similis à fide apostata fuit Ioannes Calvinus antea Canonicus Noviodunensis teste *Genebrardo*; qui
con-

216 *Fascinus Haresiarch.*

contra sacros Canones Idelettam
Buræam loco Parochiæ Pontis Epi-
scopi assumpsit teste Beza in vita
Calvini.

3. Zuinglius antè Canonicus Con-
stantiensis, pòst Carolstadii discipulus,
pridem damnatam Berengarii sen-
tentiam est amplexus, eamquè defen-
dere aggressus Anno Domini 1525.
Qui novit, quis fuerit Carolstadius,
& qui ejus exitus, ut mox agnoscet
ex dicendis; is colliget, quo doctore
ad hanc turpem apostasiam conti-
nuandam protecerit Zuinglius, di-
gnus tali Magistro discipulus.

4. Andr. Carolstadius ex Archi-
diacono Vittembergenfi & Sacerdo-
te Catholico concubiniarius sacrile-
gus, utpote qui primus è Clero Ger-
maniæ matrimonio sacrilego fuerit
infamis, teste Prateolo, Gaulterio.

5. Oecolampadius S. Brigittæ
quondam Monachus pari infamiâ,
qui

qui primò Lutheranus, mox Antilutheranus & Sacramentarius, spiritu vertiginis in varias abreptus sectas, teste *Castr. Prateol.*

Beza Prioratum suum Longimæentem vendidit, ut Candidam suam commodius Genevam apostata deduceret teste *Prateol. Gaulterio*, illud etiam elogium apud *Tilmanum Heshusium* consecutus, ut Epicureus & blasphemus scurra vocaretur. En quales vestri Doctores!

IV. Et illud dedecus vestrum est, quòd publicè infames hæresiarchas sequimini. Mitto, quòd teste *Cochlæo* in actis *Lutheri*, ferunt *Lutherum* ex dæmone incubo natum; certè idem *Lutherus* à *Carolo V.* publicè proscriptus est, & Anno Domini 1520. in Germania libri ejusdem ex mandato Imperatoris combusti sunt, cùm antea Anno Domini 1518. hæreticus publicè proclamatus esset, teste *Gebrardo.*

Ac

218 *Fascinus Hæresiarch.*

At Calvinus (teste Veltphalo in apologia) è cujusdam sacrificuli matre concubina natus, è fori rabula repente Theologus, Regis Galliarum jussu ad mortem damnatus, regii magistratus manus subdolè effugit. *Genebrard.*

Zuinglius item apud hæreticos ipso infamis & odio semper habitus, à suis tandem Helvetis in acie trucidatus, Catholicis canonibus exustus est, teste Lindano.

V. Summum vestræ fidei opprobrium est; quòd sequamini hæresiarchas in ipsis fidei suæ ac vestræ articulis blasphemos in Deum & Christum ac Sanctos. Mitto eas blasphemias contra Deum & Christum à Lutero & Calvino eorumq; sequacibus jactatas, quas primâ Deceptione posui, de Deo ut causa omnis peccati, de Christi ignorantia & peccatis ac desperatione: Item contra Scrip-
ptores

ptores librorum Canonicorum & Patres Decept. tertiâ & quartâ, quas hîc non repeto. Sed præter ibi dicta

Blasphematur Calvinus, dum lib. 1. Inst. c. 24. § 14. ait: Quidam aliqui verbum Dei audire contemnant, ipsorum est pravitas, sed in hanc pravitatem à Deo adducti sunt.

Blasphematur idem, dum Christum Dominum insinuat vitiosæ perturbationis, stupiditatis, oblivionis salutis nostræ Harm. in Matth. 26. 38: cum tamen etiam Mahometes in Alcorano aznarâ 29. dicat Christum fuisse omnium peccati expertem.

Blasphematur, dum ait Scripturam non esse ex se certam nec falsitatis expertem lib. 1. Inst. c. 8. §. 13: cum tamen juxta Paulum 2 Tim. 3. 16. Scriptura omnis sit à Deo inspirata, cui falsitas utpote veracissimo repugnat.

Quid cum idem Calvinus Harmon. in Luc. tot peccata Beatæ MARIE Virgî-

Virgini imponit? Et in *Luc. 11. 27. edit. Gallicâ* ait Christum pro nihilo ducere, quodd Virgo sit sua Mater? Quid cum idem Sanctos tot scommatibus proscindit, ut suprâ retuli? Et tamen Calvinus tam blasphemus in Deum ac Sanctos audet de se dicere, quodd non ipse loquatur, sed per illum Deus è coelo suam virtutem exerens, *lib. 1. de lib. arbitr. contra Albert. Pighium.*

Blasphemat Philippus Melancthon, dum ait Judæ prodicionem habere auctorem Deum æquè ac vocationem Pauli, teste *Prætorio.*

Quid cum Bucerus & Molinæus Beatam Virginem MARIAM in partu ajunt Virginitatem amisisse, in *tert. union. Evangel. parte?*

Quid cum Magdeburgenses eandem ajunt graviter deliquisse amisso filio in templo, idque dubitant, an peccato Evæ præferre non debeant?

Quales

Quales stultitiæ! En quales, quàm
aspemos habetis in fide Duces!

VI. Ingens & illud vestrum est
edecus, quòd tales sequimini fidei
athores, quales Scriptura vocat ve-
rit ethnicos & publicanos.

Nam Matth. 23. 17. dicitur: *Si Ec-
clesiam non audierit, sit tibi velut ethni-
cus & publicanus.* At (ut antè insi-
nuavi) Lutherus lib. contra Regem
Angliæ, de templo fatetur: *Nihil, in-
uit, facio, mille Ecclesias, mille Augusti-
os.* Et tamen idem lib. contra Ana-
baptist, dicit veram esse fidem in Pa-
tru seu in Ecclesia Romano Catho-
lica. Ergo dum eam nihili facit &
contemnit, dum eam non audit, est
iuxta Christi dictum velut ethnicus
& publicanus; quem tamen vos se-
quimini.

Similiter faciunt Calvinus &
Zwinglius, aliq; qui Ecclesiam Ca-
holicam, quam in Symbolo Apосто-
lorum

lorum ajunt se credere, non audiunt. Nam
Sunt ergo & hi velut ethnici & pu- es Hyp
blicani. Tales vestri Duces & fic- hæ cum
Parentes! Haman

VII. Illud etiam grande omnium
vestrum, vestræq; fidei dedecus e- ste Chri
quod vestri hæresiarchæ in vos r- lum I
prisicarum hæresum ab omnibus d- et Calvi
mnatarum & pridem extinctaru- quam m
nomina transfuderint, imò vos co- seu Filio
stituerint variæ fidei, ac proinde nu- onâ; it
lius, nam juxta Paulum Eph. 4. U- em non
fides. Ergo vos nullius fidei, quia ne 3. F
unius. Nam per vestros novæ fi- bus Ecc
auctores. & in ea
tantum

I. Facti estis Manichæi, cum quib- eul. 4.
cultum Sanctorum Martyrum cenlat
reliquiarum & Virginitatem & lib- nifibon
rum arbitrium damnatis, ut illi, te- 4. F
Augustino lib. de morib. Manich., & cont- quo Ca
Faustum. & Genebr. circa Ann. 277. præsen

2. Facti estis Nestoriani, qui duo- Utinan
in Christo Personas constituebant. gatur
Nam

audiam & Beza duas in Christo unio-
nes Hypostaticas agnovit, unam Ani-
mæ & fidei cum carne, alteram Deitatis cum
humanitate. Et Brentius *lib. de Maje-*
state Christi Hominis multoties dicit:
Illum DEI esse in Filio MARIAE.
Calvinus *lib. Inst. c. 13. §. 89.* post-
multa dixit de Verbo æterno
in Filio Dei, secundâ Trinitatis Per-
sonâ; statim addit: *Mediatoris Personam*
nondum attingo.

3. Facti estis *Donatista*, cum qui-
us Ecclesiam ex solis iustis constare,
in ea nullos esse malos sed bonos
tantum ac electos & Calvinus do-
uit *l. 4. Inst. c. 1. § 7.* Et Lutherus
enlucit ad Ecclesiam non pertinere
nisi bonos teste *Castr. v. Ecclesia. b. I.*

4. Facti estis *Berengariani*, cum
quo Calvinus ac Zuinglius Christi
præsentiam in Eucharistia pernegat.
utinam resipiscere hîc vobis contin-
gat; ut resipuit Berengarius!

5. Fa-

5. Facti estis *Eunomiani*, *Eustasiani*, *Porphyriani*, cum nulla homini peccata nocere asseritis fide habitâ. *Eunomianos* ita censuisse testatur *August.* de hæres. c. 54.

6. Facti estis *Massaliani*, qui docebant concupiscenæ motum ant contentum esse verè peccatum, ut *Calvinus* l. 3. c. 3. §. 10. & *Lutherus* Art. 2. & 31.

7. Facti estis *Aëriani* dum *Oratio* nem pro mortuis & pleriq; jejuni rejicitis. Id docuisse *Aërianos* testatur *Epiphan.* her. 75.

8. Facti estis *Montanistæ*, qui fas esse putabant (teste *Castr.* v. *Nuptia* h. 5. pro arbitrato Matrimonii vinculum dissolvere. Nam & *Ecclesia Genevensis* in multis casibus (ut super innui) facit talem potestatem. De *Luthero* etiam supra retuli ex ejus lib. i. *1. Cor.* 7. editione Anni 1525.

9. Facti estis *Iconoclastæ*, dum *Sacra* crarur

crarum Imaginum cultum impu-
gnatis: *Vigilantiani*, dum cultum
Sacrarum Reliquiarum.

I 0. Facti estis *Pelagiani*, cum qui-
bus *Zvinglius* (*lib. de bapt. teste Pra-*
teolo) negat esse propriè peccatum o-
riginale in infantibus: cum iisdem
Calvinus, *Bucerus*, & *Zwinglius* ne-
gant Christianorum filios nasci im-
mundos, sed hæredes vitæ æternæ.
Quæ docuisse *Pelagianos* testatur
S. *August.* l. 6. in *Julian.* c. 2. 3.

I 1. Facti estis *Peputiani*, qui doce-
bant mulieres etiam ad Sacerdotium
promovendas, quod & *Lutherus*, ut
supra retuli, docuit.

I 2. Facti estis *Novatiani*, qui dice-
bant (*teste Theodoret.* 3.) non esse in
Ecclesia potestatem reconciliandi
homines nisi per baptismum; quod
etiam docuit *Calvinus* lib. 4. *Inst.* c.
I 9. §. I 7. ubi ait: *Quod Hieronymus ait,*
Pœnitentiam esse secundam post transg-

gium

gium tabulam ; impium est & excusari non potest.

I 3. Facti ellis Joviniani, qui censabant hominem non posse peccare post baptismum verè susceptum, id est, si reverâ fidem & gratiam baptizatus suscepit (teste Hieronymo l. 1. & 2. contra Jovin.) At idem docuit Calvinus lib. 2. Inst. c. 2. §. I I. I 2.

Item ut Joviniani dicebant ciborum delectum & jejunia non esse meritoria ; sic Calvinus l. 4. c. 12. § 19. Et Confessio Augustana Art. 24.

I 4. Efficiunt vos vestri haresiarchæ reos judaismi, partim, quia Martinus Bucerus, tum Zvinglianus, tum Lutheranus Christum esse verum Messiam negavit ; Partim quia Calvinus usuras non esse damnandas censuit suprâ, quod Judæis olim in lege veteri respectu extraneorum esset concessum, Dent. 23. & 28.

En quàm monstruosam fidem è toto diver

diver
heret
Primo
una fi
dei, &
VII
deiq; v
resarc
goni, d
rali inf
docen
cogun
præcep
mo, fu
Mahom
dicit : 2
honest
mendaci
nientur,
At vel
vos esse
curare
& Paga

diversorum temporum & Authorum
hærelibus conflatam vestri vobis
Primores tradidère ! Hæccinè est
una fides ? ò verè homines variæ fi-
dei, & consequenter nullius !

VIII. Grande & illud vestrum fi-
dei; vestræ dedecus, quòd iidem hæ-
resiarchæ constituunt vos *peiores Pa-
ganis*. Nam pagani solo lumine natu-
rali instructi observant & observare
docent, poenisquè ad observanda ea
cogunt, quæ apud Christianos in
præceptis de adulterio, falso testimo-
nio, furto, aliisq; continentur. Imò
Mahometes in Alcorano azoarâ 43.
dicit : *Nolite verba lasciva proferre, sed
honestâ* : Et : *Malum quoque dicentes,
mendacii gravisq; peccati supplicio pu-
nientur.*

At vestri hæresiarchæ nec sub lege
vos esse agnoscunt; nec præcepta Dei
curare velut impossibilia (quæ tamen
& Paganis metu poenæ civilis, possibi-
lia)

1a) docent, & liberius peccandi an-
 tem obijciunt, cum ajunt scelera non
 obesse, si credas tantum.

IX. Hinc oritur novum illud ve-
 strum dedecus, quod iidem vestri
 præcones vos omni honestate & vi-
 tã honestum hominem addecens,
 adeoq; bono nomine exuant. Nam
 hoc ipso, quod iis authoribus cen-
 teatis vires omnino vestras supera-
 re observationem mandatorum Dei
 sequitur vos illa transgredi, adeo q
 contra præcepta Decalogi delinque-
 re, & esse fures, adulteros, homicidas
 blasphemos, veneficos & superstitio-
 sos, plurium Deorum cultores, fal-
 sos testes, alienorum appetitores
 proinde cuilib. domui à vobis timent-
 dum esse. Hæc enim omnia per le-
 gem Dei prohibentur, quam impos-
 sibilem esse vobis illi persuasere
 Deniq; sequitur vos esse similes da-
 monatis & demonibus morali neces-
 sita

fitate Deum odio habentibus; siquidem illud vobis præceptum est impossibile, *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c.* Proinde contra illud semper rei vivitis, non tantum negativè seu non diligendo sic, sed etiam positivè secundum vestrorum hæresiarcharum sententiam in omni bono opere mortaliter peccando; peccatum autem mortale est virtualiter saltem odium Dei: Est enim aversio à Deo & contemptus amicitiae Dei, & contra ejus infinitam bonitatem.

X. At ò quantum illud fidei vestræ probrum: Quod vestri hæresiarchæ vos constituunt in proximo gradu ad Mahometismum. Nam Calvinismus est proximus ad eum gradus. Hinc Guilelmus Reginaldus in Calvinoturcismo ait: *Qui verè Calvinista est, vix abesse, quin Turca vel Athens sit.* Cui ad stipulatur Godefri-

dus à Valle, qui libellum scripsit de
 arte nihil credendi; in quo illud di-
 xit: Oportere prius Calvinistam fieri,
 qui Atheus esse volet. Quod & illi ipsi
 contigit. Atq; proinde non est mi-
 rum, quòd Valentinus Gentilis (qui
 fuit discipulus Calvini) sua dogma-
 ta probet ex Alcorano Turcarum,
 teste *Benedicto Aretio Bernensi Mini-
 stro lib. 1. & 3. Historie Valentini Gen-
 tilis.*

Quod etiam ex eo colligi potest,
 quòd Mahometes in Alcorano dicat
 Deum esse unum sine partecipe;
 per participem intelligens Christum,
 quem consequenter negat esse De-
 um de Deo, quod etiam docuisse Cal-
 vinum diximus supra.

Item dum ita hæresiarchæ cor-
 poris voluptates sectantur, & con-
 tinentiam, coelibatum, & plerique
 jejunia atq; corporis afflictationes
 oppugnant ac execrantur; quid aliud
 docent

docent, quam quod in *Alcorano cap. 5. & 28. 47. 48.* Mahometes docet, beatitudinem nimirum in cibo & potu aliisq; voluptatibus consistere.

Præterea sicut Mahometes *azorâ 43.* dicit licere Matrimonium in secundo gradu consanguinitatis; Ita Calvinus in *Statutis Ecclesiæ Genevensi* (uti etiam Lutherus citatus supra) licere ait patruehium & consobrinorum matrimonium, etsi ad vitandum scandalum Calvinus expectare jubeat ministri facultatem.

Consentiunt adhuc cum Mahomete vestri Doctores Lutherus & Calvinus & in eo, quòd ut ille in *Alcorano azorâ 72:* ait homini sufficere, si in Deum ac Mahometi credat, licet prædatum eat; Sic juxta Calvinum fides sine operum adminiculo sufficit *lib. 3. Inst. c. II. §. 10.* Nec flagitia quæcunq; saluti obsunt, dum fides adsit, juxta Lutherum supra.

Hinc dum Lutherus folis Calvinistis apud Gretserum lib. 1. contra Goldastum c. 12. illos titulos attribuit, quod sint *Progenies viperina, animicida, deceptores, infernales molossi, perdiabolati, transdiabolati, superdiabolati, Germanici Turcæ, Mahometani baptizati à Satana miseri & obsessi*; Dum, inquam illis hos tribuit titulos; quidquid sit de prioribus, an illi nempe & Lutheri Sectæ non convenient; certè postremi duo an etiam illi non convenient viderint, cùm sic cum Mahomete non in paucis tam Calvinus quàm Lutherus convenient.

Unum addo, quod etiam in hoc Calvinus quasi mahometizet. Nam ut Mahometes *azgarâ* 3. maximum peccatum dicit vini potum & ludum aleæ ac scachorum; ita Calvinus in *Statutis Eccl. Genevensis* pag. 12. ludos ac choreas intolerabilia dicit peccata; alia tolerabilia. Omitto plura alia, quæ

quæ
quoniam
XI.
veltra
hæres
ta tra
proxim
dere v
di, le
Mahom
Na
Cedr
lorum
gens
Calvi
etiam
Deus
das cu
6. 18.
Sec
Casti
vinus
imagi

quæ videri possunt in Auctore libri
qui inscribitur *Calvinoturcismus*.

XI. Sed adhuc gravius probum
vestræ fidei constant iidem vestri
hæresiarchæ, quod ea vobis dogma-
ta tradidêre, per quæ non tantum
proximè ad Mahometismum acce-
dere videmini, ut immediatè osten-
di, sed etiam excedere & superare
Mahometismum.

Nam primò Mahometes (teste
Cedr. Sander.) dicebat omnium ma-
lorum authorem Deum, id intelli-
gens de malis physicis duntaxat:
Calvinus illum superat, id extendens
etiam ad mala culpæ, aitque, quod
Deus homines agat præcipientes in foe-
das cupiditates, ut habet *lib. I. inst.*
c. 18. §. 2.

Secundò Mahometes *azgarâ 2.* ait
Castitatem esse impossibilem: Cal-
vinus impudentius dixit, stultam esse
imaginationem, infectam ac foeti-
dam

234 *Fascinus Heresiarch.*

dam sanctitatem, Satanæ fascinum;
laqueum exitialem, coelibatum &
statum Virginitatis. *Harmon in Matth.*
9. & in I. Cor. 1. Lutherus hîc non
melior, ut patet ex supradictis &
ejus to. 5.

Tertiò. Mahometes *azorâs. & 75.*
Beatam Virginem MARIAM ap-
pellat, omnibus viris & mulieribus
splendidiorē & mundiorē, soli
Deo per se veranter studentem: Item
MARIAM se dirigendo nil malitiæ
seu pravitatis operatam esse.

At Calvinus & Lutherus non lo-
quuntur de hac Divina Parente tam
honorificè, utpote cùm Lutherus
serm. de Nativ. B. V. se suosq; justos
quancunque fiat, pares esse MA-
RIÆ, & Calvinus *Harmon in Luc. 1.*
2. 8. in Matth. 12. eam multorum cri-
minum ream faciat. Plura videre po-
teris in *Gaulterto de Mahomete. Seculo*
Sexto.

XII. Gra-

XII. Grave adhuc ex fide vobis tradita redundat probum, in qua vestri hæresiarchæ vos exuunt libertate, & faciunt velut pecora non sui juris, sed tantum trahi & cogi, impelli ac necessitari ad omnia etiam pessima invitos; cum vos libero carere arbitrio mentiuntur. Præterea exuunt vos dominio eorum quæ possidetis ac superioritate; cum dicunt nullam esse superioritatem inter Christianos (ut supra citavi locum) sed omnes æqualiter alteri subiectos, consequenter vos spoliant subditis & servis.

XIII. Nec illud minimum est fidei vestræ probum, quod hæresiarchæ illam vivendi rationem vobis præscripserint, quæ recedit maximè ab illa Ecclesiæ nota, quam esse *Sanctam* in Symbolo Apostolorum profitemur. Nam Smidelinus Lutheranus de suis Lutheranis Conc. 4. su-

per caput 21. Lucæ sic conquerebatur : ut mundus cognoscat , eos non esse Papistas, nec bonis operibus quidquam fidere , illorum etiam operum nihil exercent penitus; jejuniis locis commestationibus & perpotationibus nocte dieq. vacant ; ubi pauperibus benignè facere convenit , eos deglubunt & excoriant , preces vertunt in juramenta, blasphemias & Divini Nominis execrationes , idq. tam perditè, ut Christus ne ab ipsis quidem Turcis hodie tantoperè blasphemetur ; atq. hoc universum vitæ genus ab illis Evangelicum dicitur institutum. Hæc omnia Smidelinus ipse ejusdem farinae. Nescio an melior modò sit Ecclesia Lutherana ; fitalis fuit eorum Ecclesia primitiva.

Hoc idem Lutherus ipse fatetur in Postilla domestica Jenæ impressa , Conc. 2. Prima Domin. Advent. dicens; Mundus ex hac doctrina (Evangelicorum) quotidie redditur deterior.

Jam homines singuli septenis diabolis ob-
sidentur, cum antea (in Papatu) unico
tantum diabolo obsessi fuissent. Homi-
nes multò deteriores, quàm priùs in Pa-
patu fuerant.

Similiter Calvinus in caput I I. Da-
nielis fatetur: In exiguo, inquit, eorum
numero, qui se ab idololatriis Papatùs sub-
duxerunt, major pars plena est perfidiâ &
dolis: præclarum quidem zelum si-
mulant, sitamen intus excutias, reperies
plena esse fraudibus. Et in Comment.
2. Petr. I. ait: Vix eorum decimus quisq;
est, qui aliò sine Evangelio nomen dederit,
quàm ut solutiùs in omnem lasciviam
diffunderet.

De impudentia & scurrilitate eo-
rum taceo. Nota hæc in Luthero, Beza
Batavo & similibus. Patet in colloquiis
mensalibus Lutberi, versiculis Beze &
Oveni, & in Floribus Calvinisticis;
ubi nil occurreret ferè, nisi lupanar,
lenones, stupra, &c. adeò ut exclamer
Eras-

Eratmus in Epistola ad fratres inferioris Germaniæ: *Que malum, ista salacitas? unde tanta carnis rebellio in iis, qui se jactant agi Spiritu Christi.*

Deniq; Lutherus in Epist. de moribus Turcarum ait, in moribus bonis seu bonis operibus Turcas esse longè superiores Christianis seu Lutheranis suis.

XIV. Postremò in vos vestramq; fidem grandis redundat infamia ac ignominia à miserabili & infelici vestrorum hæresiarcharum interitu.

I. Nam Calvinus (testè Hieronymo Balseo in ejus vita) dæmonibus invocatis, blasphemans & execrans, insuper phitiriasi consumptus ut impius ille Herodes & Antiochus infelicem efflavuit animam, cum antea totos quatuor annos, novem morbis diversis teste Bezâ miserè excrucietur. Scilicet ille fuit prædestinatus, & hæc illi blasphemix coelum aperuere!

2. Luthe-

2. *Lutherus* verò repentinâ morte extinctus, postquam sumptâ opiparè instructâ coenâ facietis suis omnes ad risum excitâset teste *Cochleao in vita Lutheri*. Talis fuit dispositio ad mortem in tali Propheta! Imò *Thomas Bocius tom. 2. de signis Ecclesiæ lib. 23. c. 3.* testatur se audisse ex puero, qui tunc *Luthero* serviebat, *Lutherum* sibi metipsi laqueo inserto necem miserrimam intulisse, sed datum protinus cunctis rei consciis juramentum, ne factum divulgarent ob honorem *Evangelii Lutherani*.

3. *Zuinglius* in libello contra *Christianos* miserè interiit à suis *Helvetis* mactatus devota orco victima, & post mortem combustus ut proditor & hæreticus. Teste *Cochleao in lib. de actis Lutheri circa annum 1531.*

4. *Andream Carolstadium* à *Dæmone* interfectum ipsi *Basileenses Ministri* scribunt *Epist. de ejus morte.*

te. Et in Historia Confessionis Augustanæ edita Lipsiæ pag 40. ajunt: Diffiteri nemo potest, Caro stadium ab ipso Satana suffocatum interiisse.

5. De Bucero testatur Bozius: Animam, inquit, agenti ferunt astitisse demonem horrendum, qui cunctos adstantes timore exanimavit. Mox lecto deturbatus Bucerus, effusus per cubiculum huc illuc visceribus, cum multis cruciatibus interiit.

6. De Oecolampadio testatur Beza, eum noctu morte improvisâ strangulatum, de quo etiam Lutherus lib. de Privat. Miss. ait, quod ignitistelis diaboli sit confossus. Et si aliqui illum desperasse, & sibi necem conscivisse dicant.

7. De Ossandro Lindanus in Dubitatio Dial. 3. narrat, quod planè mutus ut bestia horribiliter sit extinctus; *Il est mort comme un bœuf.*

Sic

Sic pereunt ! sic pareant (ait Psal-
tes Psal. 67. 3.) peccatores à facie Dei !
Ego illud vobis in aurem : Time-
te, quorum fides ac vita similis, si-
milis ac æquè infelix sit exitus & in-
teritus.

Concludo hæc Probra.

O fidem decoram ! imò ô probrum fi-
dei, quàm vobis hi tradidère !

DECEPTIO IX.

Acatholicorum ab eorum
Hæresiarchis.

Quam vos adhuc fraudulentissimè
illaquearint vestræ fidei Inventores, patet
insuper ex ipsorummet consensione suis
Scriptis obiter inspersa.

*Quia fatetur ipsimet hæresiarcha,
fidem Catholicam, seu sub Papatu
esse veram; suam verò, quam vo-
bis tradiderunt, esse falsam, nec
ex Deo natam.*

Prima Pars.

Quòd nempe fateantur ipsimet
Fidem Catholicam esse veram;

Patet ex Calvino;

Primò.

Quia Calvinus fidem Catholicam
quæ nunc viget eoque vivente
viguit,

viguit, fatetur antiquæ Ecclesiæ & vetustissimorum ac Apostolicis temporibus proximorum Patrum fidei consentire. Ergo hoc ipso fatetur incorruptam ac proinde veram. Quæ consequentia tantò magis & quidem ad hominem urget, quòd Calvinus fateatur primis quinque circiter sæculis fidem in Ecclesia Catholica viguisse incorruptam. Nam l. 4. c. 2. §. 2. & 3. ait: *Ad ætatem Augustini aliorumq; veterum Doctorum extra controversiam est, nihil fuisse à principio mutatum in doctrina, neque Romæ, neque in aliis urbibus.* Antecedens hujus argumenti per Inductionem ostenditur.

Nam in primis de libero arbitrio fatetur ita olim ut nunc Catholicam Ecclesiam docuisse, quia lib. 2. Inst. c. 2. §. 4. 8. ait: *Semper apud Latinos arbitrii liberum nomen extitit: Apud Græcos multò arrogantius vocatum: Omnes veteres*

veteres in hac re plus aequo extulère homi-
ninas vires, & de libero arbitrio aut va-
riârunt, aut vacillârunt. Hæc ille.

Deinde de satisfactione, fatetur
Catholicorum sensum l. 3. c. 4 §. 34.
ubi ait: Omnes ferè veteres aut hac in
parte lapsi sunt, ubi de satisfactione agi-
tur, aut nimis asperè aut durè locuti sunt.

Præterea de Oratione pro defun-
ctis fatetur lib. 3. c. 5 §. 10. dicens:
Ante mille & trecentos annos usum receptum
fuit, ut preces fierent pro defunctis.
Sed veteres omnes, fateor, in errorem ab-
repti sunt.

Præterea de Sacrificio Eucharistiæ
in nova Lege fatetur veterum sen-
sum lib. 4. c. 18 §. 11. dicens: Veteres
quocunque illos video aliò hanc memoriam
detorisse, quod nescio quam repetitè aut
saltem renovatè immolationis faciem eo-
rum coena præseferbat.

Item de possibilitate servanda
legis l. 2. c. 7 §. 5. ait: Quòd impossi-
bilem

in legis observationem diximus, solet
absurdissima videri sententia, adeò ut
Hieronymus non dubitaret illi anathema
dicere. Quid visum sit Hieronymo, non
horror.

Item de cœlibatu Sacerdotum fa-
tetur lib. 4. c. 4. §. 10.

De Quadragesima & jejunandi
consuetudine fatetur lib. 4. c. 12. §. 20.

De Pœnitentiæ Sacramento fate-
tur Antid. Trid. Sess. 6. c. 15. & sic de
aliis.

Secundò. Hoc ipso Catholicam fi-
dem approbat ceu veram Calvinus
quòd (ut supra Decept. Quarta attrui)
recipiat quatuor prima & similia
Concilia Generalia quoad dogmata
fidei; quæ dogmata etiam nunc te-
net & Calvino vivente tenuit Eccle-
sia Catholica. Item quòd dicat vi-
guisse fidem incorruptam ad Augu-
stinum & veteres Patres tam Romæ
quàm in aliis urbibus. Atqui eadem
fides

246 *Fascinus Haresiarch.*

fides nunc Romæ & in Catholicis
urbibus viget, quæ ad Augustinum
Ut ostendam claris testimoniis Pa-
trum adducendis in fine libelli. Ergo

Tertiò. Hoc ipso Calvinus fatetur
Ecclesiam & fidem esse veram, quod
S. BERNARDUM Catholicum
utique, qui benè ante Calvinum vi-
xerat, appellet *Pium Scriptorem c. I c.*
§. 17. Quomodo enim aliquis pius
sit in fide impia & falsa? Ergo sentit
fidem Catholicam, in qua Bernardus
vixit & obiit, veræ pietatis esse pa-
rentem; Pietas autem (teste Paulo
1. Tim. 4. 8. utilis est ad omnia, conse-
quenter ad salutem animæ.

Quartò. Theodorus Beza etsi pluri-
mis locis Ecclesiam Catholicam pro-
sciadat; tamen in libr: quæstionum
& resolutionum Par. 2. q. 131. sic ait
Dico Dominum nostrum Iesum Chri-
stum voluisse ac velle adhuc Ecclesiam su-
am

in latere inter Papatûs ipsius viscera.
Hæc Beza Calvinista. Quid clarius ac
uculentius dici poterat pro veritate
Catholicæ fidei & Ecclesiæ ?

Patet idem ex Luthero :

Primò.

Quia (ut suprà *Decept. Quartâ ci-*
tavi lib. contra Anabaptistas,) fa-
cetur sub Papatu esse veram Christia-
nitatem imò nucleum Christianita-
tis, verum Catehismum & articulos
Fidei ; Quid velitis clariùs pro Ca-
tholica fide & Ecclesia, quàm ibi Lu-
therus dicat ? Ut vel hinc colligere
possetis non tantùm sensisse illum
veram esse Catholicam fidem, sed
etiam contra conscientiam vos de-
mentâsse, quibus quia oppositam,
hoc ipso falsam fidem propinârît.

Secundò. Quia idem Lutherus *lib.*
de abroganda Missa, propè finem vo-
cat Sanctos, BERNARDUM,
DO-

DOMINICUM, FRANCISCUM. Ergo faterur eorum fidem quæ utique fuit Catholica, esse veram. Quomodo enim hi sancti essent *sine vera fide*, sine qua est impossibile placere Deo, teste Paulo? H. Br II. 6.

Tertiò: Quia Franciscus Stancarus abnepos Lutheri approbat doctrinam unque Catholicam Magistri Sententiarum Petri Lombardi Nam lib. contra Tigurinos profiteri se sequi doctrinam illius & Scholasticorum de persona Mediatoris, & de Magistro tam honorificè loquitur, ut eum omnibus Sectariis anteponat. Dicit enim sic: Plus valet unus Petrus Lombardus, quàm centum Lutheri, ducenti Melanchtones, trecenti Bullingeri, quadringenti Petri Martyres, quingenti Calvinii: qui omnes si in uno mortario contunderentur, non exprimeretur vera uncia veræ Theologiæ. Hæc ille.

Patet

N
con
bebant
Confes
tos, cir
tholica
Cath
le dim
ca fidei
veritate
non a
ci, qu
culent
rant.

Pat
N
20
cant E
S. Bon
Catho
(ad est

Patet idem ex Helvetis:

NAM hi in primo Articulo Concordiæ suæ cum Catholicis scribebant: Se velle deinceps dimittere Confoederatos suos Catholicos quiescentes, circa veram, indubitatam & Catholicam fidem suam.

Catholici verò scribebant, se vel-
le dimittere confoederatos cir-
ca fidem eorum. Nihil addendo de
veritate illorum fidei; & tamen id
non ægrè ferebant Helveti hæreti-
ci, qui veritati fidei Catholicæ lu-
culentum testimonium perhibue-
rant.

Patet idem ex Magdeburgensibus:

NAM (Primè) Cent. 8. cap. 2. col.
20. Eccl. siam Catholicam vo-
cant Ecclesiam Dei, & honorificè de
S. Bonifacio Martyre & Episcopo
Catholico loquuntur sic: *Hoc seculo*
(id est, Anno Domini 730.) *post-*
quam

quam illuxit tempus, quod Dominus misericordiae suae praeservavit, majori cum fructu res successit. Nam excitavit Dominus Vinofridum, quem Romani dixerunt Bonifacium, cum suis Collegis ad Ecclesiae suae in Germania propagationem, & opus manuum eorum ipse gubernavit & promovit.

Hæc Centuriatores, obliti Bonifacium fuisse Papistam, quem alibi carpunt, cum in Præfat. ejusd. Centuriæ ajunt; Talis fuit dromo Bonifacius ille Germanorum Apostolus dictus, qui in hoc summo studio incubuit, at universam Germaniam in potestatem Romani Papæ redigeret.

Secundò. Idem Centuriatores fidem Catholicam quæ nunc viget antiquitus in Ecclesia fuisse testantur. Tum de libero arbitrio Cent. 2. cap. 4. col. 59. Tum de Justificatione Cent. 4. col. 293. Ubi etiam veterum Patrum afferunt testimonia pro Invocatione Sanctorum, &c. S

Si ergo fidem Catholicam toti antiquitati, quæ proximo Apostolis tempore floruit, fatentur consentire, hoc ipso fatentur eam hucusque esse, & fuisse incorruptam, adeòq; veram.

*Pars Secunda**Argumenti Noni.*

Quodd nimirum hæresiararchæ falsi sunt doctrinam à se traditam, esse falsam, nec ex Deo natam;

Colligitur Primò;

UNiversaliter ex proximè dictis. Eo enim ipso fides ab hæresiararchis tradita vobis est ut falsa; ab ipsis cognita, quia Catholicæ fidei, quam vel palàm vel tacitè innuunt esse veram, esse oppositam sciebant. Vera enim fides est *una fides*, nec unitas sibi ipsi adversatur. Imò cùm fides verbo & testimonio Dei innitatur, veritas autem & veracitas nequeat

queat idem simul affirmare & negare; hinc siquidem vera sunt quæ fides Catholica mixta verbo Dei docet, falsa esse debent quæ per oppositum fides Sectariorum adstruit.

Colligitur Secundò. Quia in act. Lutheri testatur Cochläus Anno Domini 1517. quòd in prima disputatione cum Eckio dixerit Lutherus *Hec causa nec propter Deum capta est nec propter Deum finietur.* Enut fide suæ initium fatetur non esse ex Deo nec propter Deum!

Colligitur Tertiò. Tam quia, ut supra notavi, fatetur se Lutherus Diabolo utiq; mendacii Patre indutum Missas abolevisse & communionem sub utraque specie indixisse; quo ipso fatetur suam fidem falsam esse, Diabolicam & ex Diabolo natam: Tum quia idem falsus est toties se errasse in vertendis Bibliis in quibus tamen sic perversè editis
fidei

idem suam fundabat hic apostro-

Colligitur Quartò. Quia Calvinus hoc ipso fidem suam vanam & suspectam censuit, quòd illi notam veræ fidei, scilicet diurnitatem polliceri noluit, nec potuit. Ita enim in præf. sui Catechismi ad Genevenses, quem ad Ministros in Frisia Orientali miserat, ait: De posteritate ego sic anxius, ut tamen vix cogitare audeam; quod ipse infra vocat vaticinium, non conjecturam.

Colligitur idem specialiter ex Bucero.

Hic Zuinglianus ante, mox Luthheranus (audiant illum utrique) *Comment. in Joân. 6. & Matth. 26.* veniam precatur à Deo & Ecclesia, quòd ipse multos hæresi Zuinglii fascinaverit; quam tamen antea scripserat *Epist. ad Norimberg.* esse divinitus à Christo traditam & Luth-

254 *Fascinus Hæresiarch.*

ri doctrinam esse novam, & cum sa-
cris literis pugnantem. Imò in e-
pist. ad Eslingenses vocat Lutheranos
iple Lutheranus fanaticos, sverme-
ros, furiosos, &c.

En ut vestri hæresiarchæ se ipsos
gulant, & suo stylo ac telo perimunt,
demq; suam ac vestram confodiunt!

Ac

Venim

quam

Hæ

Quod

clesia

feciss

Qua

mi dic

sestri e

sciennia

comperi

quo p

cle

D

DECEPTIO X.

**Acatholicorum ab eorum
Hæresiarchis,**

**Venimus ad potissimam fraudem, in
quam vos impulerunt hæresiarchæ,
Hæc unica est, cui potissimum ve-
stræ hæreses innituntur.**

***Quod falsò vobis persuaserint, Ec-
clesiam Catholicam à vera fide de-
fecisse ac errâsse.***

*Quam fraudem consellere & clarissi-
mè hic detegere conabor. Sic enim nulla
vestri erit excusatio coram Deo & in con-
scientia, si falsitate huius fundamenti vestri
comperit, in errore diutius perstiteritis.*

S. I.

Primum Argumentum.

**Quo probatur, falsò asserti, Ec-
clesiam Catholicam defecisse ac
in fide errâsse.**

M 3

IIa

Illa Ecclesia, cui Christus promisit: quod non esset defectura, nec erratura, deficere & errare non potuit, consequenter non defecit, nec erravit. *Sed* Ecclesie suae promisit Christus utrumque. Ergo ejus Ecclesia deficere & errare non potuit, nec defecit aut erravit.

Major omnino vera: Christus enim utpote ipsa VERITAS, verax est in dictis & promissis.

Minorem tum ex Scriptura, tum ex Patribus ostendo.

I. Christum promisisse Ecclesie durationem continuam, seu quod non esset defectura.

Probat ex Scriptura;

Primò.

Quid clarius toties allato textu Luc. 22. 32. ubi Christus ait: *Regavi pro te Petre, ut non deficiat fides tua? Nisi dicat quis Christum frustra*

tra rogâsse, nec exauditum in re
anti momenti pro sua reverentia,
sed hoc unde?

Secundò. Matth. 16. 18. universa-
ius promissit Christus: Super hanc
petram edificabo Ecclesiam meam, &
portæ inferi non prævalebunt adversus
eam. At verò prævaluissent, si Ec-
clesia defecisset.

Tertiò. Matth. ultimo v. 20. Chri-
stus Ecclesiæ suæ promissit: Et ecce
ego vobiscum sum, omnibus diebus usque
ad consummationem sæculi. Quæ ver-
ba clarissimè perpetuam cum Eccle-
sia sua Sponsa permanentiam in-
dicant. Quomodo enim omnibus
diebus cum ea permansisset, si ali-
quando Ecclesia defecisset? Aut
quomodo cum ea existeret, quæ non
existeret? Atque sic eadem verba in-
terpretatur Leo primus *Epist. 13. ad*
Pulcheriam Augustam.

Quartò Ad Ephes. 4. 11. dicitur de
M 4 Chri-

Christo: Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos, alios Evangelistas, alios Pastores & Doctores in consummationem Sanctorum, donec occurramus omnes in unitatem fidei & agnitionis Filii Dei. Hic clarè promittitur tamdiu duratura continuatio Pastorum & Doctorum Ecclesiæ, consequenter Ecclesiæ, donec unitas fidei sit in omnibus, & illud impleatur Joan. 10. 16. Et erit unum ovile, & unus Pastor. Quod quia nondum est, nec fuit; idè adhuc durat promissio allata ex Paulo; Proinde durat & Ecclesiæ; nec defecit.

Quintò. 1. Tim. 3. 15. dicitur Ecclesiæ Columna & Firmamentum. Hoc certè vocabulo stabilitas ejus indicatur: Alioquin si defectura esset, arundo potius vento agitata vel confringenda dici debuerat, non; columna & firmamentum.

Sextò. Huc & illud spectare videtur dictum ab Angelo Luc. 1. 33.

de

de regno Christi, quod est Ecclesia:
Et Regni ejus non erit finis.

II. Christum Ecclesiae promississe, quod
non esset erratura.

Probatur ex Scripturis.

I.

Quia promissit Ecclesiae suae per-
petuò affore Spiritum Sanctum.
Nam Joan. 14. 16. dicit: Ego rogabo
Patrem, & aliam Paraclitum dabit vobis
Spiritus veritatis, ut maneat vobiscum
in æternum. Si ergo cum Ecclesia
Christi semper seu in æternum man-
surus promittitur Spiritus verita-
tis, quomodo eadem erraret? Aut si
erraret, quomodo Spiritus verita-
tis cum illa?

II. Item Joann. 16. 13. promissit:
Spiritus Paraclitus docebit vos omnem
veritatem, ille scilicet, de quo paulò
ante dixerat, Manebit vobiscum in æter-
num. At quomodo Omnem; si unquam

M 5

in

in aliquo erraret Ecclesia? Cæcus planè, qui hîc Catholicam Veritatem non videat?

III. Item Joann. 17 v 17. & 20. sic Christus orat: *Pater, sanctifica eos in Veritate: Non pro eis tantum rogo, sed pro illis etiam qui credituri sunt per verbum eorum.*

IV. Item huc iterum facit quod paulò ante attuli ex Luc. 22. 32. *Rogavi pro te Petre ut non deficiat fides tua. At deficeret, ubi erraret. Quando enim error esset & falsitas, fides non esset, cui nequit subesse falsum, utpote fundatæ in auctoritate Dei revelantis.*

V. Iterum huc facit ad Titum 3. 15. *Ecclesia est Columna & Firmamentum Veritatis.* At infirmum id, imò nullum veritatis firmamentum esset,

si illud aliqua falsitas & error labefactare ac subruere posset.

III. Ecclesia duratio perpetua & indefectibilitas.

Probat ex vetustis Patribus.

S. Augustinus in Plal. 9. 1. contra Donatistas ait: Sed illa Ecclesia que fuit omnium gentium, jam non est, perit: Hoc dicunt, qui in illa non sunt. O impudentem vocem! Illa non est, quia tu in illa non es. Vide, ne tu ideo non sis; Nam illa erit, etsi tu non sis.

Idem intra inducit Ecclesiam sic loquentem: Quamdiu ero in isto seculo, annuntia mihi. Et annuntiavit, nec vacua est vox ista: Ecce ego vobiscum sum usque ad consummationem seculi.

Idem lib. 1. de Symbolo c. 6. ait: Ipsa est Ecclesia vera, Ecclesia Catholica, contra omnes hereses pugnans: Pugnare potest, expugnari non potest.

Ambrosius lib. 4. Hexamer. c. 2. ait: Ecclesia tempore persecutionis & pacis videtur sicut Luna deficere, sed non deficit:

deficit: Obrumbrari potest, deficere non potest.

Hieronymus lib. I. contra Pelagium ait: Petrus Apostolus fuit, super quem Ecclesia Domini, stabili mole fundata est, quæ nec impetu fluminis, nec ullâ tempestate concutitur.

Leo Serin. 2. de assumptione sua inquit: Soliditas illius fidei, quæ in Apostolorum Principe laudata est, perpetua est: & sicut permanet, quod in Christo Petrus credit, ita permanet, quod in Petro Christus instituit.

Gregorius in Psal. 5. Poenitentialem ait: Ecclesia dicta est terra, quia in soliditate fidei perpetuâ firmitate immobiliter perseverat.

IV. Ecclesiam errare non posse, ex SS. Patribus demonstratur.

S. Augustinus lib. I. contra Cretonium ait: Quisquis falli metuit, Ecclesiam consulat. Idem Epist. 18.
Dispu-

Disputare contra id quod universa Ecclesia sequitur, insolentissime insaniam est.

Idem contra Epist. Manichæi ait: Ego Evangelio non crederem, nisi me Catholica Ecclesie commoveret auctoritas.

Idem in Psal. 57. ait: In ventre Ecclesie veritas manet: Quisquis ab hoc ventre separatus fuerit, necesse est ut falsa loquatur.

Cyprianus lib. 1. Epist. 3. inquit: Eos esse Romanos, ad quos perfidia habere accessum non possit.

Hieronymus lib. 3. Apolog. contra Ruffinum ait: Romanam fidem Apostolicâ voce laudatam ejusmodi prestigias non recipere: Etiam si Angelus aliter annuntiet, quàm prædicatum est, Pauli auctoritate munitam mutari non posse.

Gregorius Nazianzenus carmine de vita sua inquit: Vetus Roma ab antiquis temporibus habet rectam fidem, & semper eam retinet sicut decet urbem, quæ toti Orbi præsidet, semper de Deo integram fidem habere. Theo-

Theodoretus epist. ad Renatum Presbyr. Romanum ait: *Tenet ista Sancta Sedes gubernacula regendarum cuncti Orbis Ecclesiarum, cum propter alia, tum quia semper hæretici furoris expers permanfit.*

Cyrillus apud S. Thom. in Cate-na inquit: *Secundum hanc promissionem Ecclesia Apostolica Petri ab omni seductione & hæretica circumventionem immaculata manet.*

§ II.

Secundum Argumentum.

Quo probatur, falsò Hæreticos obijcere Ecclesie defectionem ac errorem; sed potiùs eam ab Apostolorum temporibus mansisse incorruptam.

Quia si fides & Ecclesia Catholica defecisset fuissetque immutata, posset hujus mutationis ac defectionis tempus assignari, quando coepe-

coeperit : locus, ubi inceperit : auctor hujus mutationis. Item posset ostendi, in quo defecerit à primæva doctrina : Item, quæ contra illam sic deficientem Concilia Generalia congregata fuerint : Quis eam ex incorruptæ fidei auctoribus unquam oppugnaverit.

Sed nihil istorum ostendi potest ab hæreticis: Ergo falsò illamasserunt defecisse vel immutatam.

Major Argumenti certa. Alioquin, si aliquid ex illis in Majori enumeratis deesset. sine fundamento adstrueretur defectio errorq; Ecclesiæ.

Minor facile ostenditur à Catholicis ;
Nam:

NON POSSUNT PRIMO hæretici assignare tempus & annum hujus defectionis ac immutationis erroneæ, sicut nos scimus hæresim Arianam coepisse Anno Domini 324. hæresim Nestorianam Anno

266 *Fascinus Haresiarch.*

no Domini 431. hæresim Eutychia-
nam Anno Domini 448. hæresim
Macedonianam Anno Domini 360
hæresim Manichæorum Anno Do-
mini 277. hæresim Pelagianam Anno
Domini 405. hæresim Lutheranam
Anno Domini 1517. hæresim Zvin-
glianam Anno Domini 1525. Post ali-
os duos Annos hæresim Anabapti-
starum, qui partem majorem Luche-
ranorum ad se traxerunt: Item hæ-
resim Calvinianam An. Domini 1538
& aliis sæculis infra indicandis.

NON POSSUNT SECUNDO
designare locum, ubi primò fides
Catholica defecerit ac immutata
fuerit, sicut nos scimus Arrianismum
coepisse in Ægypto, Nestorianismum
in Thracia; Samosatensismum An-
tiochiæ; Manichæismum in Persia,
Lutheranismum in Saxonia, &c.

Imò certum est, quòd post primos
500. annos (quibus etiam Calvinus
testa-

testatur suprà, v. guisse fidem incor-
ruptam) Romæ & alibi, totus Orbis
Gregorio Magno adhæserit, ut patet ex
ejus Epistolis datis ad Episcopos Ori-
entis, Hispaniæ, Africæ, Siciliae, An-
glia. Item post Gregorii obitum,
celebratum est Concilium sextum
Generale post annum Domini 670.
(quod etiam adversarii recipiunt, ut
patet ex Confessione Tigurinorum
& Centuriis) ex quo Concilio ma-
nifestè colligitur, totum Orientem
& Occidentem cum Agathone Ro-
mano Pontifice & Ecclesia Romana
fuisse conjunctum.

Idem etiam Beda, (qui factus Sa-
cerdos circa annum Domini 701.
vixit ad Annum Domini 776. ut est
in Chronologia Gaulterii) de suis
temporibus testatur.

Idem testantur *Centuriatores cent.*
I l. c. 2. col 27. quid dicunt Hungaros
magna ex parte conversos circa
An-

Annum Domini 984. & Episcopos illis datos à Romano Pontifice fuisse confirmatos, petente hanc confirmationem Sancto Stephano Rege Hungariæ Catholico, testibus iisdem.

Idem subsecuta ætate testatur Bernardus Abbas Claravallensis, affirmans suis temporibus, hoc est, circa Annum Domini 1150. Romano Pontifici adhæsisse totum Occidentem & Orientem, item Franciam, Germaniam, Angliam, Iberos & plurimas barbaras Nationes. lib. 2. Vitæ Bern. c. 7.

Eandem fidem Catholicam durasse circa tempora Calvinii & Lutheri, patet ex ipsorum testimonio, nam fatentur se ex Catholica Ecclesia prodissse. Lutherus enim lib. de Angulari Missa, fatetur se fuisse Monachum Catholicum & Missas celebrasse per Annos 15. seridè ac devotè. Et lib. contra Anabapt. ait à Papatu etiam

am ad sese bonum Christianum
pervenisse. Calvinus è Catholica
Parochiâ, ad Genevensem Cathedram
transiit.

Ergo perpetuâ successionem ad tem-
pora Lutheri & Calvini duravit Ec-
clesia Catholica per orbem latè dif-
fusa: Consequenter nec locus nec
tempus ostendi potest ejus primæ de-
fectionis ac mutationis.

NON POSSUNT TERTIO
auctorem hujus defectionis dicere,
ut nos assignamus Arrium, Nesto-
rium, Macedonium, Pelagium, Ma-
netem, Donatum, Eutychetem, Berē-
garium, Huss, Lutherum, Zvinglium;
Calvinum, Brentium, &c. Hinc neq;
nos ab illo auctore appellârunt
particulari nomine, ut illi ab Arrio
Arriani, à Nestorio Nestoriani; &
Lutherani à Luthero &c. dicuntur.

NON POSSUNT QUARTO
ostendere, in quo fides ac Ecclesia

Ga-

Catholica quocunque illo autore defecerit, quòd novum dogma docuerit, cùm nullum dogma fidei Catholicæ sit, quòd non fuerit antiquius, quod patet tum ex confessione Magdeburgensium in suis centuriis, ut supra retuli; tum ex Illyrico, qui omnia nostra dogmata in omnium etiam antiquissimorum Patrum libris invenit, & hinc ult. §. ostendetur.

NON POSSUNT QUINTO ostendere, quis primò deficientem Ecclesiam ex authoribus fidei incorruptæ oppugnaverit, & velut noviter ortam impetièrit; vel quæ contra illam ejusq; novam doctrinā coacta Concilia Generalia, sicut scimus Arrianos mox oppugnatos ab Athanasio, Hilario, Silvestro, à Concilio Nicæno; Nestorii hæresim oppugnatam à Cyrillo, Epiphanio, Coelestino, & Concilio Ephesino; Hæresim

Mace-

Macedonii à Græcis Patribus & Concilio Constantinopolitano : Eutychem à Concilio Chalcedonenſi : Lutherum & Calvinum à Tridentino & omnibus Academiis Catholicis & Doctoribus quàm plurimis.

Infero.

Cùm nec tempus, nec locus, nec auctor, nec punctum defectionis ac erroris in fide Catholica ostendi poſſit; falſò ergo, & arbitrariè imò malevolè dicunt hæreſiarum illam defeciſſe, erràſſe.

§. III.

Argumentum Tertium.

Quo Eccleſiam Catholicam non defeciſſe, nec erràſſe probatur.

Quia debet eſſe aliqua fides, de qua Chriſtus Petro dixit, *Roga-
vi ut non deficiat fides tua.* Ergo debet eſſe fides aliqua non deficiens, & in qua ſalvantur, quicunq; à tempore

poribus Apostolorum hucusque salvantur, consequenter, quæ à temporibus Apostolorum hucusque duravit sitq; duratura.

Sed nullorum hæreticorum fides, fides potest dici *Non deficiens* seu cui quadret illud promissum, *Non deficiet fides tua*; nec ullorum hæreticorum fides duravit à temporibus Apostolorum hucusque; nec alia fides superest, de qua possit id luculentius ostendi id quod in Majore positum, nisi de Catholica fide.

Ergo nulla alia præter Catholicam est illa fides non deficiens & hucusque durans ac duratura.

In subsumpto tota vis, quod manifestè hic ostendo :

Probatur subsumptum generatim.

Quia à temporibus Apostolorum ad Lutheri tempora fuerunt ad minimum ducenti hæresiarchæ (ut

ex Historiis Ecclesiasticis patet) & diversæ hæreticorum familiæ potentissimis Patronis, nempe Imperatoribus, Regibus, Scriptoribus suis nixæ, tamen ante Lutherum ex illis plus quàm ducentis hæresibus omnes defecerunt, omnes extinctæ, ita ut tantum reliquæ fuerint Nestorianorum & Eutychianorum in Oriente, Husitarum in Boëmia, & aliquid Arrianorum in Polonia, ex qua hi jam penitus ejecti.

Confirmatur id ex Theodoro, qui *lib. de hæret.* septuaginta & sex diversas hæreses ad sua tempora numerat, (vixit autem Theodoretus circa annum Domini 423.) tamen *lib. 3. ejusdem operis* dicit omnes illas extinctas paucis relictis.

Confirmatur & ex Augustino, qui *lib. de hæresibus* numerat 88. hæreses ex quibus plurimas interisse testatur in *Psalm. 57.*

274 *Fascinus Hæresiarch.*
Probatum subsumptum argumentum
in Particulari :

NAM Primo Seculo ad Annum Domini 100. emerferant hi hæretici: Simon Magus, à quo Simoniaci: Pseudoapostoli, Ebionitæ, Cherintiani, contra quos S. Joannes scripsit Evangelium, Nicolaitæ, de quibus in Apocalypsi, Thebuciani, Menandriani, Alexander Erarius à Paulo Satana traditus ob fidei desertionem, Hymentæus, Philetus, de quibus 1. *Timoth.* 1. 20. & 2. *Timoth.* 2. 18. Diotrophes At horum brevi extinctorum vix nomina sciuntur, non tantum fides non duravit aut durat.

seculo Secundo ad Annum Domini 200. hi fuere hæretici, Saturniani, Basilidiani, Carpocratiani, Valentiniiani, Gnostici, Antitacti, Nazoræi: Ophitæ, Cajani, Sethiani, Prolemaici: Secundiani, Marcitæ, Heracleonitæ: Cerdonitæ, Marcionitæ, Lucanistæ:

Ap

Appellitæ, Montanistæ seu Cata-
phryges, Quintiliani, Alcodrogitæ;
Do-Pattalorynchitæ, Tatianistæ seu En-
creti-cratitæ, Severiani, Archontici, Adami
niaci, Quartadecimani, Theodotiani,
Peputiani, Artorytæ, falsi Martyres.
fit. Et horum & fides & memoria perit,
as in & non citò exorta interit.

Sæculo tertio ad Annum Domini
300. hæc fuere hæreses & Sectarii:
Tertullianistæ, Symmachiani, Arabi-
ci, Agrippiniani seu Rebaptizantes,
Homouialtæ, Origenistæ, Metan-
gismonitæ, Elcesaitæ seu Samplæi,
non Valesii, Novatiani, Hydroparastatæ,
Patropassiani, Angelici, Apostolici
seu Apotaëctici, Chiliastæ seu Mille-
narii, Samosatreni, Manichæi, Apoca-
ritæ, Hieracitæ, Abstinentes, Cubrici.
Quot & quanta nomina! aut ubi eo-
rum fides? non diu duravit, non ci-
tò post Apostolos nata.

Sæculo quarto ad Annum Domini

N

400.

276 *Fascinus Hæresiarch.*

400. hi hæretici vixere: Donatistæ, Meletiani, Arriani, Collutiani, Circumcelliones, Antropomorphitæ, Marcelliani, Photiniani, Macedoniani, Asluriani, Acatiani, Eustasiani, Aëriani, Eunomiani, Troglodytæ, Messaliani, Luciferiani, Hypsitarii, Antihomouistæ, Euphichiani, Agnoitæ, Apollinaristæ, Colliridiani, Seleuciani, Priscillianistæ, Proclianistæ, Helvidiani, Jovinianistæ, Sabbatiani, Campenses, Discalceati, qui nudis pedibus incedendum dicebant, non ut carnem affigerent, sed quòd sibi applicarent dictum Moyfi, *Solve calceamentum de pedibus tuis.* Exod. 3. 5. At horum fides evanuit, & nomina computruere.

Sæculo quinto Ad Annum Domini 500. fuerunt hæretici hi Pelagiani, Abeloitæ, Nestoriani, Acephali, seu hæsitantes, Eutychiani, Pacificatores seu Tepidi, Prædestinati, Angelicæ, Vigilan-

lantius
Manic
Fauftu
Theod
Tharfe
Diolco
Grapha
Archi u
na & sic
Sæcul
600. h
Seçæ,
mitæ, T
thelitæ
ditæ, C
baboi
quem
evanue
Sæcul
700. f
mach,
terpret
phrones

antius, Secundinus, Fortunatus, Felix
 Manichæus, Maximinus, Cœlestius,
 Faustus, Petilianus, Avitus, Vitalis,
 Theodorus Mopsuestenus, Diodorus
 Tharsensis, Pseudomoyſes Cretensis,
 Dioscorus, Timotheus Ælurus, Fullo
 Graphæus, Philoxenus, Deuterius.
 At hi ubi sunt? ubi eorum nomi-
 na & fides? quàm tardè emerſerunt?
Sæculo ſexto ad annum Domini
 600. hi hæretici: Eutychianorum
 ſectæ, Severiani, Theopaschiſtæ, Gai-
 unitæ, Tritheitæ, Theniſtiani, Mono-
 helitæ, Jacobitæ, Barſaniani, Tetra-
 litæ, Chryſtoliti, Cononitæ, Conto-
 pabditæ, Aphtartodocitæ. Sed hi
 quemadmodum ſumus cum ſua fide
 vanuère.

Sæculo ſeptimo ad annum Domini
 700. floruerunt hæretici: Gnoſi-
 nachæ, Armenii, Lampetiani, falſi in-
 terpretes, Paganizantes ſeu Ethno-
 phrones, etſi hos etiam ſub *Sæculo*

278 *Fascinus Hæresarch.*

tertio referat Genebrardus: Agi-
nenses, Maronitæ, Charurgitæ
Theoragnotæ, Agonichitæ, Theo-
dosiani, Agareni, Chazinarii, Thue-
topsythitæ, Mahometes, Pyrrhus
Constantinopolitanus, Sergius, Cy-
rus Alexandrius. Sed hi fuere, non
sunt, perit cum sonita memoria fi-
desq; illorum.

Sæculo octavo ad Annum Domini
800. hæretici hi viguere: Iconoma-
chi, Afingani seu Pauliciani, Feliciani,
Agonichitæ, Albanenses, Bagnolen-
ses, Christianocategori, Aldebertus,
Clemens Scotus, Felix Urgellitanus.
Et hi cum fide interiëre.

Sæculo nono ad Annum Domini
900. hi erupere hæretici: Claudius
Taurinensis, Godelscalcus, Theodorus
Asia, Bertramus, Fredevardus eque-
stris, Photius Græcorum Schismaticorum
antesignanus, Græcorum hæresis
de Processione Spiritus Sancti.

horum

horum fides terò nimium post Apostolos exorta, validè à Patribus oppugnata, à Conciliis expugnata.

Seculo decimo ad Annum Domini 1000. teste Genebrardo novi Antropomorphitæ exorti in Italia: quædam item Manichæorum Secta Philopolim translata. Schisma Græcorum contra Latinos. Sed primorum & secundorum nec vestigia supersunt: Græci poenas schismatis dederunt, captâ à Turcis Constantinopoli diebus Pentecostes.

Seculo undecimo ad Annum Domini 1100. hi hæretici: Berengariani, Reordinantes, Vecilini, Bongomili, Henriciani, Incestuosi, Recentes Nicolaitæ, Michael Cæularius, Heribertus, & Lisaius, Guibertus. Sed postremorum nec nomen exstat, nedum fides. Berengarius verò (teste Genebrardo, Spencæo, &c.) animam agens resipuit, fidem Catholicam de Sacramento Altaris protestatus.

Sæculo duodecimo ad annum Domini
 1200. hi hæretici: Petrobrusiani,
 Clancularii, Arnoldistæ, Henriciani,
 Patareni, seu Publicani, Pseudoapo-
 stolici, Adamitæ auctore Tandemo,
 Valdenses seu Pauperes de Lugdu-
 no, Hæretici de Barulo, Insabbatari,
 Albigenes, Correrii, Petrojoanni-
 tæ, Eudon de Stella, Gilbertus Por-
 retanus, Petrus Abailardus, Marfilius,
 Paduanus, Durandus de Valdach. Sed
 nec nomina horum audiuntur, nec
 fides.

Sæculo decimo tertio ad annum Do-
 mini 1300. hi hæretici fuere: Flagel-
 lantes, Bajolenses, Concordenses,
 Raymundus Lullus, Almaricus, Da-
 vid Dinantius, Gvilelmus de S. amo-
 re, Desiderius, Longobardus, Gerar-
 dus Sagarellus, Hermannus Italus.
 Periêre & hi cum fide sua.

Sæculo decimo quarto ad annum Do-
 mini 1400. hi hæretici: Beguardi seu
 Begui-

Begui
 Tureh
 VVich
 Lolhar
 Bonon
 trus de
 inacan
 Gulelr
 vinus,
 post Ap
 tuit, cū
 deficiet
 Sæc
 mini
 æ au
 1401
 Praga
 lus, Pr
 Roncu
 rebita
 cus, M
 Behu
 nus R
 tum f

Seguini, Dulciniftæ, Templarii,
Turelapini, Fratricelli, Joannes
VVicleff, Bertholdus de Borbach,
Lolhardus Valterus, Jacobus Justii &
Bononatus, Michaël de Cefena, Pe-
rus de Cugneriis, Richardus Ar-
nacanus, Bartholomæus Ianovezius,
Guilelmus Albus, Marsilius Pata-
rinus. Quàm non citò illorum fides
post Apostolos orta! certè nondum
fuit, cùm Christus Petro diceret, *Non*
deficiet fides tua.

Sæculo decimo quinto ad annum Do-
mini 1500. hi fuere hæretici: Husfi-
tæ auctore Ioanne Huf, qui anno
1401. se prodidit. Hieronymus de
Praga, Petrus Dreffensis seu Iacobel-
lus, Pragenfes & Orphani, Ioannes
Roatius, Ioannes de Roclefana, O-
rebitæ duce Bedrico, Nicolaus Gare-
cus, Matthæus Palmerius, Ioannes
Behaim, Petrus de Ofina, Herman-
nus Ruffuich. At ubi latuit tamdiu ho-
rum fides?

Sæculo

Saculo decimo sexto ad Annum Domini 1600. hi hæretici prodierunt: Lutherani, Antilutherani, Semilutherani, Zuingliani, Calvinistæ, Carolstadiani, Servetiani, Anabaptistæ, Osiandriani, Semiosiadriani, Trinitarii seu Deistæ, Antitrinitarii, Autotheani, Illyricani, Jenenses, Campanistæ, Sfencfeldiani, Antisfencfeldiani, Ubiquistæ seu Brentiani, Ansdorfiani, Biblistæ, Justificatorii, Pastillarii, Interimistæ, Adiaphoristæ, Majoristæ, Clancularii, seu Hortenses, Bacularii, seu Stefferi, qui alia arma præter baculū ferre nefas ducebant, Tropistæ, Doemoniaci, Antidoemoniaci, Infernales, Effrontes, Adestenarii, Stancariani, Antistancariani seu Musculani, Antinomi, Athei, Scripturarii, Pastoridæ, Laicocephali in Anglia, Uncti in Surria comitatu Angliæ, Illuminati, Novi Samosateni, &c. Hæ hæreses quàm non citò post Apostolorum

rum t
nond
sit Pe
non c
jam ex
Nar
cæper
no Do
nis p
mini
tra bi
part
xerun
lerun
rieba
ter c
tionib
Ne
cette
mini
rat, u
da Z
Ca

rum tempora ex orco emersere! nondumerant, cum Christus promissit Petro, *non deficiet fides tua.* Sed ut non citò sunt exortæ, sic plurimæ jam extinctæ.

Nam Lutherani vix nati arescere coeperunt. Coepit Lutheri Secta Anno Domini 1517. Sed vix septem annis pacificè duravit: Nam Anno Domini 1525. Zuinglius, & post hunc intra biennium Anabaptistæ maiorem partem Lutheranorum ad se pertraxerunt à Luthero: Qui verò adhæserunt Luthero, vix ulli puri reperiuntur Lutherani, de quo graviter conqueritur Illyricus in Præfationibus omnium Centuriarum.

Nec Zuinglii Secta diu pacificè stetit. Nam Calvinus Anno Domini 1538. surrexit, qui ita invaluerat, ut vix pauca Helvetiorum oppida Zuinglianis reliquerit.

Calvinistæ etiam per Libertinos

in Gallia, per Puritanos in Anglia, per
Samofatenos in Transilvania, & per
Trinitarios ad paucitatem redigi
coeperunt. Nec ipse Calvinus suæ
Sectæ diuturnitatem pollicitus, ut
suprà ex illo retuli.

Infero ex dictis hoc Paragrapho:

Cùm ex una parte prædictæ hæreses non
sitò post Apostolos emerferint ac plurimæ
jam ex illis defecerint, sentimq; aliæ, pau-
cæ residuæ deficiant; manifestum est; non
illis nec illorum fidei promissum à Chri-
sto. *Non deficiet fides tua:*

Cùm item ex altera parte, & suprà non
nihil, & infra ostendendum sit ex colla-
tione fidei Catholicæ nunc vigentis cum
ea quæ viguit proximo Apostolis tempore,
quòd fides Catholica eadem nunc duret,
quæ primis illis sæculis floruit, nec ejus
defectionis tempus locusvè, vel punctum
auctorvè dici possit; alia verò fides non su-
perfit, de qua possit meritò dici, ei eiste
promissum, *Non deficiet fides tua;* manife-
stè infertur, fidem Catholicam illam esse,
de

de qua illud promissum Christi intelligatur:
ergo falso sibi suisque contrarium hæræsiar-
um persuasere.

Addo, hæreticis hinc exprobrandum esse.

Vel cum Tertulliano lib. de Præ-
script. Qui estis vos? unde &
quando venistis? ubi tam diu latuistis?

Vel cum Augustino lib. 3. contr.
Donatist. de Baptism. c. 2. Si perit Ec-
clesia, unde ergo Donatus (Icam ego,
Lutherus, Calvinus, &c.) apparuit?
de qua terra germīnavit? ex quo mari
emerfit? de quo celo cecidit?

Vel cum Hieronymo Epist. ad
Pammachium: Quisquis assertores no-
vorum dogmatum, quæso te, ut parcas Ro-
manis auribus, parcas fidei, quæ Aposto-
lico ore laudata (Rom. I.) est. Cur post
quadringentos annos & amplius, docere
nos niteris, quod ante nescivimus? Usque
in hanc diem sine vestra ista do-
ctrina mundus Christianus fuit.

Hæc ille.

§. IV: Quar-

S. IV.

Quartum Argumentum.

Quo falsitatis convincuntur hæretici, Ecclesiam defecisse ac errasse blaterantes.

Argumentum hoc instituiam per dilemmata, per sequelas absurdas, per interrogationes, per contradictiones.

I. DILEMMATA.

Contra hanc hæreticorum calumniam.

PRIMUM:

Vel creditis cen infallibile, quod Ecclesia Catholica defecerit, vel tantum id opinativè dicitis, vel ex malevolentia ac pertinacia. Si ultimum, vos ipsos condemnatis. Si tantum id opinativè asseritis. Ergo id incertum & fallibile est, & posset fieri, ut defectò falsum sit quod opinamini (nam opinioni potest subesse falsum) aut saltem probabile esset per oppositas rationes etiam oppositum (ut &

& in aliis opinionibus) consequenter tunc sententiam probabilem vobis oppositam prudenterq; sequeremur, & immerito à vobis impugneremur. Si verò id ceu infallibile creditis & fide Divinâ, ubi id revelatum in Scriptura? Maximè cum in primo hic ex Scriptura ostenderimus Christi Ecclesiæ indefectibilitatem.

SECUNDUM: *Vel in omnibus Ecclesia Catholica erravit ac defecit, vel tantum in aliquibus: Non in omnibus, quia id nec ipsi adversarii dicunt; saltem enim non errat in Symbolo Apostolorum, quod nobiscum recipiunt hæretici. Non etiam in aliquibus; Quia si quæ essent, essent illa, in quibus dissentit ab hæreticis. Sed in his non errat, quia supra Decepta Quartâ ostensum est, in illis potius errare hæreticos & clarissimè Scripturæ Sacræ opponi, imò & tot antiqui-*

tiquitati, ut obiter supra dictum, & infra fusius ex Patribus confirmabitur. *Ergo in nullo.*

TERTIUM : *Vel solus Lutherus, Zvinglius, Calvinus,* tam erant oculati & intellectu perspicaci, ut adverterent defectionem ac errorem Ecclesiæ; *vel non solus. Si non solus;* Cur ergo nullus alius proximis ei temporibus vel antiquioribus se opposuit Ecclesiæ Catholicæ ex illis, in quibus & scientia major, & amor veritatis, item amor salutis, ac animarum zelus, veræq; sanctitatis indicia eluxere? Cur nihil contra illam sed pro illa potius Augustinus tanti vir ingenii? Cur nihil Hilarius, aut Hieronymus, de quo illud apud Augustinum est Elogium: *Nullus hominum scivit, quod Hieronymus ignoravit?* Cur nihil consequenti ætate doctissimi juxta ac sanctissimi, Beda, Damascenus, Germanus Con-

Ranti-

Constantinopolitanus, Alcuinus, qui octavo sæculo vixere? Cur sequentibus sem sæculis celebria illa capita, Magister sententiarum, Anselmus, Eulymus, Petrus Damiani? Cur postea Bernardus, Rupertus, Thomas le Aquino; Bonaventura, Scotus, Aensis, ejus erroribus se non opposuere? *Quod si solus tam oculatus fuit Lutherus aut Calvinus; &c.* mirum est profecto, prædictos sanctos totius orbis judicio doctissimos in tenebris fuisse, & in Ecclesia falsa sibi suæq; saluti non consuluisse & aliorum: mirum, hanc Ecclesiam teste ipso Luthero & Calvino protulisse sanctos, ut supra memini; cum sanctitati veræ, fides vera pro fundamento sit præsupponenda.

QUARTUM: *Vel tunc defecit Ecclesia Catholica, cum Lutherus, Calvinus aliq; in ea adhuc fuere, vel postquam illam deseruere, vel ante.*

si

Si tunc, postquam ex illa abiêre: Ergo veram Ecclesiam deseruere & fidem veram, & sic manifestè sunt apostatæ. *Si ante illos*; tunc id inprimis est contra Lutherum, qui etiam postquam ab Ecclesia Catholica defecit, in Papatu veram esse Christianitatem (ut dictum supra) & veros fidei articulos esse dixit. Est etiam idem contra Calvinum, quia hic eo ipso quòd ut verum Christi Apostolum supra prædicet Lutherum, ejus doctrinam proximè dictam approbat: Est item contra utrumq; aliosq; omnes hæreticos; quia deberet dici (ut supra monui) tempus, locus, auctor, punctum defectionis; quod nequeunt ostendere. *si tunc* cum adhuc in Ecclesia Catholica persisterent: tunc præterquam quòd proximè dicta contra secundum hujus dilemnatis punctum possint contra Lutherum & Calvinum repeti; in-

super

super contra Calvinum additur, qui cum dicat fuisse semper Ecclesiam, sed invisibilem latuisse; unde nos etiam convincet, quod etiam inter Catholicos Ecclesia hæc invisibilis non latuerit etiam tunc, dum in ea maneret? Imò & post?

QUINTUM Simile priori, sed aliter instauratum: *Vel pridem Ecclesia Catholica defecit; vel non pridem.* Si *pridem*; ergo incusari posset Providentia Dei; quod tamdiu, scilicet ad Lutheri aut Calvinii tempora tot hominibus non providerit de medio salutis tam necessario, nempe fide, sine qua qui est, seu *Qui non credit derit, condemnabitur.* Marc. ult. Cum tamen 1. Timoth. 2. 4. dicat Paulus, quod Deus velit homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. Si vero non *pridem* defecit: dic primò; quando? ubi? in quo? Secundò: Potestne dici Ecclesia defecisse unquam

quam, quæ semper eadem fidei dogmata & mysteria docet docuitque? a quo autem ex antiquis dogmatibus nostra fides defecit? Confer ea quæ ultimo loco ex Patribus afferam testimonia.

II. Adduntur duo DILEMMATA.

Primum:

Demus defecisse ac errasse Ecclesiam: hâc deficiente ac errante, *vel aliqui ante Lutherum & Calvinum salvabantur, vel non. si salvabantur*, cum non crederent adhuc sic, prout Lutherus & Calvinus docuit, quia Calvinus & Lutherus adeoq; eorum fides nondum fuerat. *Sequitur primò.* Ergo illi aliqui ante Lutherum & Calvinum viventes potuerant sine fide Lutheri & Calvini salvari. Ergo & modò post Lutherum & Calvinum possent sine eorundem fide salvari (semper enim

do una eademque fides requiritur ad
 que salutem.) Imò cum hac non possent:
 pati Quia si quis potest salvari non in fi-
 er ea le Lutheri & Calvini (ut est conce-
 ffe- sum de viventibus ante illos) non
 potest salvari in fide Lutheri & Cal-
 TA, vini; tum quia posset quis salvari in
 duplici fide contradictoria; tum quia
 alias posset quis salvari etiam in qua-
 cle- cunque fide atque sic etiam posset
 an- salvari in fide credente fidem Lu-
 Cal- theri & Calvini esse falsam, damna-
 va- bilem & damnantem; quod est con-
 tra adversarios. *sequitur secundò*, Si
 uit, salvabantur aliqui ante hos hæresiar-
 chas, fidem salvantem ac veram de-
 fecisse & non defecisse: Non quia alias
 fides falsa salvasset; defecisse juxta
 adversarios. Non potest etiam dici,
 que quòd ante Lutheri & Calvini fidem
 nemo salvabatur; quia id sine fun-
 damento & scripturæ contrarium,
 que quæ sine restrictione temporis cer-
 ti, uni-

ti universaliter dicit: Multi venient ab Oriente & Occidente, & recumbent cum Abraham, Isaac & Jacob in Regno Patris mei. Matth. 8. II. Ergo si salvabantur aliqui, cum sine fide vera non potuerint salvari, non defecit tunc fides vera.

Secundum.

Si erravit Ecclesia vera Christi, sequitur quod errat & Lutherana & Calviniana aliorumq; Ecclesia. Quia eorum Ecclesia *vel est vera, vel falsa: si falsa, tantò magis errat: si vera, vel est eadem cum illa vera Christi Ecclesia, & sic, ut illa secundum te errat, ita & hæc; vel alia: & sic etiam multò magis errat; quia nequit alia esse à vera Ecclesia, quin erret. Quod si dicas, aliam esse à deficiente: INFERRAM. Ergo est eadem cum Ecclesia vera, quæ fuit proximè à temporibus Apostolorum, seu qualis fuit temporibus Apostolorum. Sed adhuc stat argumentum.*

mentum. Quia hæc ipsa secundum
e defecit & erravit, unde ergo col-
liges hæreticorum Ecclesiam simili-
ter non errare. Aut si non: quare
ergo non coincidit fides illorum
cum ea quæ viguit proximis Apo-
stolorum temporibus, ut patebit ex
Patrum testimonius ultimo §. affe-
rendis.

III. *Contradictoria in hac Calumnia.*

I.

Ecclesia ut dicatur actu errare,
debet actu durare. (Quia actualis
realis error debet convenire actuali
reali subiecto.) Ergo siquidem Ec-
clesia quæ duravit tempore Aposto-
lorum & post tempora Apostolorum,
secundum hæreticos errat, durat
hæc Ecclesia. (INFERO) Ergo
non errat: Quod contradictorium sic
probo: *Vestra Ecclesia non fuit tem-*
poribus & à temporibus Apostolo-
rum; Nam ista quæ fuit à tempori-
bus

bus Apostolorum errat; vestra autem secundum vos non errat. Ergo vestra non fuit à temporibus Apostolorum. (JAM SIC ARGUO:) vestra, quæ non fuit à temporibus Apostolorum, non errat secundum vos. Ergo hoc ipso errat: quia hoc ipso est novitia & ficta, quia non fuit temporibus Apostolorum. Adeoque veræ fidei adversatur, & errat. (INFERO NUNC:) Ergo nostra non errat. Quia ex oppositis opposita inferri debent. Si ergo ex eo, quia vestra non fuit à temporibus Apostolorum, errat; Ergo nostra quia fuit à temporibus Apostolorum, non errat. Ergo fuit vera illatio: Hæc Ecclesia, quam dicitis errare, durat ab Apostolorum temporibus, Ergo non erret; seu errat secundum vos, in re ipsa non errat, quia hoc ipso quod fuit Apostolorum temporibus, & ab Apostolorum temporibus daret, non convincitur.

vin
temp
go &
2.
am ve
Papa
nucle
illo re
Quom
qua fu
IV. Ab

SIEC
null
dem.
lis fuit
tholice
alia e
nec C
tholice
am er

vincitur seu contraria Apostolorum temporibus, tunc enim fuit vera, Ergo & nunc.

2. Lutherus ait defecisse Ecclesiam veram & fidem; dicit tamen in Papatu esse veros articulos fidei & nucleum Christianitatis, ut supra ex illo retuli: an hæc cohærent tecum? Quomodo enim deficit ac errat, in qua sunt veri articuli fidei?

IV. Absurda Sequela ex hac hereticorum Calumnia.

Prima.

SI Ecclesia vera defecit, sequitur nullam dari Ecclesiam, nullam fidem. Quia sublatâ verâ fide (qualis fuit secundum adversarios Catholica antequam deficeret) nulla alia est vera; & sic nec Lutherana, nec Calviniana, quia neutra est Catholica illa. Aut si illa est, ergo etiam errat, utpote eadem cum illa jam
secun-

secundum te errante. Item si illa est, cur non coincidit ejus fides cum ea quæ viguit primis incorruptæ fidei temporibus, quod colligetur ex ultimo S. *hujus questionis* ubi antiquissimorum Patrum testimonia ostendent fidem veterem ab hæreticorum novitia esse distinctissimam.

secunda. Sequeretur ex hac Ecclesiæ defectione non verè prædictum ab O. de Ecclesia c. 2. I 9. *Sponsabo te mihi in sempiternum;* cum tamen teste Paulo ad Ephes. 5. 32. Indissolubili vinculo sibi Christus Ecclesiam desponsarit, quam etiam indissolubilitatem significat Matrimonii inter Christianos indissolubilitas.

Si Ecclesia errat, sequeretur cum Ecclesia, juxta Christi promissionem Joan. 14. 17. *manere in æternum Spiritum veritatis & non manere;* qui non est Spiritus veritatis, ubi error.

Item sequeretur, quod idem Spiritu

ritus
Ecclesi
(quia i
& non
omnis
Item
cem no
prædic
Porte in
tam, M
ua, Lu
fructu
Eg vol
que ad
uit, v. 2
ter Ecc
& file,
Deo, 1
Qua
imme
18. I
velut

itus Veritatis Ecclesiæ promissus
Ecclesiam doceret *Omni Veritatem*,
quia id Christus promissit Ioan. 16.)
& non doceret omnem, quia non est
omnis Veritas, ubi aliquis error.

Item sequeretur Christum vera-
tem non esse in promissis, tum s præ
prædictis, tum etiam cū dixit :
Porte inferi non prevalebunt adversus
eam, Matth. 16. 18. *Non deficiet fides*
tua, Luc. 22. 22. Item gratis & sine
fructu idem promississet suæ Ecclesiæ;
Eg vobiscum sum omnibus diebus us-
que ad consummationem sæculi. Matth.
ult. v. 20. Imò quomodò cum illa es-
set Ecclesia, quæ à Christo defecisset
& fide, sine qua impossibile est plícere
Deo. Hebr. 11. 6.

Quarta. Si Ecclesia errat, sequitur
immeritò terrere Christum Matth.
18. 17. *Si Ecclesiam non audièrit, sit tibi*
velut Ethnicus & Publicanus. Quis-
que

que enim posset contra illam excipere ut errantem.

*V. Quæsitæ contra ejusmodi
Calumniatores.*

Primum.

SECTarii se putant non errare, dum dicunt se credere quod est in Scriptura, etsi non omne recipiant quod est in Scriptura ut illud 2. ad Thimoth. 2. I 5. *Tenete Traditiones quas didicistis sive per sermonem, sive per Epistolam nostram*: Quomodo ergo errare dicunt Ecclesiam Catholicam, dum hæc credit omnia quæ in Scriptura credenda proponuntur, etiam recipiend. Traditiones præd. et loco à Paulo commendatas? Quis magis errat, an qui totam Scripturam recipit etiam cum Traditionibus in Scriptura commendatis, an qui Scripturam sine Traditionibus ibidem commendatis?

Secundum.

Secundum. Cui potius credendum
 uadeat ratio, an uni Luthero vel Cal-
 vino dicenti Ecclesiam defecisse ac
 errasse; an orbi & doctissimis per
 orbem universitaribus, Doctores,
 Scriptoribus vitæ ac fidei inculpatæ,
 qui eam deprædicant & amplectun-
 tur ut libratam, ut Apostolicam, ut
 incorruptam, quorum etiam plurimi
 pro ea fortunas, vitam & sanguinem
 per tot jam sæcula profundunt?

Tertiò. Quomodo Ecclesia defecisse
 dicatur, quæ cum iisdem semper fi-
 dei articulis (ut intra patebit) per
 orbem latius semper hucusque à
 temporibus Apostolorum propagata
 in Oriente & Occidente, in floren-
 tissimis Europæ Regnis, in Africa, A-
 sia, novissimè in Indiis, Japonia, Bra-
 siliæ, Æthiopia, vastissimo Sinarum
 imperio, ubi nulla inter Ethnicos
 alia propagata fides nisi Catholica;
 adhuc eadem à multis sæculis diu

floruit viguitq; in iis ipsis locis, in
quæ non pridem post Lutherum &
Calvinum irrepsit hæresis; nam &
Angliæ regnum Catholicum fuit ab
anno Domini 604. (quo est ab ido-
latria ad Christi fidem sub Gre-
gorio Magno conversâ) ad Henri-
cum VIII; & Svecicum per tot sæculi
habuitq; tot Reges Catholicos &
Sanctos Ericum, Olavum, &c. ac
Germania tota, ut supra retuli ex
auctoribus.

Hactenus Argumentum quartum vari-
intortum in hostes.

§. V.

Quintum Argumentum.

Quo probatur falsò ab hæreticis
tribui Ecclesiæ defectionem ac
errorem.

Quia Ecclesia Catholica sempe
retinuit at retinet notas, pro-
prietates ac indicia veræ Ecclesiæ
quibu

quibus
Sectar
sempe
non de
Vid
ex aliq
nosci
quia q
clesiæ
Ant
nem no
clesiæ
indici
logis
mul f
evid
lud Pl
Vila fa
Prima
E St
fur

quibus è contra carent Ecclesiæ
Sectariorum. Ergo Ecclesia Catholica
semper fuit vera Ecclesia, adeòque
non defecit nec erravit.

Vis Consequentie patet: Quia debet
ex aliquibus notis ac indiciis inter-
nosci Ecclesia vera à non vera; alio-
quin quomodo sciri posset, cui se Ec-
clesiæ quis aggregare deberet?

*Antecedens probatur per enumeratio-
nem notarum ac indiciorum veræ Ec-
clesiæ in Catholica relucens. Eadem
indicia appellantur aliter à Theo-
logis Motiva credibilitatis, quæ si-
mul sumpta, procul dubio faciunt
evidentiam hinc moralem juxta il-
lud Psalm. 92. 5. Testimonia tua credi-
bilia facta sunt nimis.*

I.

Prima Nota ac Indicium veræ Ecclesiæ.

Est quòd sit UNA: quæ unitas
fundatur tum in Unitate fidei

seu in unione & consensu eorum, qui sunt in Ecclesia, quoad mysteria fidei quæ est una juxta Paulum ad Eph. 4. 5. Tum in unione eorundem cum Capite. Unde qui ab illa prima unitate fidei recedunt, dicuntur *heretici*; Qui ab hac secunda, *Schismatici*, maximè, cùm & Christus unitati ovili adjungat unitatem Pastoris Joann. 10. 16. *Erit unum ovile & unus Pastor.*

Hanc Notam veræ Ecclesiæ esse in Ecclesia Catholica.

Patet primò; Quia in illa est *unitas fidei*; Omnes enim Catholici eandem fidem profitentur non tantùm inter se, sed etiam unam & eandem cum primæva Ecclesia, ut ostendi *Decept. IX.* ex confessione adversariorum & infra clariùs testimonio Patrum comprobabo. Qui quidem consensus & antiquitatis & orbis totius ac omnium per orbem Christianorum

Docto-

Doctorum, certè maximi est momenti nec postremum *Motivum* credibilitatis pro certitudine ac veritate Catholica.

Patet Secundò. Quia inter Catholicos est unio membrorum Ecclesiæ cum Capite semperq; fuit, adeò ut nunquam ulla particularis Ecclesia pro Orthodoxa fuerit habita, nisi cum Romana Ecclesia & Romano Pontifice communicaret (ut colligitur ex *Historiis Ecclesiasticis* Genebrardi, sanderi, Baronii, &c.) Unde etiam ab hæreticis Ecclesia Papistica appellatur, quod nempe per orbem totum dilatata Papæ Romano adhæreat.

Ergo Ecclesia Catholica habet hanc primam Notam veræ Ecclesiæ, nempe *Unitatem, Consensum doctrinæ, & Unionem*: Quæ quidem est certa nota Regni Dei quod Ecclesia est, & quod juxta Danielem 2. 44.

306 *Fascinus Haresiarch.*

& Gabriele Luc. 1. 32. Scire debet
in æternum; Sicut regni Diabolici rui-
turifigum est diversitas & scisio
juxta illud Matth. 12. 25. Omne regnum
contra se divisum desolabitur.

Confirmatur hoc Argumentum &
Motivum primum Credibilitatis per
inductionem: Quia in Ecclesia Ca-
tholica Scriptores & antiqui & re-
centiores mirificè in rebus fidei
conveniunt, etsi locis temporibus ac
lingvis diversis scripserint, quod ceu
quid Divinum observat S. Augustinus
lib. 18. de Civit. c. 41. Testes sunt il-
li Patres loco & tempore distiti at in
religione concordēs, Ignatius &
Chrysostomus Antiochiæ, Petrus A-
lexandrinus, Athanasius ac Theophi-
lus, Alexandria: Macarius Hieroso-
lymis, Proclus Constantinopoli:
Gregorius & Basilus in Cappadocia,
Gregorius Thaumaturgus in Ponto:
Smyrnæ Polycarpus, Justinus A-
thenis:

thenis. Dionysius Corynthis, Gregorius Nissa: Methodius Tyri, Ephrem in Syria: Augustinus, Cyprianus, Optatus in Africa: Ambrosius, Paulinus, Prosper in Italia: Epiphanius in Cypro: Irenæus, Martinus, Hilarius, Eucherius, Salvianus in Gallia: Ildephonsus, Isidorus, Vincertius in Hispania: Damianus, Fugatius, Beda, Iustus, Mellitus in Anglia.

Similiter Reges loco & tempore dissi, fide Catholicâ omninò concordēs, Edvardus in Anglia, Ludovicus in Gallia, Hermenegildus in Hispania, Henricus in Saxonia, Venceslaus in Boëmia, Leopoldus in Austria, Stephanus in Hungaria, Casimirus in Polonia, Ericus & Olavus in Svecia, Harioldus & Fronto Reges in Dania, Donaldus in Scotia, Iosaphatus in India.

Similiter Concilia Generalia, & sapientissimæ in Europa universita-

tes loco & tempore dissitæ, quàm
mirificè in rebus fidei unanimes.

E contra Hæretici

Hoc veræ Ecclesiæ signo carent :
Nam inter eos par doctrinæ fi-
dei quæ consensus nunquam fuit.
Quia (ut ait Augustinus lib. de Pasto-
ribus c. 8.) *Ecclesia est ubique una &
eisdem, hereses non eadem sed diversæ.*

Certè (Staphylo teste lib. de con-
cordia discipulorum Lutheri) Lutherani
vix nati coeperunt dividi in *Anaba-
ptistas, Confessionistas, &* rursum sin-
gulæ Sæctæ in alias & alias usque ad
Sæctas 36; mox autem numeratæ
sunt ferè centum Sæctæ diversæ à
Luthero prodeuntes, nempe *Carol-
stadiani, qui Berengarii errorem te-
nuerunt, Brentiani qui Ubiquitatem
Humanitati Christi tribuebant, Ofs-
andrinii docentes hominem justificari
iustitiâ essentiali Deo, Stancariani*
dicen-

dicentes Christum justificare secundum solam Naturam Humanam: *Asdofiani* bona opera perniciosa esse docentes: *Majoristæ* censentes non salvari infantes per solum baptismum: *Antinomii* dicentes hominem ad legis Dei obedientiam non teneri: *Trinitarii* Deos tres asserentes: *Demoniaci* docentes, quod dæmones post finem mundi sint salvandi: *Stebleri*, *Memnonitæ*, *Biblistæ*, *Antitrinitarii*, *Autotheani*, de quibus vide *Genebrard*. Anno Domini 1555. En una Ecclesia, una fides!

Imò ipsius Lutheri contradictiones innumeras collegit *Cochlæus* in *Septicipite*, ubi ad finem adjecit 36. varias Lutheri sententias de sola Communionem sub utraque specie.

Calvinistæ similiter scissi, nec omnes puram doctrinam Calvinii sequuntur. Hinc ab ea puritate doctrinæ Calvinisticæ Secta *Puritanorum* in Scotia & Anglia, &c. Hinc

Hinc universaliter contra Sectarios sic inter se disidentes merito illud dicitur, quod Lutherus lib. de Vetus Monasticis, ubi sic ait: *Mendacia certius dignoscere non potes, nisi quando sibi metipsis contraria sunt: à Deo enim ita ordinatum est, ut impii semper seipsos confundant, & quòd mendacia non consonent.*

II.

Secunda Nota & Indicium verae Ecclesiae.

EST SANCTITAS. Nam in Symbolo Apostolorum dicitur: *Credo Sanctam Ecclesiam.* Et certè fidem, legem ac doctrinam à Deo inspiratam ac institutam decet esse Sanctam, & nihil injustum continere quoad doctrinam etiam morum; id enim decet Sanctitatem Dei dicentis: *Sancti estote quia ego Sanctus sum.* Lev. II. 44. Et ad Ephes. I. 4. Ele-

git

git nos ut essemus sancti & immaculati
in conspectu ejus in charitate.

Hæc Sanctitas consistit in fide quæ
per charitatem operatur juxta Paulum,
Gal. 5. 6. Seu bonis operibus con-
juncta per illud breviter à Psalte in-
dicatis, *Declina à malo, & fac bonum.*
Psal. 36. 27.

At fides Catholica quid non san-
ctum? Quid non Deo dignum & non
justum præcipit? Quantum à vitiis
deterret, ad bona opera perurget?

Præterea Ecclesiæ Catholicæ San-
ctitatem testantur tot Sanctorum
millia, qui in eadem floruerunt &
sanctissimè obiērunt.

Sanctitatis studium testantur tot
millia Religiosorum utriusque sexûs
continentiam & castitatem per petu-
am Deo voventium, humana omnia
Dei amore spernentium, Carnem suam
cum vitiis & concupiscentiis juxta mo-
nitum Pauli crucifigentium Gal. 5. 24.

Legan-

Legantur vitæ Sanctorum, quibus si quis saltem eam fidem adhibeat, quam adhibet dum legit Livium, vel Curtium, aliosq; ethnicorum Historicos; erit quod in fide & in Ecclesia Catholica suspiciat ac veneretur.

E contra hæretici

Carent hac Ecclesia vera nota: Quod, et si indubium sit, tamen

Probatur primò:

Quia nec unicum ostendent, qui in eorum fide obiens, ab orbe universo imò & parte orbis habeatur pro Sancto vel pro salvato, vel Martyre.

Probatur secundò: Quia eorum fides hoc ipso sancta dici nequit, quia bona & sancta opera excludit ac detestatur: Legis Divinæ observacionem dissuadet ceu impossibilem & damnabilem: Vota Monastica, item continentiam tantoperè in Scriptura lauda-

laudatam ac perfectioris vitæ studium condemnat : Deniq; liberum arbitrium homini adimit, quod est ut radix meriti ac demeriti, ita & Sanctitatis.

Probatur tertio: Quia ipsorum hæreticorum confessione manifestum est, quàm eorum vita abominanda & omnis sanctitatis expers, ut supra ex illis attuli.

Certè apud Norimbergenses tanta invaluerat vivendi licentia sublato Sacramentalis confessionis usus ut ipsimet ad compescendam effrenem suorum licentiam Confessionis usum revocârint, ut hoc veluti freno teneretur licentia, ut testatur *Dominicus de Soto in 3. Sentent. Dist. 18. q. 1.*

III.

Tertia Nota & Indicium veræ Ecclesiæ,

Est ipsum CATHOLICÆ ECCLESIAE NOMEN. Quod

314 *Fascinus Haresiarchi.*

Patet primò ex Symbolo Apostolorum ab omnibus recepto : Credo Sanctam Ecclesiam Catholicam.

Patet secundò ex S. Augustino, qui c. 4. contra Ep. fundamen. ait : Tenet me in Ecclesia ipsum Catholicae Nomen, quod non sine causa inter tam multas haereses sic ista Ecclesia obtinuit.

Patet tertio ex Cyrillo Hierosolymitano qui Catech. 18. ait : Cum in urbem aliquam veneris, non petas ubi sit Ecclesia, sed ubi sit Ecclesia Catholica : id enim est proprium hujus Sanctae Ecclesiae Matris omnium nostrum.

Patet quartò ex Paciano Episcopo qui vixit Anno Domini 550. hic Epist. 1. ad Symphorianum ait : Christiani mihi Nomen est, Catholici cognomen : illud me nuncupat, istud ostendit : hoc prodor, inde significor.

Colligitur idem ex Paulo, qui de Ecclesia & fide vera illud dixit ad Romanos cap. 1. 8. Fides vestra annuntiatur

tiatur in universo mundo. Et Christus
 Marc. 16. 15. ait: Euntes in mundum
 universum predicate Evangelium omni
 Creatura. Et Ps. 18. 4. In omnem ter-
 ram exivit sonus eorum, &c.

Ex quibus locis Scripturæ colligi-
 tur Ecclesiam Christi esse Catholi-
 cam seu universalem extendentem se
 ad omnem locum & tempus ac ad om-
 nes homines.

Porro Ecclesiam Romanam esse
CATHOLICAM, & hoc nomine
 semper gavilam esse & gaudere satis
 liquet: Quia est universalis & com-
 plexa est omnia tempora, & loca, &
 gentes. Quod ipsum

Constat primò ex Paulo proximè
 citato, qui Romanis ait, *Fides vestra*
 (id est Romana) *annuntiatur in uni-*
verso mundo.

Constat præterea ex Augustino, qui
 lib. de Pastorib. c. 8. testatur suis tem-
 pori-

216 *Fascinus Haresarch.*

poribus ubique fuisse disseminatam
Ecclesiam Catholicam ac fidem.

*Constat insuper ex Gregorio post
Augustini tempora, qui (ut suprà)
testatur eandem Ecclesiam Catholi-
cam fuisse in toto orbe terrarum.
Hinc communicabat per Epistolas
cum Episcopis Orientis, Occidentis,
Africæ, Hispaniæ, Angliæ, Siciliæ.*

*Constat adhuc ex Beda, qui post
Gregorium vixit. Hic enim in c. 6.
Cantic. scribens idem testatur de Ec-
clesia Catholica suis temporibus flo-
rente.*

*Constat & ex Bernardo, qui poste-
riùs vixit, nempe II 53. obiit sexage-
narius: Hic enim asserit toto orbe
floruisse suâ ætate Catholicam fi-
dem, ut suprà locum citavi.*

*Nostis etiam temporibus præter
Ægyptum, Syriam, Æthiopiam,
Græciam, ubi multi inveniuntur Ca-
tholici & templa eorundem; etiam in*
In-

Indiis Orientalibus, in America Occidentali, in Japonia ad Septentrionem, in Brasilia & Africa ad meridiem latissimè disseminata est Ecclesia Catholica, ubi viget sine admistrone ullius hæresis. En quàm verè Catholica, verè universalis hæc Ecclesia ubivis locorum & temporum.

F. contra hæretici

CArènt hoc signo Ecclesiæ in Symbolo Apostolorum indicato, Sectæ illorum sunt tantùm angulares, non Catholicæ ac universales quoad locum & tempus.

Quoad locum patet: Nam Lutheranismus & Calvinismus non transiit mare in Africam, nec in Asiam, Ægyptum ac Græciam. neque hæ partes orbis Augustinæ Confessionis aut Calvinianæ vel Zvinglianæ aut aliarum sectarū nomina noverunt.

In

In Europa etiam plures Provinciæ & Regna illas ignorant: ut Italia, Hispania, Græcia, Moscovia; alia verò Regna maxima jam ex parte ab hujusmodi erroribus Sectariorum sunt purgata & libera. Exiguam Septentrionis partem occupant hæretes idque non ex integro nec pridem, adzēq; omnibus hæreticis dici potest: *Nun habetis fidem Apostolicam*: Quia de hac Paulus Romanis dicit, quod fides illa annuntietur in universo mundo: At estne universus mundus Svecia vel Anglia, Dania & aliquæ alibi particulæ? Certè non de illorum fide prædictum: Pl. 18. 4. *In omnem terram exivit sonus eorum.*

Quoad tempus, patet. Quia Sectarum hæreticorum non se extenderunt ad omnes ætates & annos ab Apostolis incipiendo. Nam ut supra innui, Arrius coepit Anno Domini 324. Nestorius anno Domini 431. Lutherus

1517. Calvinus 1538. &c. At ubi antea
fuere? Latuerunt? Latuerunt, quia
non fuerunt.

At, ut Augustinus lib. 3. contra Par-
menianum ait: *Ecclesia declarata, quam
supra montem constituta est, abscondi
non potest.* Et Chrysostomus Hom. 4.
in 16. Isai. ait: *Facilius est solem ex-
tingui, quam Ecclesiam obscurari.* Quæ
loca etiam contra invisibilitatem Ec-
clesiæ confictam à Calvino huc at-
tuli.

*Quartum Inaicium & Nota
vera Ecclesia.*

Sunt MIRACULA, quibus fides
à Deo est confirmata. Nam Mar-
ci 16. 17. Christus ait: *Signa autem eos
qui crediderint, hæc sequentur: Lingvis
loquentur novis, in nomine meo demo-
nia ejicient, &c.* Et Joan. 14. 12. *Qui
cred'it in me, opera quæ ego facio, &
ipse faciet, & majora horum faciet.* Et
Marc.

320 *Fascinus Hæresiarch.*

Marci 16. 20. *Prædicaverunt ubique Domino confirmante sermonem sequentibus signis.* Porro sicut impossibile est Deum mentiri ut est ad Hebr. 6. 18. Ita nec mandacia vel falsam fidem miraculis confirmare, quæ sunt quædam loquelæ Dei.

2. At fides Catholica & ii qui in ea vixerunt, plurimis semper coruscant miraculis & hucusq; coruscant. Hinc meritò s. Augustinus l. 17. de utilitate credendi, ait: *Teneant me in Ecclesia Catholica, vincula miraculorum: Et tenet me in Ecclesia auctoritas miraculis inchoata, &c.*

Et Richardus lib. 1. de Trinit. c. 2. inquit: *Domine, si error est, quod credimus, à te decepti sumus. Ista enim iis signis & prodigiis confirmata sunt, quæ non nisi à te fieri potuerunt. Ut mit- tam alia innumera.*

Catbo-

CATHOLICA ECCLESIA
claruit semper miraculis.

Nam

P*rimo Seculo.* Apostolorum & Virorum Apostolicorum miraculis effulsit, ut in actis Apostol.

Secundo Seculo. Id est ad annum 200. Milites Catholici claruere prodigis in exercitu M. Antonii teste *Tertull. lib. ad Scapelianum: & Eusebio lib. I c. 5.*

Tertio Seculo. Id est ad annum 300. miraculis inclaruit Gregorius Thaumaturgus teste *Basilio lib. de Spiritu S. & Hieron.*

Quarto Seculo. Ecclesia illustrata miraculis S. Antonii Magni, S. Martini, S. Nicolai, teste *Athan. Hier. Sulpit.*

Quinto Seculo. Habentur plurima miracula descripta à S. Augustino *lib. 23. de Civitat. Dei c. 8.*

Sexto Seculo. Claruit miraculis Ioannes & Agapetus Romani Pontifices, Alia scribit *Gregorius in Dial.*

Septi-

322 *Fascinus Haresiarch.*

Septimo Sæculo. Claruit miraculis Angliæ Apostolus Augustinus & Osvaldus Rex, teste Beda.

Octavo Sæculo. Catholici miraculis illustres, Joannes in Anglia teste Beda l. 4. 5. *Histor.* Et S. Cuthbertus, cujus corpus post 418. annos integrum est repertum.

Nono Sæculo. Miracula Tarañi, & plurima Sueffione in translatione reliquiarum S. Sebastiani. *Annal. Franc.*

Decimo Sæculo. Floruerunt miraculis SS. Romualdus, Venceslaus Boemus, Uldaricus, Dunstanus. *Surius.*

Undecimo Sæculo. Id est ad annum 1100. S. Stanislaus Cracov. S. Edvardus Angliæ Rex, S. Anselmus, Gregorius VII. Papa.

Duodecimo Sæculo. Id est ad annum 1200. S. Bernardus, S. Malachias, quem Bernardus ait antiquorum miraculorum gratiâ clarum.

Decimo tertio Sæculo. Id est ad an-

num 1300. S. Franciscus, S. Dominicus S. Antonius de Padua, S. Bonaventura, Cœlestinus V. Papa.

Decimo quarto Seculo. Id est ad annum 1400. S. Bernardinus, S. Catharina Senensis, S. Nicolaus de Tolentino.

Decimo quinto Seculo. seu ab anno Domini 1400. ad 1500. Claruit miraculis S. Vincentius Ord. Prædicat. teste S. Antonino (& ipso miraculis claro) qui 20. mortuos suscitavit. 3. par. tit. 23. Item S. Franciscus de Paula.

Decimo sexto Seculo. Ab Anno Domini 1500. Ecclesia coruscabat miraculis S. Philippi Nerii, S. Theresiæ, S. Ignatii de Lojola fundatoris Societatis Jesu, S. Francisci Xaverii, quem Bozius primis Apostolorum miraculis adæquat.

Sic : *Mirabilis Deus in Sanctis suis*
Psalm. 67. 36.

324 *Fascinus Heresiarch.*

Audi jam miracula hæreticorum.

Staphylus in *absoluta respons.* de

Luthero testatur, quòd dum velle
è Discipula sua dæmonem ejicere
periculum adiêrit, ne ipse à dæmo
ne occideretur.

Scribit etiam Cochleus in *acti*
Lutheri, quòd hîc Nelenum in Alb
submersum spe miraculi vanis im
murmurationibus voluerit relusc
tare. Sed gratis & furdo murmu
ravit.

Item in *Historiola de morte Lutheri* re
fertur, quòd dum Lutheri cadave
VVittembergam deferretur in me
dia hyeme inclusum arcæ Hannes
optimæ clausæ, tam tetrum odo
rem spirare coeperit, ut coacti fue
rint omnes relinquere corpus in me
dio itinere.

At verò Calvinus (teste Hiero
nymo Bolseco in *vita Calvini cap. 13*)
cum quendam jussisset mortem fin

gere.

gere, ut illum posset quasi mortuum
suscitare, subitò eum verè mortuum
invenit. Nec alia vis fuit miraculi
Calvini, quàm ut sanus moreretur.
Quale miraculum talis doctrina, addit
qui refert, & alii plures.

Hæc miracula hæreticorum! his
fidem novitiam illustrârunt; plura
non reperiēs.

At si Apostoli veram fidem adhuc
miraculis debebant illustrare, & eam
Dominus confirmabat *sequentibus si-*
gnis, ut dixi ex Marco, quantò magis
hoc miraculorum subsidio eguit fides
Sectariorum commentitia & nova?

Quod si ad miracula referri potest
lumen Propheticum seu notio futu-
rorum contingentium, nec his mira-
culis Sectarii clauère.

Lutherus anno 1525 prædixerat
fore, ut evanescerent, Papa, Cardina-
les, Episcopi. Monachi; si adhuc per
duos annos prædicaret suam doctri-

326 *Fastinus Haresiarch.*

nam. At prædicavit annis viginti uno, obiit enim Anno 1546. Tamen nihil tale hucusq; accidit. *Cochl. in Act. Luth.*

Thomas Muncerus dux Anabaptistarum, qui in Principes Germaniæ armaverat rusticos, prædixerat suis certam victoriam, qui tamen, & ipse, cœsi sunt. *Cochlens in Act. Luth.*

Lutherani constanter asseverârunt futurum extremum Judicium Anno Domini 1533. unde nec arare, nec serere volebant; sed experientia mendaces ostendit.

At de verè Prophetico Spiritu Catholicorum testantur tot Scriptores. De S. Benedicto Gregorius Magnus 2. Dialog. 6. 15. De S. Bernardo lib. 4. ejus vita c. 3. De S. Francisco,

*Benedictura in ejus vita,
&c. &c.*

V. *Quin.*

V.

Quintum Indicium, ac Motivum Credibilitatis ingens pro Veritate Ecclesie

EST SANGVIS TOT MARTYRUM, quem illi pro fide Catholica per tot jam sæcula constanter profudère. Etiam hic sanguis clamat de terra pro fidei ac Ecclesie Catholice veritate. Quis enim pro mendacio merisque augmentis ad tam exquisitos cruciatibus, & neces exquisitas sese offerret?

Quot Catholicorum millia pro fide Christi occubère sub prima Neronis persecutione? quot sub persecutione Domitiani? Quot sub Traiani? Quot sub Antonini? quot sub persecutione Severi? quot sub Maximini? quot sub Decii? quot sub persecutione Valeriani, Aureliani, Diocleriani, Maximiani? Quot sub Valente Arriano? sub Athanarico? quot sub Leone Iconoclasta?

328 *Fascinus Hæresiar.*

Sic sub Diocletiano quot mensibus cæta Martyrum 17. millia, quæ persecutio duravit annos decem. Cæsi ergo milliones duo Martyrum, ut (quod ait *Genebrardus*) possit quotidie celebrari per annum memoria 30000. Martyrum.

Scribanius ait plures in nova Legge cælos Martyres, quàm pecudes in veteri: & quidem tantâ constantiâ, ut Cyprianus dixerit Epistol. ad Martyres lib. 2. *Inexpugnabilem fidem sapere non potuit se viens diu plaga repetita, quamvis rupta compage viscerum torquerentur in servis Dei jam non membra sed vulnera.*

Sic testimonium perhibuere veritati Martyres:

At in fide Lutheri vel Zuinglii vel Calvinii quot Martyres numeras? ne unum quidem. Scilicet illi possibilem dicent illam Christi Legem: *Qui me confessus fuerit coram hominibus*

VATICINIUM S. MALACHIÆ EPISCOPI.

Prophetia.

Nomen Pontificis.

Explicatio Prophetiæ.

Ex Castro Tiberis
Inimicus expulsus
Ex magnitudine Montis
Abbas Suburraus.
De rure albo
Ex tetro Carcere
Via Transuberina
De Pannonia Tulcia
Ex antere cultode
Lux in Ostio
Sis in cribro
Fufis Laurentii
De Schola exier
De rure Bovenfi.
Comes signatus
Canonicus de latere
Avis Othenfis
Leo Sabinus
Comes Laurentii
Signum Othenfe
Hierusalem Campanie
Draco depressus
Angvinus Vir
Concionator Gallus.
Comes Comes
Piscator Tufcus
Rofa Compofita
Ex teloneo Laliacei Martini
Ex rola Leonina
Picus inter efcas
Ex eremo celfus
Ex undarū benedictione
Concionator Patrarus
De fofis Aquenifis.
De Surore Ofcio
Corvus Schimaticus
Frigidus Abbas
De Atrebarene rofa
De montibus Pammachi
Gallus Vicecomes
Novus de Virgine forti
De Cruce Apofbolica
Luna Colmedina
Schiffa Barchinonim.
De inferno prægnanti
Cubus de mixtione
De meliore fidere
Nivata de Ponte nigro
Flagellum Solis
Corvus Sirene
Corona Veli aurei
Lupa Cœleftina
Amator Crucis
De modicæ Lunæ.

Cœleftinus II.
Lucius II.
Eugenius III.
Anastasius IV.
Adrianus IV.
Victor IV. Antip.
Calliftus III. Antip.
Pafchus III. Antip.
Alexander III.
Lucius III.
Urbanus III.
Gregorius VIII.
Clemens III.
Cœleftinus III.
Innocentius III.
Honorius III.
Gregorius IX.
Cœleftinus IV.
Innocentius IV.
Alexander IV.
Urbanus IV.
Clemens IV.
Gregorius X.
Innocentius V.
Adrianus V.
Joannes XX. vel XXI.
Nicolaus III.
Martinus II.
Honorius IV.
Nicolaus IV.
S. Cœleftinus V.
Benedictus VI. alius VII.
Benedictus X. alius XI.
Clemens V.
Joannes XXI. alius XXII.
Nicolaus V. Antip.
Benedictus XI. alius XII.
Clemens VI.
Innocentius VI.
Urbanus V.
Gregorius XI.
Clemens VII. Antip.
Benedictus XIII. Antip.
Clemens VIII. Antip.
Urbanus VI.
Bonifacius VIII. alius IX.
Innocentius VII.
Gregorius XII.
Alexander V.
Joannes XXII. alius XXIII.
Martinus III. alius V.
Eugenius IV.
Felix V. Antip.
Nicolaus V.

Oriundus Tipherno, castello Umbriæ in Italia.
Familia Cœcanimicus.
Ex oppido Montis Migni.
Factus Pontifex ex Abbate S. Rufi, de familia Suburra.
Rurali familia, antè Cardinalis Albanus.
Antè Cardinalis S. Nicolai in carcere Tulliano.
Antè Cardinalis S. MARIE Trans Tiberim.
Hungaris natione, antè Cardinalis Tatuianus.
Oriundus et familia Fanarona sic ab antere dicta.
Patriâ Lucensis, antè Cardinalis Othenfis.
Dictus antè Cribelius. Ejus infigne Sus.
Antè Cardinalis S. Laurentii. Ejus infigne ænif.
Dictus antè Paulus Scholarius.
Familia Bovenfis seu Bovenfis.
Ex comitibus Signæ oriundus.
Antè Canonicus Ecclesiæ Litteranensis.
Antè Cardinalis Othenfis. Ejus infigna Aquila.
Antè Cardinalis Sabinus. Ejus infigne Leo.
E familia Comitum Lavanæ, antè Cardinalis S. Laurentii.
Comes Signæ. Antè Cardinalis Othenfis.
Patriâ Campanæ. Antè Patriarcha Hierofolymitanus
Ejus infigne, Aquila draconem premeus.
Vice comes, cujus infigne Angvis.
Nanone Gillus, ex ordine Prædicatorum.
Dictus antè Octobonus Iunius, ex Comitibus Lavanæ.
Dictus antè Petrus Lunani, Cardinalis Tufculanus.
Dictus Compofitus, familia Urfinus, cujus infigne Rofa.
Ejus infigne Rofa, fuit antè Thelaurarius S. Martini Tironenfis.
Sabelus. Ejus infigne, Rofa a Leombus gelta.
Picenus patriâ Eleutanus.
Ex eremita Pontifex.
Dictus antè Benedictus Cajetanus. Ejus infigna Unda.
Antè Nicolaus: Ordinis Prædicatorum, S. Nicolaus Patraræ datus.
Aquiranus. Ordinis Prædicatorum; infigna Fofæ.
Dictus antè Iacobus de Ofii, Sutoris filius.
Dictus antè Petrus de Colbario.
Antè Abbas Pontis Frigidi.
Atrebatenfis. Ejus infigne Rofæ.
Cardinalis tituli Pammachi. Ejus infigne 6. montes.
Natione Gallus. AD Vice comes Mediolanenſis Nutius.
Dictus Petrus Comes Bellefortis, Cardinalis S. MARIE novæ.
Antè Cardinalis Balilicæ 12. Apoftol. ejus infigne Crux.
Dictus Petrus de Luna. Cardinalis S. MARIE in Colmedin.
Canonicus Barchinonenſis.
Dictus antè Bartholomæus prægnans, Antè Archiepifcopus Acherunt.
Dictus antè Tomacellus, cujus infigne Cubi. (tius)
Dictus antè Colmus Menoratus, cujus infigne Sidus.
Natione Venetus, antè Præfes Ecclesiæ Nigropontanæ.
Antè Archiepifcopus Melioranensis S. Ambrofii, ejus infigne Sol, qui
in nummis cum flagello.
Antè Cardinalis S. Euthachi cum Cervo, Bononiæ Legatus Apofolicus.
Ejus infigne Columna cum corona. Cardin. in Velabro, seu velo aureo.
Antè Canonicus cœleftini coloris Ordinis S. Georgii, Epifcopus Se-
dux Sabaudæ Amadæus, cujus infigne Crux. (centis)
Ex diocefi Lunæfi, humili genere.

Prophetis.

Nomen Pontificis.

Explicatio Prophetiz.

320. Bos pascens
De Capra & Albergo
De Servo & Leone
Piscator Minoritæ
Præcurator Siciliæ
Bos Albanus in porta
Deparvo homine
Fructus Iovis juvabit
De Craticula Politiana
Leo Florentinus
330. Florentinus
Hyacinthus Medicorum
De Corona montana
Frumentum floccidum
De hede Petri
Æsculapii pharmacum
Anglus numerosus
Medum corpus pilatum
Axis in medietate signi
De re Coelesti
340. Ex Antiquitate uis
Pia Civitas in bello
Crux Romulea
Undis Vir
Gens perverſa

In tribulatione pacis
Rosa & Lilium

Incidit Crucis
Monſtrum Cuſtos

Sidus Oloris.

- Calistus III.
Pius II.
Paulus II.
Sixtus IV.
Innocentius VIII.
Alexander VI.
Pius III.
Julius II.
Leo X.
Adrianus VI.
Clemens VII.
Paulus III.
Marcellus II.
Paulus IV.
Pius IV.
Pius V.
Gregorius XIII.
Sixtus V.
Urbanus VII.
Gregorius IV.
Innocentius IX.
Clemens VIII.
Leo X.
Paulus V.

Gregorius XV.
Urbanus VIII.

Innocentius X.
Alexander VII.

Clemens IX.

350. De flumine Magno.

Clemens X.

Ex castello Sativa. Ejus insigne Bos pascens.
Ante dictus Æneas Sylvius, Cardinalis Capranici & Albergati.
Ante præfatus Æsculapii Servius, Cardinalis S. Marci, cui Leo appingit
Piscatoris filius ex ordine Minorum, Cardinalis S. Petri.
Ante dictus Ioannes Baptista, Aulicus Regis Siciliæ.
Ante Cardinalis Albanus & Portuensis. Ejus insigne Bos.
Ante dictus Franciscus Piccolominus Nannis filius.
Ejus insigne Quercus, arbor Iovi sacra.
Laurentii Medices filius, Pontifex in Politiani discipulus.
Florentii filius. Ejus insigne Leo. Cardinalis à Leone X. factus.
Patriæ Florentinæ. Ejus insigne Lila & boli.
Farnesius. Ejus insigne lila cærulea, Cardinalis SS. Cosmæ & Damiani.
Ante dictus Ioannes Maria de Monte, Vincentii filius. (Medicorum)
Cujus insigne frumentum floccidum. Brevi Pontificatu,
Ante dictus Petrus Currafa.
Ante dictus Ioannes Angelus Medices.
Ante dictus Michæles oppido Boschi, multis muneribus functus.
Cujus insigne medius draco gestans pilas Ph. V. à quo factus Ord.
Cujus insigne in medietate Leonis.
Ante Archiepiscopus Rosanensis in Calabria, ubi magna legitur.
Mediolanensis ex antiquissima familia, antiquitaturbus restaurator.
Patriæ Banonensis, fœderis Catholicorum Principum in Turcas promotor.
Cujus insigne trabs argentea tribus segmentis interfecta inſtituta
Paralyſis obnoxius.
Cujus tempore gens perverſa Boemorum hæretica labe infecta, con-
tra Religionem Catholicam, & Ecclesiæ columnam domum Au-
ſtriacam inſurgens, totam rempublicam Chriſtianam turbavit.
Sub quo imperium maxime turbatum nunquam respiravit.
Florentinus. Cui ubi inſigne Lilium. Urbano apes roſis amictæ
alluditur ad Urbanum IV. cujus inſigne Lilium & Roſa.
electus in ſeſto S. Crucis. Inſigne Columba pacis oleam ſuave geſta-
Cajus inſigne montes, quibus ſtella ceu oculus vigil & cuſtos immi-
net: & an quod electus in ſeſto SS. Angelorum cuſtodum.
Ante dictus Julius Roſpilioſus. Ex cujus cognomine fecit quidam
Societ. IESU Anagramma Sidus Olori. Sicque explicavit:

Da, Petre, Clementi claves, Clementia regnet.
ROSPILIOSUS enim Sidus Oloris erit.

Nomen id omen habet, si P. perverſerit in D.

Pondera vults Populi DEMERE non PREMERE.

* Nam Gabelas ſuſtulit.

Non inſeliciter eandem prædictionem ænigmatice explicavit Po-
lonus quidam, qui obſervavit annum quo natus eſt Clemens IX.
illum fuiſſe quo nova Stella ſen Sidus apparuit in Cæleſti Cygno.
Æmilii Artheri patriæ Romanus. Natus ad Tiberim, quo tempore
magna exundatio in Tiberi fuit.

Sequuntur ejusdem S. Malachiæ Archiepiscopi prædictiones ænigmatice, quibus

Nomina ſecutorum poſt Pontificum deſcribuntur.

1. Bellus inſatiabilis
2. Poenitentia glorioſa
3. Raſtrum in porta
4. Flores circumdati
5. De bona Religione
6. Miles in bello
7. Columna excelsa

8. Animal rurale
9. Roſæ Umbræ
10. Urfæ velox
11. Peregrinus Apoſtolicus
12. Aquila rapax
13. Canis & Coluber
14. Vir religioſus

15. De balneis Hetruria
16. Crux de Cruce
17. Lumen in Cælo
18. Ignis ardens
19. Religio depopulata
20. Fides inſtrepida
21. Paſtor Angelicus

22. Paſtor & Natura
23. Flos ſorum
24. De medietate Lunæ
25. De labore Solis
26. Gloria Olivæ

In Perſecutione extrema S. Romæ Eccleſiæ fœdebit

27. Petrus II. qui paſcer oves in tribulationibus, quibus tranſactis Civitas Septicollis diruetur,
& Iudex tremendus iudicabit populum ſuum,

us, &c. Luc. 21. 8. Trademini autem, &c. Luc. 21. 16. In patientia vestra possidebitis animas vestras, &c. Luc. 21. 19. qui impossibilem dicunt etiam levio- rem ad observandum Decalogum, an sanguinem profundere leve putabunt vel possibile? Refert Engelgrave, quod dum Hollandus qui spectaverat Caroli Spinolæ Societatis Jesu Sacerdotis martyrium & lentos in igne per binas horas cruciatus pro fide; dum, inquam hæc Hollandus Principi N. Novio referret præsentibus Ministellis, Princeps dixerit. Scio nostros ad motum stramineo fasce ad quamvis fidem desultores.

Sexta Nota & Indicium vera Ecclesie

EST quoddam sit APOSTOLICA, seu quoddam ab Apostolis per continuam successionem hucusque deducta. Ecclesia enim Christi in Apostolis initium habuit juxta illud Ephes. 2. 20.

330 *Fascinus Haresiarch.*

Superadificati super fundamentum Apostolorum.

Atqui in nulla Secta sic viguit successio continua doctrinae & fidei Apostolicae per continuam Successionem Episcoporum & Doctorum in eadem fide semper convenientium ab Apostolorum temporibus, & velut de manu in manus eam tradentium, ut in Ecclesia Catholica; consequenter nulli sic & tam vere convenit nomen Apostolicae ut illi, ut mox ostenderetur. Ergo sola haec vera Ecclesia:

I.

Successionem hanc continuam Pontificum & Doctrinae

Aestimârunt Patres:

NAm S. Augustinus contra Epistolam fundam: c. 4. ait: Tenet me in Ecclesia ab ipsa Sede Petri, cui pascendas oves

ves suas Dominus commendavit, usq; ad
presentem Episcopatum successio Sacer-
dotum.

Idem lib. de utilit. credendi c. 17.
ait: Nos ejus Ecclesie condimur gremio,
qua ab Apostolica Sede per Successionem
Episcoporum frustra hereticis circum-
latrantibus culmen authoritatis obtinuit,
cui nolle dare primas, altima impieta-
tis est, & precipitis arrogantia.

Idem in Psalter. contra partem
Donati ait: Numerate Sacerdotes in
ipsa Sede Petri, & in ordine illo Patrum,
quis cui successerit, videte: Ipsa est Pe-
tra, quam non vincunt inferorum porta.

Optatus Milevitanus lib. 2. con-
tra Parmenianum ait: Negare non po-
tes si ve te in urbe Roma primam Ca-
thedram Episcopalem Petro esse collatam,
in qua sederit omnium Apostolorum Ca-
put Petrus, cui successit Linus; Lino Cle-
mens, Clementi Anacletus, &c. Julio
Liberius, Liberio Damasus, Damasus Sirti-
cius,

332 *Fascinus Hæresarch.*

cuius, cum quo orbis in una commanionis societate concordat.

Tertullianus lib. de Præscript. Cedant hæretici origines Ecclesiarum suarum, evolvant ordinem Episcoporum suorum ita per successionem ab initio decurrentem, ut primus ille Episcopus aliquem ex Apostolis vel Apostolicis viris habuerit authorem & antecessorem: Hoc enim modo Romanorum Ecclesia Clementem à Petro ordinatum refert, &c.

Irenæus lib. 3. c. 3. enumerat Romanos Pontifices à Petro ad Eleutherium, qui suo tempore sedebat in Pontificatu, dicitquè: Per hanc successionem confundi hæreticos: quâ illi carent.

Epiphanius *hæresi* 27. enumerat ordine Pontifices Romanos, &c.

2

*Æstimârunt & hæretici
dictam Successionem.*

I. Drue-

I. **D**Ruetus hæreticus Bezam Geneva audivit de Pontificum successione sic dicentem. Negare (inquit) non possumus personalem hanc in Petri Sede Successionem seu de manu in manum traditam penes Papas esse. Tum ille ad Bezam converso sermone: Ergo nos, inquit, sumus Schismatici & Seditiosi; Nam seditio est à sede itio. Mox Beza respondit: Habent illi Personalem Successionem, nos doctrinæ. Cui Druetus repoluit. Quomodo personalis Successio separari possit à Successione Doctrinæ? Ubi ergo sunt illa capita, in quibus Doctrina illa residet? Num Doctrina est sine Personis, quæ illam retineant & doceant? Fides enim ex auditu, auditus autem non fit, nisi alius dicat, dicere autem supponit personam quæ dicat. Hoc discursu commotus Druetus Lutetiam ad Legatum Pontificis, deinde Romam profectus resipuit, & Catholicam fidem unà cum aliis 36. rece-

334 *Fascinus Haresarch.*

recepit. Vide in Pantheo Engelgrave.

2. Item hæretica mulier in Zelandia vicinæ Catholicæ dicebat: Non credo presentem Papam esse Successorem Petri. Respondit Catholica: Quid si ego non credam, ultimum filium, quod in tuo est glomere, esse connexum cum primo? Tam hæretica: Evolve glomerem, & deprehendes successive à primo omnia dependere. Mox subintulit Catholica: Sic vide successionem in Romanis Pontificibus, quomodo semper unus alteri successerit continuatâ serie à Petro usque, &c. Refert idem.

3.

Successionem hanc prædixit Paulus ad Eph. 1. 4. v. 11. 12. 13. Sic enim ait: Et ipse dedit quosdam quidem Apostolos, quosdam autem Prophetas, alios Pastores & Doctores ad consummationem Sanctorum in opus ministerii, in adificationem

tionem Corporis Christi, donec occurramus omnes in unitatem fidei & agnitionis filii Dei. Ubi vides Pastorum & Doctorum tam diuturnam Successionem (nec enim primi perpetuò in se duraturi erant) prædici, donec fiat unitas fidei inter omnes, & unum sit Ovile ac unus Pastor. Joann. 10. 16.

4

Eandem Successionem prædixit.

S. Malachias Archiepiscopus Ardianacensis & Metropolitanus Hybernix qui obiit Anno Domini 1148. secundâ Novembris (cujus vitam descripsit Sanctus Bernardus.) Hic Pontificum Romanorum nomina à suo tempore. Successurorum ad ultimum usque divinitus prædixit & descripsit ænigmaticè; quæ prædictiones ænigmaticæ sunt explicatæ feliciter usq; ad Innocentium XI. quæ ecclesiæ nunc præsident

236 *Fascinus Haresiarch.*

fidet. Hæc nomina & prophetiam
de unoquoq; Pontifice ænigmaticam
ego statim apponam, sed posita prius
serie & successione continuâ Roma-
norum Pontificum à S. Petro usque
ad tempora prædicti Malachiæ Ar-
chiepiscopi, nempe ad Coelestinum II.

Quot annis, mensibus, & diebus
quilibet ex infra ponendis Pontifex
rexerit Ecclesiam, vide in Platina, O-
nuphrio, Baronio, Bzovio, &c. Ego
tamen annos unicuiq; apponam,
& aliquibus menses qui nec
uno anno præfuerunt.

SERIES

Series Romanorum Pontificum
à S. Petro.

S. Petrus Apostolus rexit Ecclesi-
am Ann. 24. mens. 5. dies 12.

S. Linus - - - - ann. 11.

S. Cletus - - - - ann. 12.

S. Clemens - - - - ann. 9.

S. Anacletus - - - - ann. 9.

S. Evaristus - - - - ann. 9.

S. Alexander l. - - - - ann. 10.

S. Sixtus l. - - - - ann. 10.

S. Telephorus - - - - ann. 11.

10. S. Hyginus - - - - ann. 4.

S. Pius l. - - - - ann. 11.

S. Anicetus - - - - ann. 11.

S. Soter - - - - ann. 9.

S. Eleutherius - - - - ann. 15.

S. Victor l. - - - - ann. 10.

S. Zephyrinus - - - - ann. 18.

S. Calistus l. - - - - ann. 5.

S. Urbanus l. - - - - ann. 7.

S. Pontianus - - - - ann. 5.

20. S. An-

338 *Fascinus Haresiarch.*

20. S. Anterus — — — ann. 1.
 S. Fabianus — — — ann. 14.
 S. Cornelius — — — ann. 24.
 S. Lucius I. — — — ann. 1.
 S. Stephanus I. — — — ann. 3.
 S. Sixtus II. — — — ann. 1.
 S. Dionysius — — — ann. 11.
 S. Felix I. — — — ann. 2.
 S. Eutychianus — — — ann. 8.
 S. Cajus — — — ann. 12.
 30. S. Marcellinus — — — ann. 8.
 S. Marcellus I. — — — ann. 5.
 S. Eusebius — — — ann. 2.
 S. Melchiades — — — ann. 2.
 S. Silvester — — — ann. 21.
 S. Marcus Romanus — mens. 8.
 S. Julius II. — — — ann. 15.
 S. Liberius — — — ann. 15.
 S. Felix II. — — — ann. 1.
 S. Damasus — — — ann. 17.
 40. S. Siricius — — — ann. 13.
 S. Anastasius — — — ann. 4.
 S. Innocentius I. — — — ann. 15.
 S. Zosimus

	S. Zosimus	ann. 1.
	S. Bonifacius I.	ann. 5.
	S. Coelestinus I.	ann. 8.
	S. Sixtus III.	ann. 8.
	S. Leo Magnus	ann. 21.
	S. Hilarius	ann. 7.
	S. Simplicius	ann. 15.
50.	S. Felix III.	ann. 19.
	S. Gelasius I.	ann. 5.
	S. Anastasius II.	ann. 2.
	S. Symmachus	ann. 15.
	S. Hormisda	ann. 9.
	S. Joannes I.	ann. 9.
	S. Felix IV.	ann. 4.
	S. Bonifacius II.	ann. 1.
	S. Joannes II.	ann. 3.
	S. Agapetus I.	ann. 2.
60.	S. Sylverius	ann. 3.
	S. Vigilius	ann. 15.
	S. Pelagius I.	ann. 5.
	S. Joannes III.	ann. 15.
	S. Benedictus I.	ann. 4.
	S. Pelagius II.	ann. 12.
	S. Gre-	

	S. Gregorius Magnus	ann. 13.
	Sabinianus	ann. 1.
	Bonifacius III.	ann. 4.
	Bonifacius IV.	ann. 9.
70.	Deusdedit	ann. 3.
	Bonifacius V.	ann. 8.
	Honorius I.	ann. 12.
	Severinus	ann. 1.
	Joannes IV.	ann. 1.
	Theodorus I.	ann. 7.
	S. Martinus I.	ann. 6.
	S. Eugenius I.	ann. 10.
	S. Vitalianus	ann. 14.
	Adeodatus	ann. 7.
80.	Dorius	ann. 1.
	S. Agatho	ann. 4.
	S. Leo II.	ann. 1.
	S. Benedictus II.	ann. 1.
	Joannes V.	ann. 1.
	Conon I.	ann. 1.
	S. Sergius I.	ann. 13.
	Ioannes VI.	ann. 3.
	Ioannes VII.	ann. 2.
	Sili-	

13.	Sifinius	- - -	ann. 10.
1.	90. Constantinus	- - -	ann. 6.
4.	S. Gregorius II.	- - -	ann. 16.
9.	S. Gregorius III.	- - -	ann. 11.
3.	S. Zacharias I.	- - -	ann. 10.
8.	Stephanus II.	- - -	ann. 4.
12.	Stephanus III.	- - -	ann. 5.
1.	S. Paulus I.	- - -	ann. 10.
1.	Stephanus IV.	- - -	ann. 3.
7.	Adrianus I.	- - -	ann. 23.
6.	Leo III.	- - -	ann. 20.
0.	I 00. Stephanus V.	- - -	ann. 5.
4.	S. Paschalis I.	- - -	ann. 9.
7.	Eugenius II.	- - -	ann. 2.
1.	Valentinus	- - -	mens. 1.
4.	Gregorius IV.	- - -	ann. 16.
1.	Sergius II.	- - -	ann. 3.
1.	S. Leo IV.	- - -	ann. 8.
1.	Benedictus III.	- - -	ann. 3.
1.	Nicolaus I.	- - -	ann. 9.
13.	Adrianus II.	- - -	ann. 2.
3.	I 10. Ioannes VIII.	- - -	ann. 10.
2.	Marinus	- - -	ann. 1.
11.			Adria-

- S. Adrianus III. — — ann. I.
 S. Stephanus VI. — — ann. 6.
 S. Formosus — — ann. 4.
Bonifacius VI. Antipapa diebus 25.
 S. Stephanus VII. — — ann. 4.
 S. Romanus I. — — mens. 4.
 S. Theodorus II. — — dies 20.
 Ioannes IX. — — ann. 4.
 Benedictus IV. — — ann. 3.
 120. Leo V. — — dies 40.
 Christophorus — mens. 7.
 Sergius III. — — ann. 2.
 Anastasius III. — — ann. 2.
 Landus — — mens. 5.
 Ioannes X. — — ann. 16.
 Leo VI. — — mens. 7.
 Stephanus VIII. — — ann. 2.
 Ioannes XI. — — ann. 5.
 Leo VII. — — ann. 4.
 130. Stephanus IX. — — ann. 3.
 Martinus vel (ut alii) Maring II. 3.
 Agapetus II. — — ann. 11.
 Ioannes XII. — — ann. 9.

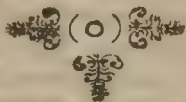
no. I.	Leo VIII. <i>Antipapa</i>	ann. I.
n. 6.	Benedictus V. - - -	ann. 10.
n. 4.	Ioannes XIII. - - -	ann. 7.
us 25.	Donus II. - - -	mens. 3.
n. 4.	Benedictus VI. - - -	ann. I.
l. 4.	Benedictus VII. - - -	ann. 9.
20.	Ioannes XIV. - - -	ann. I.
n. 4.	Bonifacius VII. <i>Antipapa</i>	mens. 4.
n. 3.	I 40. Ioannes XV. - - -	ann. 10.
40.	Ioannes XVI. - - -	mens. 7.
7.	Gregorius V. - e -	ann. 3.
2.	Silvester II. - - -	ann. 4.
2.	Ioannes XVII. aliis XVIII.	ann. 9.
5.	Ioannes XVIII. aliis XIX.	ann. 6.
I 6.	sergius IV. - - -	ann. 3.
7.	Benedictus VIII. - - -	ann. 2.
n. 2.	Ioannes XIX. aliis XX.	ann. 10.
5.	Benedictus IX. - - -	ann. II.
4.	<i>Ioannes XX. Antipapa.</i>	
3.	I 50. Gregorius VI. - - -	ann. 3.
3.	Clemens II. - - -	mens. 9.
I.	Damasus II. - - -	dieb. 23.
9.	Leo IX. - - -	ann. 5.
50		VI.

344 *Fascinus Haresiarch.*

S. Victor II.	ann. I
S. Stephanus X. alius IX.	mens. 7.
Benedictus X. Antipapa	mens. 9.
Nicolaus II.	ann. 2.
Alexander II.	ann. I I
Gregorius VII.	ann. I 2.
Victor III.	ann. I
I 60. Urbanus II.	ann. I I
Paschalis II.	ann. I 8.
Gelasius II.	ann. I.
Calixtus II.	ann. 6.
Honorius II.	ann. 5.
Innocentius II.	ann. I 3.

Series reliquorum Summorum Pontificum post Innocentium II. prout est prophetice & ut dixi; ænigmaticè prædicta à S. Malachia Archiepiscopo Ardinacensi. Qui enim alteri esset successurus, ejus nomen per ænigma descripsit usque ad ultimum futurum Pontificem: Ponam seorsim prophetiam ejus ænigmaticam, seorsim nomen Pontificis qui eam designabatur, seorsim

seorsim explicationem cuiusvis ex prædictis
prophetiæ. Videre hæc omnia licet, cui
libet, tum in Astro Cisterciensium Au-
dore Chrysostomo Henriquez lib. 2. Di-
stinct. 3. cap. 14. tum in Cajetano, tum
in Pantheo Engelgrave, tum
alibi.

NB. Hic inserenda est tabe-
la litera P signata.

Scilicet per Rm. Simonem pag. 100.
per Rm. Simonem pag. 100.

COROL.

COROLLARIUM

Ad superiorem §.

Fabula de Ioanne VIII. Papa
refellitur.

Fabulam esse & merum figmentum
de Ioanne VIII. quod femina fuerit.

Ostenditur primò :

Quia Ioannes hic nunc ab Adver-
sariis dicitur Moguntinus, nunc
Anglus, quæ uti alia mendacia non
cohærent.

Secundò : Quia Ioannem hunc di-
cunt Adversarii Pontificatum ges-
sisse alii annis duobus, mensibus 5.
& tribus diebus; alii anno uno, diebus
4. medio inter Leonem IV. & Bene-
dictum III. tempore: Cùm tamen post
Leonis IV. obitum teste Anastasio
& Onuphrio) sedes vacaverit tan-
tùm 15. diebus, & iidem statim sub-
jiciant

jiciant Leoni IV. mortuo non Ioan-
nem aliquem, sed Benedictum III.
Quomodo ergo duo illi anni Ioan-
nis foeminæ intra 15. dies arcta-
buntur? Quomodo prædictus Ana-
stasius, qui & creationi Sergii II. &
Leonis IV. & Benedicti III. & Nico-
lai I. & Adriani II. & Ioannis VIII.
interfuit, ut ipsemet testatur, hac
de re nesciisset, & in vitis Roma-
norum Pontificum à se descriptis
non id scripsisset, aut post eum alii?

Tertiò: Quia post Anastasium, hi-
storiam, in qua frequenter meminit
summorum Pontificum, edidit Ade-
marus Lutetiæ Parisiorum; item An-
tonius, item Rhegino Abbas Pru-
mienfis, Hermannus Contractus,
Lambertus Schafnaburgensis, Otto
Frisingensis Conradus Abbas Urb-
spergensis, qui Chronica diligenter
scripserunt, nec tamē nullus Joannis
foeminæ fabulam adducit. Item nec

Leo Ostiensis Episcopus, nec Joannes Cremonensis Presbyter.

Quarto: Quia in vetustis Pandulphi Pisanii libris nulla hujus foeminae memoria est, sed in margine inter Leonem IV. & Benedictum III. aliendi caractere à vetustis exemplaribus longè differente, hujus rei fabulae posteriore authore addita est, unde Martinus Polonus exscripsit aliorum authorum immemor.

Item testimonio Roberti, qui Sigebertum supplevit, in veris & germanis Sigeberti exemplaribus, hanc fabula non exstat, sed ab aliquo tantum malevolè addita, cujus nullam Sigebertus in suis Chronicis per seipsum fecit mentionem. Alius autem nullus auctor est, qui id ante Martinum Polonum scripserit, præter illum. Patet ergo, quàm nullo auctore, sed solo architectante mendacio fabula hæc confecta fuerit.

Quin

Quintò: Quânam ratione postea Leo IX. Michaeli Cerulario Patriarchæ Constantinopolitano, & Leoni Acridono in hæresim & schisma lapsis exprobrare ausus fuisset, quòd in Patriarchatu Constantinopolitano foeminam & eunuchum collocârint, nimirum Nicetam & Ignatium; si foemina summum Sacerdotium Romæ tenuisset? Apparet, quòd hujus probri conscientia Sedem Romanam non arguerit, quod aliis exprobrabat. Alioquin debuerat ab his hæreticis timuisse, *medice cura te ipsum.*

Sextò: Quia omnes ferè hanc fabulam ex Martino Polono hauserunt, qui vixit Anno Domini 1320. & ferè prius eandem fabellam nullo auctore evulgavit. Huic autem quanta sit fides adhibenda, patet ex eo, quòd res etiam notiores falsis narrationibus confuderit. Ut dum in libro Mirabilium Urbis Romæ

scribit, quòd primus Successor Romuli fuerit Pompilius Pater Numæ secundi Romanorum Regis. Cùm tamen unus idemq; fuerit Numæ Pompilius.

Idem ibidem Numam Pompilium fuisse Romæ Tribunum plebis; cùm nec nomen hoc tunc adhuc Roma auditum fuerit. Idem Portas Ostienses, Capenam & prope arcem S. Angeli vocat Collinam. Idem Pantheon Agrippæ, Cybeles ædem vocat. En quantum rerum notitiæ fideiq; scriptor ille, à quo etiam hæc fabula profluxit.

Imò ipsemet Martinus Polonus historiam hanc velut ab incerto rumore & incertis authoribus ortam refert aliiq; & inconstanter quidem. Certè Platina, quem post Martinum Polonum citant adversarii, fatetur rumorem hunc disseminatum esse incertis authoribus & obscuris.

Septi-

Septimò: Quia qui supputârunt diligenter tempora & Successionem Romanorum Pontificum, Ioannem VIII. non ponunt post Leonem IV. sed Leonem IV. successisse inprimis Benedictum III. deinde Nicolaum I. deinde Adrianum II. tum denique Ioannem VIII. qui decem annis & duobus diebus Ecclesiam rexit, non ut de Ioanne foemina adversarii scribunt, eum nempe sedisse post Leonem IV. immediatè annis duobus & mensibus quinque. De illo autem vero Joanne VIII. fama est apud omnes optima, nec ulla huiusmodi suspicio; & in omnibus bullis ac instrumentis hujus Pontificis, Ioannes VIII. semper nominatur: cui etiam illud memorabile contigit, ut solus brevi temporis spatio tres Imperatores coronaret, Carolum Calvum, Ludovicum III. Carolum Crassum teste Annonio & Ottone Frisingensi

genfi. En ut mendacium illud vel
hinc diluitur !

Octavò ; Adversarii aliqui dicunt
hunc Joannem VII. alii Joannem
VIII. Sed septimus Ioannes hic esse
non potuit, quia nec Anglicus, nec
Moguntinus fuit (ut illi hunc vo-
cant) sed Græcus ; & hoc tempus,
quod illi ponunt, annis 160. præces-
sit, nec quidquam de illo tale notâ-
runt, qui de eo scribunt Ado Vienen-
sis, Antoninus, Sigebert. Onuphr.
Genebr. Marian. Nauck. Volat. nec
Romanum Concilium sub illo cele-
bratum.

Non item potuit hic esse Ioan-
nes VIII. quia hic fuit Romanus,
non Anglicus aut Moguntinus, & ob
dicta numero septimo immediatè.

Addo tamen nonò, quòd, ut ad-
vertit Majolus in Diebus Canticular.
errori huic fortasse vel facies, vel ef-
fœminatus vigor, vel pronitas ad
lachry-

lacrymas locum fecit: Vel confun-
ditur historia cum Ioanne XII. qui
per vim patris Alberici potentiâ fa-
ctus Papa, ante Pontificatum ha-
buisse (nescio an verè) traditur à
Luitprando Ticinensi concubinam
nomine Ioannam. Sed de hoc men-
dacio sit Iatis.

Haëtenus de successione continua sum-
morum Pontificum, & de signis veræ Ec-
clesiæ in Catholica relucens, non item
in Ecclesiis hæreticorum novam doctri-
nam profitentibus, & falsò oggeren-
tibus, Ecclesiam Christi errasse,
defecisse.

Sextum Argumentum.

Quo clarissimè ostenditur, falsò
ab hæreticis objici Ecclesiæ Catholi-
cæ defectionem à primæva Fide
& Doctrina.

Adeòque clarè demonstratur, illos
ipso cum suis hæresiarchis verè defecisse
à vera & primæva Fide :

Argumentum hoc desumam ex
collatione & concordia etiam
nunc ex vigentis fidei Catholice,
cum fide illa, quæ primis quinque Sæ-
culis post Apostolorum tempora im-
mediatè floruit: quo tempore ple-
rique hæretici dicunt Fidem Catho-
licam viguisse integram & incorru-
ptam. Nam Calvinus lib. 1. Instit.
c. 11. §. 13. ait, *Quingentis circiter annis*
& magis floruisse religionem & sincero-
rem doctrinam viguisse, atque hoc tempo-
pore (lib. 4. Instit. c. 2. §. 2.) ait *Extra*
contro-

controversiam est, nihil à principio mutatum fuisse in doctrina, neque Romæ, neque in aliis urbibus. Hæc Calvinus.

Quare Patrum antiquissimorum, qui primis illis sæculis vixêre, clarissima afferam testimonia, ex quibus apertissimè patebit veritas & indefectio Fidei Catholicæ ab illa antiqua & primæva; patebit & hæreticorum impostura ac deceptio: Patebit insuper Calvinii impudentia & suomet ore suæ fidei condemnatio: cum enim (ut immediatè attuli) dicat veram tunc fuisse fidei doctrinam, tamen ei contrariam tradiderit, certè suo se ore vosq; sui Sæctatores condemnat suamque fidem, ut novam, confictam, falsam. Sed adhuc

Prænoto hic primò, quòd etiam hoc argumento usus sit olim Theodosius Imperator, qui vixit Anno Domini 390. ut enim compesceret suo tempore in fide disidentes, jussit Prin-

356 *Fascinus Heresiarch.*

cipes Sectarum. convenire, teste So-
zomeno *Histor. lib. 7. c. 12.* Deinde
petiit, an antiquos Patres, qui Eccle-
siam rexerant ante illud de religione
disidium, censerent omnia in rebus
fidei rectè sensisse & Apostolicos
fuisse? Quibus id concedentibus tub-
juxit: *Examinemus ergo doctrinam
vestram ad illorum Scripta: Et si cum
illis convenit, retineatur; Sin minus,
abjiciatur.* Idem nunc hæretici sibi di-
ctum putent.

Premoto Secundo. Huc spectare, quod
rehert Edmundus Campianus in
*Decem rationibus de Joanne Juello
Calvinista.* Hic Anno Domini 1570.
lancesivit Angliæ Catholicos, pro-
vocans ad testimonia Patrum, qui in-
tra annum Domini sexcentesium
floruisent. Accipiunt conditionem
Catholici exules Lovanii, tam feliciter
antiquorum Doctorum testimonia
proponentes pro fide Catholica, ut

Calvi-

Calviniani coacti fuerint edictum publicum valvis appendere, quo suos omnes prohibebant à lectione & retentione voluminum illorum Patrum, quorum testimonijs sunt convicti. En iterum cæcus in vestris interitûs sui vestriq. amor!

Prænoto Tertio. Illud ex Calvino, quod lib. 3. Inst. c. 3. §. 10. dicit: *Ab Augustino (inquit) sumant Leatores, si quid de sensu antiquitatis habere volunt.* Et addit: *Pro omnibus antiquis Doctoribus posse unum sufficere Augustinum.* Ideo hic ejus testimonia liberaliter afferam.

Sed priùs exponam, quo tempore quis ex Patribus hîc citandis vixerit primis quinque ante 600. annum sæculis.

I.

Nomina & sæcula Patrum, Doctorum ac Scriptorum qui primis quinque Sæculis ante Annum Domini 600. vixerunt, quorum hæc testimonia allegantur.

Patres primi Sæculi.

Clemens Romanus vixit Anno Domini 80.

Clemens Alexandrinus vixit an. 190.

Dionysius Areopagita vixit ann. 80.

Ignatius Martyr ann. Dom. 100.

Irenæus ann. D. 160.

Iustinus Martyr ann. D. 150.

Patres secundi Sæculi.

Cyprianus vixit ann. D. 240.

Gregorius Thaumaturgus ann. 226.

Hippolitus Episc. ann. D. 220.

Origenes ann. D. 230.

Teitulus

Tertullianus	ann. Dom. 200.
Victorinus	ann. Dom. 263.

Patres Tertii Saculi.

Do-	Ambrosius vixit Anno Domini	380.
imis	Athanasius	ann. 340.
Do-	Amphilochius Episc.	ann. 390.
cte-	Basilus	ann. 380.
	Chrysostomus	ann. 380.
	Cyrillus Hierosol.	ann. 350.
	Dydimus Alexandr. ann.	350.
nno	Ephrem Diaconus	ann. 380.
80.	Epiphanius	ann. 390.
90.	Eusebius Cæsariens.	ann. 330.
80.	Gregorius Nazianzen.	ann. 380.
00.	Gregorius Nyssenus	ann. 380.
60.	Hieronymus	ann. 380.
50.	Hilarius Pictav.	ann. 350.
	Iuvenius Presbyter	ann. 350.
40.	Lactantius	ann. 302.
26.	Optatus Milevitan.	ann. 370.
20.	Pacianus Episc.	ann. 350.
30.	Theophilus Alexandr.	ann. 350.
ul-		

Patres

360 *Fascinus Heresiarch.*

Patres quarti Seculi.

Augustinus	vixit anno Domini 420.
Evodius	ann. 420.
Chrytologus	ann. 430.
Cyrillus Alexandr.	ann. 430.
Fulgentius	ann. 480.
Gelasius Papa	ann. 496.
Gennadius	ann. 490.
Innocentius I.	ann. 417.
Isidorus Cordub.	ann. 420.
Leo Magnus	ann. 450.
Maximus	ann. 420.
Prosper	ann. 450.
Paulinus	ann. 420.
Ruffinus Aquilejensis	ann. 400.
Sozomenus Historicus	ann. 430.
Theodoretus	ann. 440.
Vincentius Lyrinensis	ann. 400.

Patres quinti Seculi.

Andreas Cretæ Episc.	vixit an. D. 540.
Eusebius Emislenus	ann. 520.
Fortunatus Episcopus	ann. 550.
Grego-	

Gregorius Magnus . ann. 593.
Gregorius Turonensis . ann. 583.
Victor Episcop. . ann. 540.

Ergo jam dictorum Patrum testimonia
& fidem Catholicam nunc etiam vigentem
conferamus, quàm verè cum primava
conveniat, nec ab ea defecerit, clarissimè
conspècturi.

II.

Conferuntur Testimonia Pa-
trum, cum doctrina Catholi-
corum.

DE ECCLESIA, ECCLE-
SIÆ CAPITE, DE VERBO
DEI.

1. Docent Catholici creduntq;
Primatum Petri, seu sum-
mum totius Ecclesiæ regi-
men Petro fuisse collatum à
Christo :

Docet

Docet idem S. Augustinus lib. 2. de Baptif. c. x. dicens: Etiam nos in Scripturis sacris didicimus Apostolum Petrum, in quo primatus Apostolorum tam excellenti gratiâ præminet.

Idem Tomo 4 qu. 75: ait: Post Salvatorem in Petro omnes cause Magisterii continentur; ipsum enim constituit Caput eorum, ut esset Pastor Dominici gregis.

Idem Serm. 124. de temp. ait de Petro: Dominus totius Corporis morbum in Capite Ecclesie sanat.

Docet idem S. Ambrosius in cap. 12. Epist. 2. ad Corinth. Primatum (inquit) non accepit Andreas. sed Petrus.

Idem in cap. 1. ad Galat. ait: In Ecclesie nave Petrus Magister est constitutus dicente Domino: Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.

Docet idem S. Hieronymus lib. 1. in Iovinianum: Inter 12. unus eligitur, ut Capite constituto, Schismatis occasio tollere-

*tolleretur. Cur non Joannes electus est:
Quia Petrus senior erat.*

Idem lib. 1. contra Pelag. ait:
Petrus Apostolorum Princeps fuit, super
quem Ecclesia Domini fundata est.

Docet idem Chrysostomus Homil. 11. in Matth. sic: Ecclesia, cujus
Pastor & Caput homo piscator. Et in-
fra: Petrum universo terrarum orbi
Christus preposuit.

Idem Homil. 87. in Joann. ait:
Petro Apostolorum curam demandavit,
& orbem terrarum totum commisit. Os
erat Apostolorum, & Princeps & Vertex
ipsius coetus.

Docet idem Maximus Serm. 3. de
Apost. Item Optatus Milevit. lib. 3.
contr. Parmen. Euthymius in cap. ult.
Joann. Cyprianus lib. 1. Ep. 8. ad ple-
bem. Cyrillus Alex. opusc. contr.

Gracos.

364 *Fascinus Haresfarch.*

2. Docet Catholici, Romanum Pontificem esse Petri Successorem & Caput Ecclesiæ :

Docet & Augustinus Epist. 163. dicens : *In Romana Ecclesia semper Apostolica Cathedra viguit Principatus.* Et Epist. 92. ad Innocentium Papam ait. *Quia te Dominus in Apostolica Sede collocavit, magnis periculis membrorum Christi Pastoralem diligentiam adhibe.* Item lib. 2. cap. 21. Contra Petilianum ait : *Cathedra tibi quid fecit Romana Ecclesia, in qua sedet Petrus, in qua nunc sedet Anastasius, quibus nos in Catholica unione connectimur?*

Docet & Hieronymus Epist. ad Damasum Papam de Hypostasi dicens : *A Pastore presidium ovis peto: Cum Successore Piscatoris & Discipulo Crucis loquor. Ego beatitudini tue, id*

est, Cathedra Petri communionem conso-
cior supra illam petram adificatam Ec-
clesiam scio. Tu qui Summus Sacer-
dos, &c. &c.

Docet & Cyrillus Alexandr. in
libr. Thesauri: Debemus (inquit)
nos Capiti nostro Romano Pontifici &
Apostolica Sedi adherere. Quem lo-
cum citat Gennadius.

Docet & Ambrosius lib. 10. E-
pist. 87: Siricius Papa Ovile (in-
quit) Christi custodit, dignus, cui o-
ves Domini audiant. Idem in 3. ca-
put 1. ad Corinth. ait: Domus Dei
Ecclesia dicitur, cujus rector est Dama-
sus.

Docet & Athanasius Epist. ad Feli-
cem Papam sic: Ob id Vos, Præces-
soresque Vestros, Apostolicos videlicet Præ-
sules in summitatis arce (DEUS) consti-
tuit, omniumque Ecclesiarum curam habe-
re præcepit.

Do-

Docet & Cyprianus lib. 1. Ep. 3
 sic: Nec aliunde haereses ortae aut natae
 schismata, quam quod Sacerdoti Dei
 non obeditur, nec unus Ecclesiae ad tem-
 pus Sacerdos & Iudex vice Christi co-
 gitetur.

Docet & Generale Concilium
 Chalcedonense celebratum Anno
 Domini 451. quod Act. 1. 2. 3. Le-
 onem Papam vocat Universalis Ecclesiae
 Pontificem.

Et Justinianus Imperator qui vi-
 xit Anno Domini 528. Epist. ad Joan-
 nem. 11. Papam ait: *Vestra innotescat
 Sanctitati, quae Caput est omnium Ec-
 clesiarum.*

Docent idem Optatus Milev. c. 2.
 contra Parmen. Vincentius Lirinensis.
in Comment. &c.

3. Docent Catholici, solam Ec-
 clesiam Catholicam Romanam
 esse veram Christi Ecclesiam:

Do.

DOcet & Augustinus Epist. 50.
ad Bonifacium Comitem sic:
*Ecclesia Catholica sola est Corpus Chri-
sti, cujus ille est salvator Corporis sui:
Extra hoc Corpus neminem vivificat
Spiritus Sanctus.*

Idem Epist. 152. ad Donatum ait:
*Quisquis ab Ecclesia Catholica separatus
fuerit, quantumlibet laudabiliter se vi-
vere existimet, hoc solo scelere, quòd à
Christi unitate disjunctus sit, ira Dei
manet super eum.*

Idem contra Petilianum ait: *Ca-
thedra tibi quid fecit Romana Ecclesia,
in qua sedit Petrus, in qua nunc sedet A-
nastasius, quibus nos in Catholica Unio-
ne connectimur, & à qua vos nefarie se-
parastis.*

Idem lib. 1. de Symbolo ait cap.
6: *Ipsa est Ecclesia sancta, Ecclesia una,
Ecclesia vera, Ecclesia Catholica contra
omnes haereses pugnans.*

Do-

Docet & Hieronymus Epist. ad
 Damianum Papam de Hypostasi sic :
 Hinc tres partes scissa Ecclesia me ad
 se rapere festinat. Clamito : si quis
 Cathedra Petri jungitur, meus est. Ego
 beatitudini tuae, id est, Cathedra Petri
 communione confocior, super illam Pe-
 tram edificatam Ecclesiam scio : qui te-
 cum non colligit, spargit : quicumque extra
 hanc domum Agnum comederit, profanus
 est : Si quis in Arca Noë non fuerit, peri-
 bit diluvio regnante.

Docet & Ambrosius Orat. de Sa-
 tyro fratre : Regavit si cum Episcopis
 Catholicis, id est, cum Ecclesia Romana
 consentiret.

Idem lib. 2. de Sacram. ait : In o-
 mnibus sequi cupio Ecclesiam Romanam.

Docet & Gregorius Nazianze-
 nus carm. de Vita sua sic : Vetus Ro-
 ma ab antiquis temporibus habet rectam
 fidem & semper eam retinet, sicut docet
 Urbem

Urbem hanc de Deo semper integram si-
dem habere.

Docet & Cyprianus lib. de Uni-
tate Ecclesiæ sic: Quomodo, qui Ca-
thedram Petri, super quam fundata Ec-
clesia, deserit, in Ecclesia se esse confi-
dit?

Docet & Irenæus: Ad Ecclesiam Ro-
manam, inquit, propter potentiorum
Principalitatem oportet omnes Ecclesias
convenire.

Docet & Leo I. Epist. 70. sic: So-
la Fides Catholica sanctificat & vivificat.

4. Docent Catholici, Judicem
Controversiarum in rebus fi-
dei esse Ecclesiam per Ponti-
ficem, vel per Concilia à Ro-
mano Pontifice approbata.

DOcet & Augustinus contra E-
pist. Fundam. c. 5. sic. Ego Evan-
gelio

370 *Fascinus Heresiarch.*

gelio non crederem, nisi me Ecclesia Catholica commoveret auctoritas.

Idem lib. contra Caeleconium c. 23. Quia Sacra scriptura fallere non potest, quisquis falli metuit obscuritate quaestio- nis, Ecclesiam de illa consulat, &c.

Docet & Cyprianus ut jam re- tuli lib. 1. Epist. 3. sic: Nec aliunde haereses ortae sunt aut nata schismata, quam inde quòd Sacerdoti Dei non obeditur, nec unus ad tempus, Ecclesiae Sacerdos & ad tempus Iudex vice Christi cogitetur.

Idem lib. de Unitat. credendi ait: Compendium probandae Veritatis Petro & ejus successoribus in Ecclesia tribuitur.

Docet & Hieronymus Epist. ad Damasum Papam sic: Obsecro, ut mihi literis tuis si ve tacendarum si ve dicenda- rum hypostaseon detur auctoritas: Non timebo duas hypostasies dicere si ju- beatis.

Docet & Prosper qui li. cont. Col.

Colat. Pelagianos esse hæreticos probat, quia sunt damnati à Romanis Pontificibus, Innocentio, Zosimo, Cœlestino.

5. Docent Catholici, Traditiones esse recipiendas insuper præter Scripturam:

DOcet & S. Augustinus lib. 4. de Bapt. c. 24. sic: Quod universa tenet Ecclesia, nec à Conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi auctoritate Apostolicâ traditum rectissime creditur,

Item lib. 2. de Bapt. c. 7. ait: Multa non inveniuntur in literis Apostolorum, nec in Conciliis: tamen quia custoduntur per totam Ecclesiam, non nisi ab ipsis tradita creduntur. Idem docet de baptismo parvulorum lib. 10.

Docet & Chrysostomus in Epist. 2. ad Thessalon. sic: Non omnia per Epist.

R.

piste-

372 *Fascinus Haresiarch.*

pistolam tradidit Apostolus, sed multa etiam
sine literis : Eadem verò fide digna sunt tan
ista, quàm illa.

Docet & Dionysius Areopag. I.
Cæl. Hierarch. sic : primi illi Sacer
dotalis muneris Duces, summa illa & su
persubstantialia partim scriptis, partim noi
scriptis, nobis tradiderunt.

Docet & Basilius lib. de Spiritu S
cap. 27. sic : Dogmata quæ in Ecclesia ser
vantur & prædicantur, partim ex con
scripta doctrina habemus, partim ex Apo
stolica Traditione ad nos delata recipimus, quæ
utraque eandem vim habent ad pietatem &
nemo his contradicit.

Docet & Gregorius Nazianz. O
rat. in Julian. sic : Traditiones. acce
ptas in hunc usq; diem servamus.

Docet Origenes. Item Hierony
mus Dial. contra Luciferianum. E
contra Helydium, ubi doctrinam

de perpetua Virginitate DEIPARÆ
ad traditionem refert.

6. Docet Catholici, omnes Li-
bros Veteris & Novi Testa-
menti in Bibliis Catholicis
positos esse Canonicos :

Docet idem Gelasius Concilio
Romano, qui sedit anno Domini 492.

Docet idem ante Gelasium S. Au-
gustinus lib. 2. de Doctr. Christ. cap. 8.
ubi expresse & nominatim omnes
libros in Bibliis Catholicis pro Sacris
positos ordine recenset inter Sacros
& Canonicos.

Docet idem Athanasius, Hierony-
mus, Origenes de Apocalypsi apud Bell.
Bec.

Docet Isidorus lib. Proceriorum
de lib. Vet. & Novi Testamenti, ubi
ait : Inter Canonicas Scripturas Ecclesia

374 *Fascinus' Heresiarch.*

numerat libros Tobie, Judith, Machabeorum, Sapientiam, & Ecclesiasticum.

Item librum Esther inter Sacros recensent Orig. Hilar. Hieron. Cyrill. Epiphanius.

7. Docent Catholici de Auctoritate Conciliorum Generalium à Rom. Pontifice approbatorum :

DOcet & Augustinus Ep. 118. sic :
Dantur intelligi vel ab ipsis Apostolis, vel plenariis Conciliis, quorum est in Ecclesia saluberrima auctoritas, &c.

Docet & Basilii Ep. 52. ad Athanas. Ubi scribendum censet ad Romanum Pontificem, quatenus ipsius auctoritate solverentur Ariminensis Concilii acta.

Docet & Isidorus Præfat. in opus Conciliorum sic : Nullam Synodum reperi,

peri, nisi vel congregatam, vel sultam
Romana Sedis auctoritate.

Docet & Ambrosius Epist. 22. sic:
Sequor tractatum Niceni Concilii, à quo
menec mors, nec gladius poterit separare.

Docet & Hilarius, qui censuit
moriendum potius, quàm receden-
dum à decretis Conciliorum Gene-
ralium. Et reipsâ ided passus est e-
xilium.

Docet & Gregorius Magnus lib.
I. Epist. 24. sic: Si quis quatuor Synodos
Evangelis non exaquet, anathema sit.
Intelligens Concilium Nicænum,
Ephesin. Chalcedon. Constanti-
nop. Et Patres Concilii Chalcedo-
nensis celebrati Anno Domini 451.
Act. 3. supplicant per literas, Leoni
Papæ sic. Precamur, ut tuo decreto
nostrium bonores iudicium, & sicut in
bono concorditer convenimus, ita emi-
nentia tua filiis, quòd decet, ad-
impleat.

Conferuntur testimonia Patrū
cum doctrina Catholica.

DE SACRAMENTIS ET SACRIFICIO.

I. Docent Catholici Septem esse Sacramenta Novæ Legis :

DOcent idem antiquissimi Patres,
quod de singulis Sacramentis
ostendo. Nam

De Sacramento BAPTISMATIS
& Confirmationis Cyprianus lib. 2.
Epist. I. dicit: Si Sacramento utroque na-
scentur. De Baptismo omnes consentiunt.

De Sacramento CONFIRMA-
TIONIS. Docet Augustinus lib. 2.
contra Petilianum. cap. 104. dicens:
Sacramentum Chrismatis in genere vi-
sibile signaculorum sacrosanctum est,
sicut & Baptismus.

Docet Tertullianus lib. de Præscript: *Tingit et ipse credentes suos, signat in fronte milites suos, manus imponitur per benedictionem invitans Spiritum Sanctum.*

Docet Dionysius Areop. Cæl. Hier. p. 2. sic. *Baptizatum ad Pontificem deducunt, ille Divino ac Deifico prorsus ungento virum signat. Et cap. 4. par. 3. ait: Adventum Spiritus Sancti consummatis ungenti inunctio clargitur.*

Docet Cyprian. lib. 1. Epist. ult. Ambrosius lib. 3. de Sacram. cap. 2. Origenes Homil. 9. in Levit.

De Sacramento EXTREMÆ UNCTIONIS. Docet Augustinus Serm. 215. sic; *Quoties infirmitas superbenerit, Corpus et Sanguinem Christi, qui ægrotat, accipiat, ac deinde Corpus suum ungat, ut illud quod scriptum est, impleatur: Infirmatur quis et inducat Presbyteros, et orent pro eo ungentes eum oleo, &c.*

378 *Fascinus Haresiarch.*

Idem lib. 2. de Visic. infirmor: Ergo roges (inquit) de te, & pro te fieri, sicut dixit Apostolus Jacobus, imò per Apostolum suum Dominus: Ipsa videlicet sacri olei delibutio, intelligitur Spiritus Sancti typica unctio.

Docet Innocentius Primus Epist. I. ad Decentium c. 8. (vixit Anno Domini 402) dicens. Unctionem infirmorum esse Sacramentum à Jacobo Apostolo explicatum:

Docet Origenes Hom. 8. in Levit. Chrysost. l. 3. de Sacram.

De Sacramento ORDINIS. Docet Augustinus lib. 2. contra Parmen. c. 13. dicens: Utrumq; Sacramentum est, & quod in consecratione utrumq; homini datur: illud cum baptizatur; istud, cum ordinatur, ideoq; in Ecclesia Catholica non licet utrumque iterare.

Docet Chrysostomus lib. 3. de Sacramentis sic: sacerdotium in terra peragitur, sed in rerum coelestium classẽ ordinemq;

dine
ordin
Do
Diole
mentu
Ign
chen.
luto sa
Dicon
Ostiani
D
dignit
pist. 18
De
STIÆ
August
Licet v
mentu
Iter
c. 4. S
mentu
De S
docet

dinemq̃ referendum est: ipse Paracletus ordinationem hujusmodi disposuit.

Docet Leo Primus Epist. 8 1° ad Dioscor. c. 1. Ubi Ordinationes Sacramentum vocat.

Ignatius Martyr Epist. ad Antiochen. meminit Ordinum dicens: Saluto sanctum Presbyterium, saluto sanctos Diaconos, saluto Subdiaconos, Lectores, Ostiarios, Exorcistas, &c.

Docet Ambrosius lib. de Sacerd. dignit. cap. 5. Innocentius Primus Epist. 18. Hieronymus, &c.

De Sacramento EUCHARISTIÆ, omnes docent: Inter hos Augustinus Tract. 126. in Joan. ait: Licet visibiliter premat dentibus Sacramentum Corporis & Sanguinis Christi.

Item Ambrosius l. 4. de Sacram. c. 4. Sermo Christi hoc confecit Sacramentum, &c.

De Sacramento POENITENTIÆ docet Augustinus lib. 1. de adulteri-

380 *Fascinus Hæresarch.*

nis conjugii c. 26. & 28. dicens: *Eadem est causa Baptismi & Reconciliationis, sine quibus Sacramentis homines credunt se non debere exire de corpore.*

Docet Clemens Rom. lib. 2. *Constit. Apost. cap. 13.* Item Origenes Hom. 1. *Jerem.*

Docet Cyprianus *Epist. 52.* Item Dionysius *Epist. 8. ad Demoph.*

De Sacramento MATRIMONII, Docet Augustinus lib. 1. de Nuptiis dicens: *Hujus Sacramenti vis est, ut mas & femina copulati, quamliu vivunt, inseparabiliter perseverent.*

Idem de fide & operib. cap. 7. ait: *In Ecclesia Nuptiarum non solum vinculum, sed etiam Sacramentum commendatur.*

Docet Chrysostomus Hom. 20. in *Epist. ad Ephes.*

2. Docent Catholici in Eucharistia esse verè & realiter Corpus & Sangvinem Christi, ipsumq; Christum :

D⁹⁸

Carnem
hylarum
domi ad

Idem

Peredant
commen

Corpus m
vibus sa

& ailib

Do

eram.

on Sacra

de Pate

Corpus

Idem

Sicut se

quam ac

ritu Sa

sti, quan

mus.

Do

Docet & Augustinus in Psalmum
98. dicens: De Carne **MARIÆ**
Carnem accepit, & in ipsa Carne hic am-
bulabit, & ipsam Carnem nobis manducan-
dam ad salutem dedit, &c.

Idem in Psalmum 33. Cone. 1. ait:
Ferebatur Christus in manibus suis, quando
commendans ipsum Corpus suum ait, Hoc est
Corpus meum; ferebat enim Corpus in ma-
nibus suis. Et Tract. 27. in Joann. 6.
& alibi passim.

Docet Ambrosius lib. 4. de Sa-
cram. c. 4. Panis iste panis est ante ver-
ba Sacramentorum, ubi accesserit consecratio,
de Pane fit Caro Christi. Ibidem ait:
Corpus quod conficimus de Virgine est.
Idem lib. 6. c. 1. de Sacrament. ait:
Sicut verus est Dei Filius, ita vera Caro
quam accipimus. Et lib. 3. de Spi-
ritu Sancto cap. 12. ait: Caro Chri-
sti, quam hodie quoque in mysteriis adora-
mus.

Docet Chrysostomus Hom. 51. sic:

R 6 CAR-

382 *Fascinus Haresiarch.*

Carnes suas nobis tradidit, seipsum immolatum proposuit, ipsum tangis, ipsum comedis.

Idem Hom. 24. in I. ad Corinthi. ait: Sic adorandus in altari Christus, sicut illum adorârunt Magi in præsepio.

Docet Cyprianus Serm. de Coena Domini sic: Panis iste quem Discipulis Dominus porrigebat, Omnipotentia Verbi factus est Caro, & Sacramento visibili infallibiliter se infudit Divina Essentia.

Docet Tertullianus lib. de Resurrect. sic: Caro vescitur Corpore & Sangvine Christi, at anima de Desanguinetur.

Docet Cyrillus Alexandr. lib. I oî in Joann. c. I 3. sic: Per sacram Eucharistiam Christus in nobis manet non solum per affectum, sed reipsâ.

Docet Cyrillus Hierosol. catech. 4 sic: Cum ipse Christus sic affirmes de Pane, Hoc est Corpus meum, quis au-
dead

deat deinceps dubitare? Quare omni cum
certitudine Corpus & Sangvinem Christi
sumamus, nam sub specie Panis datur
tibi Corpus.

Docet Hieronymus Epist. ad Hedi-
biam q. 2. Origenes Homil. 13. in Exod.
Hilarius l. 8. de Trinit. &c.

3. Docent Catholici Transub-
stantiationem Eucharisticam
seu conversionem Panis & Vi-
ni in Corpus & Sangvinem
Christi, adeòq; falsam esse Im-
panatorum Sententiam:

DOcet & Augustinus Serm. 28. de
Verbis Domini sic: Dixi vobis,
quod ante verba Christi, quod offertur,
Panis dicitur; ubi Christi verba de prompta
fuerint, jam non Panis dicitur, sed Corpus
appellatur.

Docet Ambrosius lib. 4. de Sa-
eram. c. 4. ubi accesserit consecratio, de
Panc

384 *Fascinus Heresiarch.*

Pane fit Caro Christi. Sermo Christi, quē potuit facere ex nihilo quod non erat, non poterit ea quę sunt, mutare in id quod non erant?

Docet Cyprianus (ut proxime citavi) Serm. de Coena Domini: Panis iste quem Discipulis Dominus porrigebat, non effigie, sed naturā mutatus, omnipotentia Verbi factus est Caro.

Docet Gregorius Nyssenus Orat. Catechetica 27. cap. sic: Recte DEI VERBO sanctificatum panem in DEI VERBI Corpus credimus immutari.

Docet Cyrilius Hierosol. Catech. 4. sic: Aquam mutabit in Vinum: et non erit dignus cui credamus, quod Vinum in sanguinem commutatur?

Docet Eusebius Emisenus Serm. de Corpore Domini sic: Antequam invocatione Summi Numinis consecrentur; substantia illic est Panis et Vini, post verba autem Christi, Corpus et sanguis Christi.

4. Docent Catholici, in Missa offerri Deo verum Sacrificium à Christo Domino institutum.

DOcet & Augustinus in Psalm. 33. Conc. 2 sic: Ipse de Corpore suo & Sanguine Sacrificium instituit secundum ordinem Melchisedech.

Idem Epist. 23. ait: Christus semel in Cruce immolatus, omni die in Sacramento immolatur.

Et lib. 4. de Trinit. c. 14. Quid gratius offerri aut suscipi potest, quam Caro Sacrificii nostri, Corpus effectum Sacerdotis nostri?

Idem qu. 57. in Leviticum inquit: Illis Sacrificiis unum hoc nostrum Sacrificium significabatur, in quo fit vera remissio peccatorum (en Propitiatorium Sacrificium?) à cuius Sacrificii Sanguine in alimentum sumendo nemo prohibetur, &c.

386 *Fascinus Haresiarch.*

Docet Ambrosius in c. 11. Lucæ
sic : Cùm sacrificamus, Christus adest, Chri-
stus immolatur.

Idem in Psalm. 38. ait : Ipse Chri-
stus offertur in terris, cùm ejus Corpus of-
fertur.

Docet Chrysostomus Homil. 24.
in 1. ad Corinth. sic : Pro victimarum
& pecorum cæde seipsum offerendum præ-
cepit. Et Homil. 17. in Epist. ad
Hebr. ait : In multis locis offertur unus
ubique Christus, hîc & illic plenus exi-
stens.

Docet Cyprianus lib. 2. Epist. 3.
Dominus noster sacrificium DEO Patri
obtulit Panem & Vinum, id est, Corpus
& Sanguinem.

Docet Hippolytus Martyr Orat.
de Antichr. Venite Pontifices & Sacer-
dotes qui pretiosum Corpus & Sanguinem
meum quotidie immolâstis.

Docet Cyrillus Catech. 5. Hiero-
nymus in 1. ad Tim, Gregorius Nys-
senus, &c.

De

De Missa Privata.

Testatur Augustinus lib. 22. Civit.
c. 8. *Quendam è suis Presbyteris in do-
mo rustica Sacrificium Corporis & Sangui-
nis Domini obtulisse.*

Ambrosius (teste Paulino) in do-
mo clarissimæ scæminæ rogatus Sacrificium
fecit.

Gregorius Nazianz. (teste Sozo-
menol. 7. Hist. c. 5.) in exigua cellu-
la sacra fecit.

Theodoretus c. 20. Hist. religios.
scribit Se in cellula Maris Anachorete
sacra mysteria celebrasse.

Joannes Eleemosynarius Episc.
qui vixit anno Domini 599. teste
Leontio in ejus vita dixit: Ego filii
propter vos in Ecclesiam descendo:

Nam mihi ipsi in Episcopio Missas
facere poteram.

5. Docent Catholici, Communionem sub una specie esse licitam & in usu fuisse, nec Scripturæ sacræ contrariam :

Docet Paulinus in Vita S. Ambrosii, quem ante obitum sub una specie sumpsisse Eucharistiam testatur.

Docet Eusebius l. 6. Hist. c. 36. unius speciei usum fuisse apud infirmos.

Docet Felix Tertius Epist. 1. c. 2. qui vixit anno Domini 492. Item Siricius Papa Felice antiquior annis circiter centum, Epist. 1. c. 11. Item Concilium Elibertinum ante Siricii tempora celebratum, Can. 16. fuisse tunc Communionem laicam in usu, quæ in poenam dabatur Clericis, negatâ illis Communionem Clericali.

Docet Amphilochius Basilium Magnum in extremis sub sola specie Panis Eucharistiam sumpsisse.

Docet Cyprianus Serm. de lapsis

plis, *asservatam olim Eucharistiam sub una specie in usum infirmorum & aliò abeuntium: qui usus non fuisset permissus, si esset contra Christi præceptum.*

Docet Innocentius Primus Ep. 1. c. 4. & Concilium Laodicense Can. 49. meminit *Communions Præsanctificatorum seu ex antè consecratis*, cujus fuit usus apud Græcos totâ Quadragesimâ præter Dominicam & Sabbatum, apud Latinos die Parasceves, quo die etiam nunc non fit consecratio, & ipse Sacerdos communicat sub una specie præconsecrata.

Docet Augustinus lib. 3. de Consensu Evang. c. 25. Item Hieronymus, Hætychius, duobus discipulis in Emmaus datum fuisse sacramentum Eucharistie sub una specie Panis juxta illud Luc. 2. 35. *Et cognoverunt eum in fractione Panis.* Et Lucas in Actis Apostol. c. 2. 42. tantum meminit uni-

390 *Fascinus Hæresiarch.*

us (speciei: Erant, inquit, perseverantes
in communicatione fractionis Panis &
in doctrina Apostolorum.

Docet Beda ante annos ab hinc
nongentos ferè, fuisse suâ etate usum
Communions sub una specie. Item
Bernardus in suo Monasterio præbebat
Communione auius speciei, ut est in
ejus vita lib. I. c. I I.

Contraria Patrum testimonia
tantùm concedunt usum aliquando
fuisse calicis quoad omnes, sed non
sub præcepto Divino quoad omnes,
aliàs nec Communio infantium (quæ
teste Cypriano *Serm. de lapsis* fuit sub
una specie, nempe vini guttulâ tantùm
illis instillatâ) nec ægrorum, nec præ-
consecratorum sub una specie u-
sus viguisset, ut ostendimus vi-
guisse primis sæculis.

6. Docent Catholici auricularē
Confessionem peccatorum in
particulari, coram Sacerdote.

DOcet & Augustinus lib. 2. de Vi-
sitatione infirmorum dicens :
Ergo ad te venire roges Sacerdotem , &
fac ipsum conscientiarum tuarum penitus
participem , &c. Ubi addit, non salva-
re Sacerdote inconsulto , ad Deum pecca-
torum confessionem. Addens : Cicatricum
tuarum arbiter Dei vice Dominus adhibea-
tur presbyter , revela ei vias tuas , &
ipse exhibebit tibi antidotum Reconciliationis.
Item in Psal. 66. ait : Tristis esio ante-
quam confitearis , confessus exulta , iam sa-
naberis. Non confitentis conscientia saniem
collegerat , &c. Exeat in Confessione &
defluat omnis sanies , &c.

Docet Origenes Hom. 2. in Levit.
dicens : Est adhuc licet dura & laborio-
sa per Pœnitentiam remissio peccatorum .

omn

cum non erubueris peccator Sacerdoti Domini
indicare peccatum suum.

Idem Hom. 3. in Levit. ait: Omni
genere pronuntianda sunt & in publicum pro
ferenda cuncta quæ egimus, si quid in oc
culto gerimus, si quid in sermone vel ei
iam intra cogitationum secreta commisi
mus, cuncta necesse est proferri: Si ergo in
vita nostri accusatores sumus, nequitiam Di
boli effugimus.

Docet Cyprianus Serm. 5. de la
pulis sic: Apud Sacerdotes Dei dolenter &
simpliciter confitentes exhomologesim con
scientiæ faciunt, animi pondus exponunt
salutarem medelam parvis licet & modicis
vulneribus exquirunt.

Docet Tertullianus lib. ultimo:
Gehennam in corde considera, quam tibi ex
homologesis extinguat.

Docet Hieronymus in c. 16. Matt.
Alligat vel solvit Episcopus vel Presby
ter, cum peccatorum audierit varietates,
scit qui ligandus sit, qui solvendus.

Do-

Docet Basilius reg. 228. *Necessario peccata his aperiri debent, quibus credita est dispensatio mysteriorum Dei.*

Docet Lactantius lib. ultimo: *Singuli quique coetus hereticorum se potissimum Christianos & suam esse Ecclesiam Catholicam putant; Sciendum autem est, illam veram, in qua est Confessio & Poenitentia, qua peccata & vulnera salubriter curat.*

IV.

Conferuntur Patrum testimonia cum doctrina Catholica.

**DE CULTU SANCTORUM,
DE IMAGINIBUS, AC RELIQUIIS.**

1. Docent Catholici Sanctos esse venerandos:

Docet & Augustinus in Plal. 96. *dicens de Angelis; utinam & vos, illos colere velletis!*

Idem

394 *Fascinus Haresiarch.*

Idem Serm. 26. ait : *Quisquis honorat Martyres, honorat & Christum : & qui spernit Sanctos, spernit & Christum.*

Quem textum habet & Ambrosius Serm. 6.

Idem Serm. 25. de Sanctis ait : *Beatissimum Petrum piscatorem modò gentibus prodoluus adorat gentium multitudo credentium.*

Docet Chrysostomus de SS. Iu-
ventio & Maximo : *sanctos colitis eadem alacritate omnes.*

Docet Hieronymus Ep. ad Riparium : *Honoramus servos, ut honor servorum redundet ad Dominum, qui ait : Qui vos suscipit, me suscipit.*

Docet Origenes Hom. 3. in diversa : *Sanctorum memoria semper, ut dignum est, in Ecclesia celebratur.*

Docet Basilii Orat. in S. Mamantem, Cyprianus lib. 4. Epist. 6. Cyrillus Alexandr. lib. 6. in Julianum, Justinus Martyr, &c.

2. DO-

I. Docet Catholici Sanctorum Reliquias esse venerandas.

Docet & Augustinus Epil. 103. dicens : *Portant reliquias Beati Stephani Martyris, quas non ignorat Sanctitas vestra, quàm convenienter honorare debetis.*

Docet Ambrosius Serm. 93. Si dicas mihi, *Quid honoras in carne jam resoluta? Honoro in carne Martyris excultas pro Christo cicatrices, honoro per Confessionem Domini sacratos cineres, honoro in cineribus semina eternitatis, honoro Corpus, quod mihi ostendit Dominum diligere, Cur autem non honorent Corpus illud & homines, quod reverentur & demones?*

Docet Basiliius in Psalmum 115. *Pretiosæ sunt reliquie Sanctorum ejus.*

Docet Eusebius Emisenus de S. Blandina : *Ubi sunt qui venerationem sanctis Martyrum corporibus negant?*

S Do-

Docet Hieronymus Epist. 53. ad
 Riparium dicens: *Honoramus autem
 reliquias Martyrum, ut cum cuius sunt Marty-
 res, honoremus: honoramus serbos, &c.
 ut suprà retuli.*

Docet Gregorius Nyssenus Orat.
 in Theodorum Mart. Chrysostomus de
 SS. Iuuentutio & Maximo.

Docet Gregorius Nazianz. de S.
 Cypriano dicens: *Omnia potest pulvis
 Cypriani cum fide, &c.*

3. Docent Catholici, Sanctorum Imagines retinendas & vene- randas esse:

DOCET & Augustinus lib. 2. de Vi-
 sitat. infirmorum dicens: *Vene-
 rabile Crucis monimentum & nos omni
 generatione dignissimum fatemur, & ad
 recordationem Crucifixi nostri veneramur.
 Adicitur enim super Crucem quædam ho-
 minis inibi patientis Imago, per quod sa-*
Iusti-

lutifera Jesu Christi nobis renovatur Passio.
Hanc complectere humiliter, generare supplici-
ter, &c

Idem lib. 1. de consensu Evangel.
Nem. cras Imágenes Christi inter Petrum &
Paulum depicti.

Docet Basilius in Julianum : Hi-
storias Imaginum illorum honoro & palam
adoro: hoc enim traditum ab Apostolis non est
prohibendum.

Docet Chrysostomus in Liturgia:
Sacerdos egreditur portans Evangelium præ-
cedente ministro cum lucerna, conversus ad
Christi imaginem inflexo capite.

Et Serm. de utriusq; legislatore
ait: Picturam dilexi plenam pietatis.

Docet Hieronymus de obitu Pau-
læ: Prostrata ante Crucem, quasi pendentem
Dominum cerneret, adorabat.

Docet Epiphanius Epist. ad. Joan-
nem Hierosolym. Inveni & lum pen-
dens in funibus Ecclesiæ depictum, &

398 *Fascinus Heresiarch.*

imaginem quasi Christi vel Sancti cuiusdam.

Docet Ambrosius Orat. in Theodorum: Sapienter egit Helena, quæ crucem in Capite Regum habuit, ut Crux Christi in Regibus adoretur.

Idem Serm. 1. in Psal. 118. ait: Qui imaginem coronat Imperatoris, illum honorat, cuius imaginem coronat: Et qui statuum contempserit Imperatoris, utrique videtur injurius.

Docet Gregorius Nyssenus Orat. in Theodorum Martyrem: pictor induxit flores & foris facta martyris, cruciatus, & tanquam pratum amaranthum ornabit templum. Solet enim etiam pictura tacens in pariete loqui, maximeque prodesse.

4. Docent Catholici de Sanctorum Invocatione & Intercessionem, eosque nostras Orationes agnoscere:

Docet & Auguſtinus lib. de Vi-
duis : Obſerandi ſunt Angeli, Mar-
tyres obſecrandi : Poſſunt regere pro pec-
catis noſtris, qui ſua laborunt : non erube-
ſcamus eos interceſſores addibere.

Idem lib. 22. Civit. c. 29. ait : Si
Elizæus abſens corpore puerum ſuum vidit
accipientem munera ; quanto magis Sancti
debent omnia , unde ſunt corpore abſen-
tes ?

Et in Pſal. 85. ait : Omnes Martyres
qui in Chriſto ſunt, interpellant pro nobis :
non tranſeunt interpellationes eorum , niſi
cum tranſierit gemitus noſter.

Docet & Origenes in Thren : In-
cipiam me proſternere & deprecari uni.
verſos Sanctos, ut mihi ſuccurrant. O San-
cti Dei vos lacrymis deprecor ut precidatis
miſericordius pro me miſero.

Idem Homil. 3. in Cant. ait :
Omnes Sancti qui de hac vita deceſſerunt, ſi
dicantur eos qui in hoc mundo ſunt, ju-
bare ſuis precibus, non eſt inconſuetudine ;

400 *Fascinus Hæresiarch.*

Scriptum est enim in Machabæorum libris. Hic est Jeremias qui semper orat pro populo.

Docet Gregorius Nazianz. Orat. in S. Cyprianum dicens: Tu verò nos ab alto propitius respice, & Sanctissimæ Trinitatis, cui nunc adstas, splendorem pro nobis gratificare.

Docet Hieronymus in Epitaphio Paulæ: O Paula, cultoris tui ultimam sanctitatem jura: Fides tua & opera Christo te faciant: præsens, quod postulas, facilis impetrabis.

Idem contra Vigilantium c. 3. ait: Sancti Apostoli & Martyres adhuc in corpore constituti possunt orare pro cæteris; quando magis post coronas? an, dum cum Christo esse cæperunt, minus valebunt?

Docet Gregorius M. lib. 4. Dial. 33. Quid est quod nesciant, qui videntem omnia sciunt?

Docet Prosper lib. 10. de vita contempl.

templ. c. 4. ibi ita patebunt singulis
 singularum mentes, sicut corporalibus o-
 culis subjacent facies corporales, nec late-
 bit perfectè beatos aliquid secretorum, qui,
 quod est præstantius, ipsum visuri sunt
 Deum.

Docent similia Gregorius Nys-
 sen. de Theodoro Martyre, & Orat. de
 s. Meletio. Ephrem Serm. de SS. Mar-
 tyribus. Chrysostomus Homil. I 26. in
 2. Corinth. Cyprianus lib. I. Epist. I.
 ad Cornelium.

VI.

Conferuntur testimonia Patrum
 cum doctrina Catholica.

DE FIDE ET OPERIBUS,
 DE LIBERO ARBITRIO, DE
 INDULGENTIIS Et COE-
 LIBATU.

• Docent Catholici præter fi-
 dem requiri ad salutem bo-
 na opera:

Doet & Augustinus lib. 15. de Trinit. Fides (inquit) sine charitate potest quidem esse, sed non prodesse.

Idem de Fide & operib. c. 14. ait
Excutiendum est à cordibus, ne malâ securitate salutem suam perdant, si ad eam obtinendam, solam fidem sufficere putaverint.

Docet Ambrosius in c. 4. ad Hebr. Non sufficit fides, sed debet addi & vita fidei condigna: Opus est quippe omni volenti celum possidere, fidem operibus bonis ornare.

Docet Chrysostomus Hom. 30. in illud Joan. Qui credit in filium Dei, habet vitam æternam: Numquid ergo (inquit) satis est ad vitam æternam credere? minime. Non enim omnis qui dicit, Domine, Domine, intrabit in regnum celorum, sed qui facit voluntatem Patris qui in celis est. Nam si rectè credideris, non rectè autem vixeris, nulla tibi al salutem utilitas. Nolumus nobis ad salu-

tes

tem hoc satis arbi trari, opus est vita morumque puritate.

Idem Hom. 1: in 1. ad Timoth. Non fides solum opus est, sed charitate.

Docet Clemens Alex. lib. 5. Strom. Quando audierimus, fides tuate saluum fecit, non accipimus absolute eos saluos futuros, qui quomodocumque crediderint, nisi facta quoque fuerint consecuta.

Docet Gregorius Nazianz. O- rat. in Sacrum Lavacrum. Operare bonum super hoc doctrinarum fundamen- to, quia fides sine operibus mortua est. quemadmodum & opera sine fide.

2. Docent Catholici Legem Dei esse possibilem:

Docet Augustinus lib. de Nat. & Grat. c. 43. *Non igitur Deus im- possibilis iubet, sed iubendo admonet & facere quod possis, & petere quod non possis.*

Docet Hieronymus lib. 3. contra

s 5. Pela-

404 *Fascinus Hæresiarch.*

Pelagian: *Deus possibilia mandavit :
hoc nulli dubium est.*

Docet Basilius Orat. in illud, At-
tende tibi: *Impium est dicere, impossi-
bilia esse spiritus præcepta.*

Docet Hilarius in Psal. I 18. *Non
difficile, si voluntas adsit, præceptis Dei
obtemperare.*

Docet Origenes Homil. in Iosue :
*ubi mulieribus eos comparat, qui dicunt,
Mandata Dei servare se non posse.*

Docet Chrysostomus Homil. 8.
de Pœnit. *Haud mandat Deus impossibi-
lia: multi & ipsa superant præcepta, &c.*

3. Docent Catholici Opera ju-
storum mereri vitam æter-
nam & gloriam cœlestem ut
mercedem:

Docet & Augustinus Ep. 105. ad
Sixtum: *Ipsa vita æterna præceden-
tibus meritis redditur; tamen quia
eodem*

eadem merita quibus redditur in nobis facta per gratiam, etiam ipsa gratia nuncupatur non ideo quia meritis non datur, sed quia data sunt & ipsa merita, quibus datur.

Idem lib. de Perfectione Iustitiæ ait: Post hanc vitam merces perficiens redditur, sed eis tantum, à quibus in hac vita mercedis merium comparatur.

Docet Cyprianus lib. de Unit. Ecclesiæ: Monitis Dei obtemperandum, ut accipiant opera nostra mercedem.

Docet Clem. Alex. in Parænet: Licet vobis, si velitis, pretiosissimam salutem emere proprio thesauro, charitate & fide vitæ.

Docet Hilarius can. 6, in Matth. De nostro igitur est beata illa vita promerenda, præstandumq; est aliquid ex proprio, ut bonum velimus, malum autem vitemus, totoq; affectu præceptis cælestibus obtemperemus.

Docet Basiliius Serm. de Ascens. I-

406 *Fascinus Haresiarch.*

tem Cyrillus Hierosol. Catech. 1.
Simultum operaberis, multa te merces manet. Hieronymus lib. 2. contra Iovinian.
c. 15. Tertullian. in Scorpiā cap. 6.
Quomodo, inquit, multae mansiones apud Patrem, si non pro varietate meritorum?

4. Docent Catholici Jejuniorum
usum esse laudabilem & antiquum :

Docet Augustinus Epist. 86. ad
Casulanum : Ego (inquit) in Evangeliiis & Apostolicis litteris video preceptum esse Jejunium.

Idem Epist. 119. cap. 15. ait :
Quadragesima jejuniorum habet auctoritatem in veteribus libris & in Evangelio.

Docet Ambrosius serm. 8. in Ps.
118. *Inditum est jejunium : cave negligas, etsi te fames quotidianum cogit ad prandium tamen caelesti, te reservato convivio.*

Et

Et Serm. 34. *Quisquis Christianus jejunando non impleverit Quadragesimam, prævaricationis reus tenebitur.*

Docet Tertullianus lib. de jejuniis: *Benè quod & Episcopi universæ plebi jejunia mandare assolent.*

Docet Basiliius Orat. 2. de jejuniis: *Angeli sunt qui per singulas Ecclesias describunt jejunantes; vide ne propter pravam eduliorum voluptatem ab Angelo in numerum non adscribaris.*

Docet Hieronymus Ep. ad Marcellam: *Nos unam Quadragesimam secundum traditionem Apostolorum tempore nobis congruo jejunamus: non quod & per totum annum exceptâ Pentecoste jejunare non liceat, sed quod aliud sit necessitate, aliud voluntate munus offerre.*

Docet Cyprianus Serm. de lapsis: *Irâ & offensam ejus jejuniis & fletibus, ut monet ipse, placemus.*

Docet Chrysostomus Hom. 6. ad populum, &c.

5. Docent Catholici, laudabilem esse continentiam & coelibatum approbant :

DOcet & approbat Augustinus lib. de Bono Viduitatis c. 15. dicens : *Continentiam conjugio proponimus, Sanctam verò Virginitatem, etiam continentie Viduali.*

Idem de bono Coniugali cap. 8. ait : *Continentes sciant sibi mercedis amplius deberi, quàm conjugalis castitas possit.*

Idem lib. de adult. Coniug. ait : *quod cuiquam, antequam vovisset, licebat; cum id se nunquam facturum voverit, non licebit: Sitamen id voverit, quod vovendum fuit, sicut est, perpetua Virginitas. Et Serm. 37. ad fratres in Eremito : Si conjugium Sacerdotibus prohibetur quantò magis fornicatio, &c.*

Docet Ambrosius lib. 1. de Virginitatibus : *De Virginitate aliquid dica-*

mus, quæ est principalis virtus nubes,
Angelos, sidera ipsa transgrediens. Non
meum illud est, Qui non nubunt neque
nubentur, erunt sicut Angeli Dei in coelo.

Idem lib. 3. de Virginibus Alexan-
drinæ, & Africanæ Ecclesiæ ait,
Pauciores hîc homines prodeunt, quàm
illic Virgines consecrantur. Idem ait:
Cui licet maritum eligere, cur non licet
Deum præferre?

Docet Epiphanius hæc. 48. Gaa-
det Deus his, qui Virginitatem & conti-
nentiam exercere diligunt.

Idem hæc. 61. ait: Dixerunt San-
cti Dei Apostoli peccatum esse, post de-
cretam Virginitatem ad nuptias converti.
Væ hîc Luthero!

Docet Origenes Hom. 23. in Nu-
mer. Videtur mihi illius solius indefi-
niens esse Sacrificium, qui se indefi-
nenti & perpetuæ devoverit continen-
tiæ. Plures apud Gaulte-
rium vide.

410 *Fascinus Haresiarch.*

6. Docent Catholici Deum non
esse authorem peccati.

Docet Augustinus lib. 2. de pec-
catorum meritis cap. 17.
*Nullius culpæ humane in Deum referam
causam.*

Et lib. 1. de Anima cap. 14. ait :
*Præscientia Dei peccatores prænoscent, non
facit.*

Docet Basiliius Homil. quodd De-
us non sit author malorum, ubi ait :
*Eadem est dementia negare Deum, & peccati
authorem asserere. Notet id Calvi-
nus.*

Idem Homil. 2. de opere 6. die-
rum : *A Deo malum profluxisse, dicere
peccatum est.*

Docet Chrysostomus Homil. 23.
in Act. Apost. Nullus dicat, Deus no-
bis Author malorum est : satius fuerit sex-
centies defodi, quàm Deum audire talia pro-
ferri.

Docet Tertullianus lib. contra
Her-

Detectus. 411

Hermogen. *Mali non est auctor, quia non efficitur: certe permissor, quia dominator.*

Docet Prosper Respon^s. 18. ad cap. 14. ad Gal. *Bonorum Deus auctor est non malorum, ut est infidelitas.*

Docet Gregorius Magnus lib. 29. Moral. cap. 21. *Dominus auctor est naturæ non culpæ.*

Docet Gregorius Nyssenus Hom. 2. in Eccl. *Deus qui naturâ est bonitas, bona quoque præbet omnino: quod suâ naturâ bonum est, ex suis thesauris malum non produxerit, &c.*

7. Docent Catholici liberum hominis arbitrium.

Docet Augustinus lib. de quant. animæ cap. 36. *Datur et animæ liberum arbitrium, quod qui labefactare nugatoris rationibus conantur, neque aded cæci sunt, &c.*

Idem

412 *Fascinus Haresiarch.*

Idem Epist. 46. ait : Credite Divinis eloquiis, quia liberum est hominis arbitrium.

Idem in Ps. 7. ait : Diabolo non consentire in nostra voluntate voluit ille, qui nos fecit.

Docet Athanasius Orat. contra Idol. Anima libera est & sui arbitrii : potest enim ut ad bona sese inclinare, ita bono quoque adversari.

Docet Hieronymus Epist. ad Damasum : Dedit eis liberum arbitrium, dedit mentis propria libertatem, ut viveret quisque non ex imperio Dei, sed ex obsequio suo ; non ex necessitate, sed voluntate.

Docet Hilarius in Psal. 2. unicuique nostram libertatem vite permisit, non necessitatem in alterutrum affluens.

Docet Origenes in c. 13. Matth. Omnes Scripturae declarant esse liberum arbitrium, dum & accusant eos, qui delinquant ;

linquunt; & probant eos qui recte faciunt.

Docet Tertullianus lib. 2. contra Marcionem. Liberum & sui arbitrii & potestatis sue invenio hominem constitutum. Docet Chrysostomus Hom. 22. in Genesim. Docet Gregorius Nyssenus l. 7. de Philosoph. c. 7. Gregorius Magnus l. 33. Moral. c. 26.

8. Docent Catholici, Purgatorium dari, & orationem pro mortuis.

DOcet & Augustinus Hom. 16. ex Homiliis 50. Qui temporalibus poenis digna gesserint, per ignem quandam Purgatorium transibunt, de quo Apostolus, Salvus erit, sic tamen quasi per ignem.

Docet Basiliius Homil. 8. in Exod. Si per Confessionem detexerimus peccatum, jam succrescens gramen arefecimus, dignum quod depascatur ac devoret Purgatorius ignis.

DO-

414 *Fascinus Haresiarch.*

Docet Gregorius Nysenus Oratione pro mortuis: Non poteris (inquit) è corpore egressus, Divinitatis particeps fieri, nisi maculas animæ immista Purgatorius ignis abstulerit.

Docet Theodoretus in Scholiis Græcorum in I. ad Cor. 3. *Huiusmodi* ipsum ignem Purgatorium credimus, in quo animæ defunctorum probantur & repurgantur, sicut aurum in consistorio.

Docet Chrysostomus Hom. 69 ad Pop. Non temerè ab Apostolis hæc sancita fuerunt, ut in tremendis mysteriis Defunctorum agatur comemoratio. Sciunt enim illis inde contingere lucrum. Et Hom. 41. Non fatigemur mortuorum auxilium ferre, preces pro illis offerende.

Docet idem Augustinus libro de Cura pro mortuis habenda cap. I. dicens: In Machabæorum libris legimus oblatum pro mortuis Sacrificium. Sed etsi nusquam in Scripturis veteribus legitur, non parva est universa Ecclesia, qua

ue in hac consuetudine claret, auctori-
as, ubi in precibus Sacerdotis quæ Do-
mino Deo ad altare funduntur, locum
num habet etiam commendatio mortuo-
rum.

Docet Cyrillus Hierolol Catech.

Pro omnibus oramus, qui inter nos vi-
a functi sunt.

Docet Dionysius Areop. c. 7. Hie-
rar. par. 3. Ascendens Antistes precem
suam super mortuum peragit precaturq;
Divinam Clementiam, ut cuncta dimit-
tat defuncto per infirmitatem humanam
admissa peccata.

Docet Clemens Romanus, qui
Const. 8. c. 47. longam orationem de-
scribit pro mortuis fieri solitam.

Docet Hieronymus in caput I I.
Proverb. esse aliquos: Qui de levioribus
peccatis, cum quibus obligati defuncti
sunt, post mortem possunt absolvi vel poe-
nis castigari, vel suorum precibus ac elemo-
synis, Missarumq; celebrationibus juvari.

9. Docent Catholici, De Indulgentiarum ulu & potestate in Ecclesia :

DOcet id omnis retro antiquitas ita ut etiam Kemnirius in 4. Par. Exam. pag. 329. (et inconstanter ut patet pag. 333.) fateatur nullam primam originem indulgentiarum in historiis inveniri, vel quo tempore primum in Ecclesia vel quo Concilio aut Papâ inductæ fuerint :

At Augustinus lib. 4. contra Donatist. c. 24. ait : *Quod universa tenet Ecclesia, nec Conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi Apostolicâ auctoritate traditum rectè creditur.*

Idem Augustinus Epist. I 18. ait : *Disputare contra id, quod universa sequitur Ecclesia (ab immemorabili tempore,) insolentis sima insania est.*

Do-

Docent idem Patres Concilii Nicæni anno Domini 327. celebrati, qui Can. 11. vel aliâ editione Can. 12. declarant, ut qui seriò poenitentiam agunt, possint ab Episcopis indulgentiam obtinere, id est, minuire de 10. annis, &c. Ex quo patet fuisse extra Sacramentum Poenitentiae remissas poenitentias alioquin iustas & ad satisfaciendum Deo pro poena debita institutas, quas passim veteres concedunt, ubi de Satisfactionis operibus in poenitentia necessariis loquuntur, ut Augustinus Hom. 50. de Poenitentia citatus à Beda; ubi ait: Poenitentia maiorem in se se veritatem debet exercere, ut cum à seipso quis iudicatur, non iudicetur à Deo. Item Hieronymus in caput 1. Joel & in 9. annos. Origenes Hom. 3. in cap. 3. Judicum. Chysostomus in cap. 6. ad Hebr. Basilii can. 73. Tertullianus lib. de Poenitentia & in Apologetico ubi in castigat-

418 *Fascinus Haresiarch.*

flagrationibus illis & poenitentiis dictu fuisse divinam centuram.

Docent idem quod Nicænum, Patres Concilii Ancyрани celebrati Anno Domini 300. can. 5. & PP. Concilii Laodicensi paulo post celebrati. Huc potest referri & Cyprianus, qui Serm. de lapsis ait: Poenitenti, roganti, operanti potest clementer ignoscere potest in acceptum referre, quidquid & pro talibus præderint Martyres, & fecerint Sacerdotes.

Semper autem universam Ecclesiam, indulgentiarum usum retinuisse, patet:

^{1.}
NAM silvester, qui ante annos plusquam mille trecentos præfuit, Romæ Sacellum Sanctæ Crucis in Hierusalem dictum à se consecratum, multis sanctorum Reliquiis ornavit, & multiplicem peccatorum
veni-

veniam visitantibus indulget, ut restatur Valentia to. 4. Diss 7. q. 20. punct. 1. 2.

2. Ante annos plusquam mille Gregorius Magnus Indulgentias (quarum nomen & usus etiam tunc notissimus (diebus stationum concessit, & refert D. Thom. in 4. Sent. d. 20. q. 1. a. 1 3. & ante eum Guilelmus Al-tisiodorensis lib. 4. Summæ Theol. cap. de Relaxationibus. Vel certè redegit in ordinem Stationes cum additis Indulgentiis, ut testatur Onuphrius Panvinus tract. de Stationibus.

3. Porro à temporibus Gregorii Magni tantò celebrior Indulgentiarum usus semper extitit. Nam Leo III. (qui præfuit Ecclesiæ anno Domini 795.) Indulgentiam concessit in templo S. Mariæ Aquigrani, ut testatur Sanctus Ludgerus Epist. ad Rissfridum Traiect. Episc.

Item Sergius III. (qui rexit Eccle-
T siam

420 *Fascinus Haresiarch.*

fiam Anno 844. trium annorum
& trium quadragenarum Indulgentiam concessit Romæ in festi-
uitatibus anniversariis S. Martini, in
in antiquo marmore Altaris, maxi-
mi est insculptum.

Item Urbanus II. qui præfuit ann.
1088. ad bellum Hierosolymita-
num proficiscentibus indulgenti-
am concessit his verbis: *De Misere-*
cordia DEI & Beatorum Apostolorum
Petri & Pauli auctoritate confisi, ipsi
injunctas pro delictis suis penitentias re-
laxamus. Quod passim Doctores
referunt fecisse in Synodo Claramon-
tana.

Item Paschalis II. qui præfuit ann.
1100. indulgentiam 40. dierum
visitantibus Apostolorum liminibus
concessit teste Abbate Urspergen-
si in *Chronico.*

Item Alexander III. qui præfuit
anno 1160. mentionem facit indulgenti-

gentiarum concedit. solitarum in
dedicationibus Ecclesiarum, ut patet
cap. *Quod autem.*

Item Innocentius III. In Concilio
Lateranensi, nemine tot Patrum re-
fragante concessit indulgentiam ad-
juvantibus expeditionem Hieroso-
lymitanam; præfuit anno 1215.

Item Honorius III. qui præfuit
anno 1216. indulgentiam ab ipso
Christo (ut refertur in vita S. Fran-
cisci) in Ecclesia S. Mariæ de
Portiuncula Assisus S. Francisco pe-
tente concessam suâ auctoritate san-
xit & confirmavit.

Item Urbanus IV. qui gessit Pon-
tificatum anno 1261. iis, qui fe-
stum Corporis Christi piè celebra-
rent; ut patet in Clementina unica
de Reliqu. & venerat. Sanctorum.

Item Nicolaus IV. qui sedit anno
1288. Et Bonifacius VIII, qui anno
1294. Adhuc S. Bernardus prædicavit

422 *Fascinus Haresiarch.*

in multis locis Indulgentias ab Eugenio III. concessas qui præfuit anno 1145.

Item Martinus V. in Concilio Constantiensi Anno Domini 1417.

10. Docet Ecclesia Catholica
(quod obiter addo contra
Græcorum errorem hæreticum)
Processionem Spiritûs
Sancti etiam à Filio :

Docent idem antiquissimi tum
Græci Patres, tum Latini.

Ex Græcis.

Docet id Athanasius in Symbolo
dicens: Spiritus Sanctus à Patre & Filio
non factus, nec creatus, nec genitus, sed
procedens. Quæ verba, Et Filio,
habentur etiam in Symbolis ejus
Græcis, & Symbolum hoc esse Athanasii
testatur Gregorius Nazianzenus, in Oratione de laudibus Athanasii.

Præ-

Præterea hæc doctrina traditur ab eodem Sermone 4. contra Arrianos ante medium, ubi ait: Non enim tria Principia aut tres Patres introducimus, cum non tres soles ad comparationem adducamus, sed unicum solem, ejusque splendorem, & ex utroque lucem procedentem.

Docet Basilii lib. 3. contra Eunomium, ubi ait circa principium: Spiritum ordine secundum à Filio, cum ab ipso esse habeat, & omnino ab illa causa dependeat.

Docet Gregorius Nyssenus Homil. 4. in Orat. Dominicam dicens: Spiritus Sanctus & ex Patre ducitur, & ex Filio præterea esse ostenditur.

Docet Chrysostomus tom. 5. Hom. 1. de Symb. Iste, inquit, est Spiritus de Patre & Filio procedens, qui dividit propria dona singulis prout vult.

Et Homil. 2. ait: spiritum sanctum
T 3 dici-

424 *Fascinus Hæresiarch.*

Quinque Patri & Filio coequalem, & procedentem de Patre & Filio.

Docet Cyrillus Alexandr. lib. 13. thesauri cap. 2. Et ideo Spiritum Sanctum Dominum similiter appellat, sicut ex ipso Filio & in ipso naturaliter existentem. Hæc ille.

Docet Epiphanius hæc. 69. pag. 219. ubi ait : *Vnus est Spiritus Dei : Spiritus ex Patre procedens, & de Filio accipiens.* Et pag 229. ait : *Quo ostendat fontem ex fonte, ex Patre & Unigenito Spiritum Sanctum.*

Ex Latinis Patribus.

Idem clarè profitentur. *Cyprianus Serm. de adventu Spiritus Sancti. Hilarius lib. 2. de Trinitat. Augustinus tract. 99. in Joannem. Prosper lib. 1. de vita contemplativa. Leo Epist. ad Turbium 91. aliàs 93. c. 1. Gregorius Magnus lib. 2. Dialog. cap. ult. &c.*

Hæc-

Haftenus

Collata Patrum primævæ Ecclesiæ
testimonia clarè ostendunt moder-
nam fidem Catholicam cum primæ-
va consentire:

Infero:

Ergo falsò asserunt hæresiarchæ, illam
Ecclesiam detecisse. In qua fallacia & men-
dacio cum suas fundent hæreses: patet,
quàm graviter suis sequacibus illuserint, &
Fascinum injecerint, quem ego hætenus
amovere conatus sum: Tu, cui salus ani-
mæ placet, confer hæc Patrum testimo-
nia, & alia in hoc libello posita sedulò ex-
pende; dices, credo, & tu illa *Iosue* 9. 22.
verba modicè & ad miserabiliorem sensum
accommodata:

Luthere, Zuingli, Calvine, &c.

Decepisti me, & deceptus sum:

Erravimus à via Veritatis.

Sap. 5. 6.

CHRONOLOGIA,

*Quâ ostenditur, quando quedâ Se-
ctariorû Regiones ac Provincia fi-
dē Catholicā primū recuperint,
quā multis Saculis eādē retinu-
erint; quomodo ab eādē defecerint.*

Defecit Anglia.

QUæ opera Gregorii Papæ per
Augustinum Abbatem & Epi-
scopum fidem Catholicam suscepit
Anno Domini 597. sub Edilberto
Rege Angliæ, teste Bedâ lib. 1. c. 25. 26.
& Gregorio 7. Epist. 30.

Imò adhuc Anno Domini 185. Lu-
cius Britannæ Rex petiit ab Eleu-
therio Papa sacros fidei ministros
permotus miraculis Christiano-
rum; misitque Fugatius & Damia-
nus tum Regem cum uxore, tum
populum Christianâ religione im-
butum sacris mysteriis initiârunt,

ut testatur Beda rerum Anglic. lib. I. c. 4.
Ado in Chronic.

At verò mirè in Anglia propaga-
ta fides An. Domini 625. 626. 634. 635.
640. 655. floruitq; admodum sub
Theodoro Tharsensi Archiepiscopo
Cantuariæ sub Annum Domini 668.

Porro in Britannia, Ina Rex Oc-
cidentalium Saxonum regnum reli-
quit Ethelredo cognato, ipse Ro-
mam profectus, Scholam ibi Anglo-
rum ædificavit, ut esset Seminarium
ad Anglos in virtute ac fidei doctri-
na erudiendos. Ita habet *Matth. VVest-*
monast. ad Annum Domini 727.

Eluxit & pietas Anglicana erga
Sanctos & Sedem Apostolicam dum
Angliæ Reges, eorumque populus
ad limina Apostolorum Romam pe-
regrinati. Uti fecit s. Ceadualla
Rex Britanniae (ob devictos Saxo-
nes, partemque regni illis ademp-
tam dictus etiam Rex Saxonum)

qui Anno Domini 689. Romam petiit sub Sergio Pontifice, sepultus deinde in Ecclesia S. Petri Romæ, teste Bedâ lib. 1. c. 7. & Surio 20. Julii. Jam verò Edvardus II. Rex Angliæ (qui uxorem Virginem intactam reliquit) legationem misit ad Nicolaum Pontificem Romanum pro absolutione à voto eundi Romam nomine pœnitentiæ & ad obtinendam remissionem peccatorum.

Nec Sancti defuere Angliæ, dum in unitate Romanæ fidei mansit. Nam & Reges & Episcopos habuit magnæ Sanctitatis. Præter S. Ceduallam proximè memoratum, Edvardus primus Anglorum Rex, novæcæ insidiis extinctus claruit miraculis sub Annum Domini. 978. Edvardus II. inter Sanctos relatus & miraculis illustris Anno Domini 1066. S. Dunstanus fuit Archiepiscopus Cantuariensis, item S. An-

leli

Ielmus, S. Thomas Martyr, item
Cantuariensis, Præter hos Angliæ
Sancti sunt, S. Ecbertus, S. Ansgarius,
S. Sigfridus, S. David Abbas. En ut
Anglia Sanctorum fuit fecunda!

De Londinensi Episcopatu (qui
Anno Domini 604. institutus est)
illud singulare est apud *Baronium* sub
Anno Dom. 610. quòd Ecclesia Lon-
dinensis in honorem S. Petri Principis
Apostolorum ædificata, ab eodem A-
postolo sit solenniter consecrata.

Denique fides Catholica in An-
gliæ regno duravit ferme usque ad
Annum Domini 1534. nam cum Hen-
ricus VIII. Rex Angliæ anno 1527.
Catharinam uxorem legitimam con-
tra fas & jus repudiasset, duxisset ve-
rò Annam Boleniam, quibus nuptiis
Romanus Pontifex cum Theologis
Catholicis contradixit; Idem Hen-
ricus Romani Pontificis nomen &
memoriam tolli iussit, ac seipsum
caput

caput Ecclesiæ ausus est nominare
 Anno 1534. & Ecclesiasticos exilio
 mulctatos bonis exuere, teste Polydo-
 ro lib. 27. *Leslæo in Histor. Scot. Gene-
 brardo.* Et quamvis idem Henricus
 VIII. postea Anno Domini 1539. in
 Ordinum regni Conventu pieraque
 veritati consona de Eucharistia, de
 Poenitentia Sacramento, de votis &
 coelibatu decreta tulerit; tamen hæc
 antiquata post annos octo ab Edo-
 ardo ejus Filio, teste *Schleidano*, *Surio*,
Genebrardo.

Ad extremum cum Maria Regi-
 na Angliæ Catholica magnis virtu-
 tibus ornata, sub qua iterum vires
 Catholicismus resumpserat, obisset;
 secuta est religionis everfio, substitu-
 ta in regnum Elizabethâ spuria Hen-
 rici octavi prole ex Anna Bolenia.

En ut defecit Anglia à fide Romana,
 quam coluit ab annis ferè mille! & quam
 ob causam? Henrici libido, sacra omnia
 profanavit, & cum fide antiquitus reten-

ta fecit divortium ! Speramus tamen in Domino, quòd fides illa antiqua iterum in illustri hoc regno reflorescet, quod etiam cuidam viro sancto Deus demonstravit, immersam velut in mari Angliam emergentem illi repræsentans, idque de reditura illuc fide Catholica eidem exponens ; id quod à viro fide digno accepi.

Angliæ ad jungere Scotiam :
Defecit & hæc ;

Quæ tamen fidem Catholicam recepit Anno Domini 429. sub Victore Papa, deinde tum à Palladio Cœlestini Papæ Archidiacono latius propagata Anno Domini 431. teste Spondano in Epitome Baronii ; tum Anno 580. sub Aidano Scotiæ Rege amplius sumpsit incrementum.

Quanta autem Scotorum unio fuerit cum Romana Ecclesia, patet inde, quòd anno Domini 1192. petente Scotiæ Rege V Vilhelmo, quædam privilegia & libertates conces-

432 *Fascinus Haresiarch.*

ia ac confirmata fuerint Scotis à Romano Pontifice, inter quas fuit illa, ut Ecclesia Scotica non subeſſet Anglicanæ aut alii, ſed tantum ſoli Romanæ Eccleſiæ, *ut teſtatur Baroni-
us ſub hoc anno.* Item in publicis Scotiæ comitiis firmata eſt avita er-
ga Romanum Pontificem obſervan-
tia teſte Gordono in opere Chronologico:
Et Leſleo in Jacobo quinto, quod con-
tigit Anno Domini 1533. & tunc in-
ſtitutus eſt Senatus Edinburgenſis,
quem mox Romanus Pontifex ſua
auctoritate firmavit. Omitto no-
vos Episcopatus in Scotia inſtitutos
Anno Domini 1539. tanta fuit pietas
& religio in Scotia!

Et cultus Sanctorum in Scotis
enituit, quamdiu à primæva fide non
defecerunt. Nam cum Anno Domi-
ni 818. de Nortumbris victoriam re-
tuliffent, oſtenſâ ſibi divinitus Cru-
ce S. Andree; hunc deinceps Apo-
ſtolum

stolum ut Patronum coluere, & Crucem sunt pro insigni, teste Leslao lib. 5. in Achaico.

Cum ergo sic antiquitus flo-
ret Catholica religio in Scotia, &
ecce (ut testatur Gordonus in opere
Chronologico) anno Domini 1558. i-
bidem Paulus Messenius Pistor, & ali-
us Sartor apostatae praecones Calvi-
nianae novitatis publicè & privatim
disseminare sua coeperunt, breviq[ue]
effecerunt, ut nec Principum aucto-
ritas, nec religionis verae majestas
integra esset apud Scotos. Quod
malum magis crevit circa annum
Domini 1570. quando Jacobus no-
thus Moraviae Comes religionis
Orthodoxae impugnator regno pul-
sae Reginae Dominium obtinuit,
Gorden.

En ut Scotia plus quàm mille & cen-
tum annis fidem Romano-Catholicam re-
tinuit, & tandem praedicti pistoris sartor-
isq[ue]

risque prædicatione Antiquæ fidei valedixit!

Defecit Suecia.

Quæ pridem Romanæ fidei esse cœpit, diuque in ea perstitit gloriose.

Na n cùm in primis Anno Domini 826. Ludovici Imperatoris operâ S. Ansgarius Anglus in Sveciam Daniamque cum collega VVithmaro venisset, Rege Svecorum Biorne seu Berone, in civitate Birca multos ex ethnicismo ad Christum convertit, inter quos Regis præfectum Heringarium, qui ædem suam in Ecclesiam consecrari fecit, & miraculis claruit.

Quia verò Suecia post mortem S. Ansgarii ad cultum idolorum est relapsa, post annos centum & quadraginta Olavo Skotkonung dicto Svecorum & Gottorum Rege S.

An-

Sigfridus in Gothiam venit circa Annum Domini millesimum, ad cuius prædicationem Rex ipse & populus credidit, cum etiam Regis Præfectus referret, quomodo in elevatione sacræ Hostiæ sacrificans idem Antistes visus est puellum elevasse. Ita habent Svetici annales.

Secutus Sigfridum S. Ælchyllus, à Rege Sveciæ Ingone in summa veneratione habitus, & Ecclesiæ Episcopus factus, quæ vocatur Nordkanskog ad cuius prædicationem multi fidem amplexi, Rege ipso Ingone adjuvante.

Succesit Ericus Rex Sanctus Jaduardi Filius, Ingonis gener, sub quo per Sanctum Henricum Upsalensem Præsulem Finnonos seu Finlandia ad fidem conversa, quod etiam testatur Olaus de rebus Gott. lib. 1. c. 3.

Porro etsi Anno Domini 410
Gor-

436 *Fascinus Hæresiarch.*

Gothi adhuc ethnici, tamen eorum Rex Alaricus Romam invadens in gratiam Apostolorum eam delere noluit, sed tantum spoliare; dicens se cum Romanis, non cum Sanctis bellum gerere; ideoque templum non spoliavit sed urbem. Tanta Sanctorum reverentia vel in ethnicismo apud Gotthos!

Produxit & Sanctos Svecia Catholica, inter quos S. Ericum Regem, S. Botvidum, S. Helenam VVestrogottam, quæ anno Domini 1164. obiit miraculis clara: Item S. Brigittam cœlestibus revelationibus toto orbe clarissimam. Præterea Sanctæ Brigittæ filiam Catharinam Vastanensem, quæ anno Domini 1381. illustris miraculis obiit, ante mortem à Rege & Proceribus Sueticis legatione functa Romam ad Sedem Apostolicam, ut Sanctæ Matris suæ Brigittæ inter Sanctos

rela-

relation
caipiu

Talis
viris ac
sepringe
em hære
hausit,
tor prod
sri defe
qui (teste
ad Crom
Sueciâ
lis Episc
moratus
ta Gusta
concessi

Add
post - h
cam sibi
in. soli
Nam S
Joannis
in soli
Domini
terrium
Joanne

relationem impetraret, Ut est in vita ipsius.

Talis ergo & tam conspicua Sanctissimis viris ac foeminis fuit Suecia per annos circiter septingentos Catholica, donec novissimè lucem hæreticam temporibus Lutheri exortam hausit, & à primava Majorum suorum fide tot prodigiis & tam prodigiosis Personis illustri defecit sub Gustavo, Anno Domini 1522. qui (teste Bernardo Vapovio in Fragmento ad Cromerum) Catholicos Antistites primus Sueciæ expulit, ex quibus Joannes Lincopensis Episcopus solum vertens Gedani diu est moratus, Upsalensis verò Metropolitæ Gustavi impietatem detestatus Romam concessit.

Addo tamen quòd Regnum Sueciæ etiam post hanc à fide defectionem, Catholicam stirpem in solio Suetico adoravit, & in solium Catholicum Reges effuderit. Nam Sueciæ Regina Catharina Jagellonia Joannis Regis Sueciæ conjunx Catholica in solium Regni Poloniæ elidit anno Domini 1573. Sigismundum ejus nominis tertium, cujus duo Filii Vladislaus IV, & Joannes Casimirus illi in Regnum idem Pole-

Poloniæ successêre ; uterq; hæreditarius
Rex Sueciæ. Item vivit adhuc Serenis-
sima Regina Sueciæ Christina Catholica
& hæditario Regno relicto, Romæ domi-
cilium fixit, ejus fidem amplexa est.

Defecit Dania.

QUæ Anno Domini 826. ad fidem
conversa sub Arialdo sive Harol-
do, qui cum sua conjuge ac gente Ca-
tholicæ Ecclesiæ accessit prædicatio-
ne Ebboni Archiepiscopi Rhemen-
sis, qui auctoritate Romani Ponti-
ficis Eugenii II. ex consilio Ludo-
vici Imperatoris in Daniam perve-
nit. *Teste Ayman, l. 4. c. 3.*

Sanctus item Ansgarius illuc mis-
sus, qui Archiepiscopus Aquilona-
rium regionum, & postea Hambur-
gensis à Gregorio IV. constitutus est.

Porro Anno Domini 1092. propri-
um Metropolitanum Dania recepit
ab Urbano Papa, cum antea subesset
Hamburgens.

At anno Domini 1062. regnabat in Dania Sueno Rex, ad quem Alexandri II. Papæ exstat Epistola in Vaticano Codice, qui inscribitur Censuum. Nam antè vectigalis fuit Dania Romanæ Ecclesiæ; de quo Adam Scriptor ejus temporis, lib. 3. cap. 10. apud Spondanum.

Alius autem Sueno Daniæ Rex cognomento Magnus sub annum Domini 1077. egregium dedit publicæ poenitentiae exemplum de homicidio in Ecclesia patrato & ob id eum aditu Ecclesiæ prohibente s. VVilhelmo Episcopo Roskildensi.

Eluxit in Dania observantia Sedis Apostolicæ. Nam anno Domini 1029. Canutus Rex Daniæ misit ad Gregorium VII. Papam legationem cum obedientia, significans se cupere à Romana Ecclesia erudiri ac instrui, ad quem Gregorius plenas affectus literas scripsit. Hic Rex etiam

am Martyrio coronatus anno 1081
& precibus VValdemari Regis Dan-
niæ ab Alexandro III. Papa in album
SS. Martyrum est relatus.

Eluxit in Danis antiquitus &
cultus Sanctorum. Nam anno Do-
mini 1028. Canutus Rex illorum
cognomento Magnus ad limina A-
postolorum peregrinatus, in reditu
brachium Sancti Augustini centum
talentis Papæ comparavit.

Denique Dania ferme à septingentis annis
Catholica ad Annum Domini 1527. quo Chri-
stianus Rex ab Ecclesia defecit, postea tribus
regnis ob crudelitatem exutus & perpetuis
vinculus catenis. Ei successit Fridericus Dux
Holsatiæ, & Lutheri (ut ait Bernardus Vapo-
rius in fragmento ad Cromerum) spurcitiam
est complexus: Sic nova fides tunc coepit &
invaluit.

Defecit Saxonia.

IN qua anno Domini 690. fidem
prædicârunt duodecim Angl'o-
Saxo.

Saxones Presbyteri impulsu S. Ec-
berti Angli; inter quos fuit VVil-
lebrordus, qui Romæ à Sergio Papa
ad id licentiam & benedictionem
postulavit, *testatur Beda lib. 5. c. 10.*
Saxius I. Martii.

Jam verò anno Domini 711. Ec-
clesiæ Saxonicae jaci fundamenta
coeperunt per Sanctum Svibertum
Episcopum qui ad Saxones venit
cum signis & virtutibus, *teste Mar-
cellino in rebus gestis ejusdem. Surio*
I. Martii.

At verò plenè conversa est Saxo-
nia anno Domini 780. quo anno
jacta etiam fundamenta Osnabur-
gensis Ecclesiæ in honorem S. Petri,
teste Crantzio Metrop. l. I. c. 2.

Sedi Apostolicæ constanter Saxo-
nia adhæsit, & pro illa sese opposuit
in Schismate Henriciano, anno Do-
mini 1076.

Et quia, *teste ursspergens,* pro Ec-
clesiæ

442 *Fascinus Haresiarch.*

clesiæ Romanæ defensione Ichismaticis Imperatoribus restitit eadem Saxonia; transtulit deinde Deus imperium ad Saxones, eorum Duce primò regnum, deinde imperium accipiente, legatiq̃ue missi Romam pro confirmatione novi Regis.

Floruit in Saxonia & cultus Sanctorum. Nam anno Domini 836. patronum suscepit S. Vitum è Gallia ad se translatum, à quo multa beneficia & miracula fuit consecuta. Eodem anno S. Liberius translatus Padebornam in Saxonia, & miracula edidit. *Spondan.*

Sed ecce Saxonia illa ultra septingentos annos Catholica turpiter defecit, Luthero errores suos proferente circa annum Domini 1517. cujus novitatibus mordicus adhæsit, cujus nempe doctrina à commentitiæ & novitiæ fidei amatoribus tanti habita est, ut etiam ex-

tra

tra S.
Regem
Pauli,
bitare.

His
nibus
de rec
tendite
Itai. 5
Itai. 4.

ET
cho
men a
fide pr
tam pr
723. per
tifice C
in Ger
antè a
id est, A
Sic

tra Saxoniam Joannes Lasco Epist. ad Regem Polonia scripserit, malle se de Pauli, quàm de Lutheri doctrina dubitare. Gordonus in opere Chronolog.

His omnibus Sectariorum regionibus & Civitatibus à primæva fide retrogressis illud inculco: *Attendite ad Petram, de qua excisi estis.* *Isai. 51. 1. Redite prævaricatores ad cor.* *Isai. 46. 8.*

Germania.

ET si maximâ suâ parte sit Catholica in Imperio, in Belgio; tamen adhuc in plerisque suorum à fide primæva recessit, quam recepit tam pridem, nempe Anno Domini 723. per Bonifacium à Romano Pontifice Gregorio II. consecratum & in Germaniam missum, etsi adhuc antè alii fidem in ea prædicârint, id est, Anno 690. 696. 697.

Sic ergo fidem Catholicam ferè

444 *Fascinus Hæresiarch.*

octingentis annis retinuit ante Lutherum, ad cuius & aliorum hæresiarcharum vocem alicubi defecit, auctâ insuper Belgii lue (ut testatur Hieron. Pollinus lib. 3. Hist. Angl. cap. 18. per exules, & profugos Anglos sub Maria Regina Angliæ, quæ dum Angliam ab incipiente hæresi purgaret poenè triginta millia Anglorum hæresi infectorum in Belgio sedem fixerunt. Auctum idem in Belgio malum (ut habet Strada de Bello Belg. Dec. 1. lib. 2.) tum à legionibus Helvetiorum & Germanorum, qui sub Carolo V. & Philippo Rege militârunt in Gallia per Rhenum & Mosam fide novitiâ influente; tum à mercatoribus, cum quorum mercibus sæpè advectitia fides navigat.

Hab-

Re
mini
genfi
sub D
phani
nam
Papa
sedi A
lesimo
parum
pilcop
nificet
Virgin
in cu
temp
nam in
assump
gæ D
illud
scoria

Hungaria.

Regnum illud planè Catholicissimum, fidem recepit Anno Domini 989. à Sancto Adalberto Pragensi, pòst Gnesnensi Archiepiscopo, sub Duce eorum Geisa parentes. Stephani, qui primus titulum & coronam regni accepit à Silvestro II. Papa ipsamque Hungariam obtulit sedi Apostolicæ Anno Domini millesimo; in Hungaria Archiepiscopatum Strigoniensem & decem Episcopatus insigni religione & munificentia fundavit, Beatissimam Virginem ardentissimè veneratus, in cujus honorem amplissimum templum erexit, & Hungariæ Patronam instituit, cujus etiam in coelos assumptæ diem Hungari Diem Magnæ Dominæ vocârunt. Sed ecce illud Pomum Aureum non sine scoria intermixtæ hæreticæ novitatis

tatis, quæ post fidem ultra quingen-
tos annos sacrosanctè retentam fe-
rò successit. Adhuc inibi (dolen-
dum!) & Arrius nidum, & Calvinus
regnum habet, & vetus Christi fi-
des à non paucis proscribitur!

Prussia.

Fidem Catholicam recepit Anno
Domini 1136. sub Boleslao Crispo
teste Cromero, etsi idem dicat adhuc
sub Boleslao Crivousto fidem Prus-
sos recepisse, & abjecisse, quod &
post Crispum fecisse illos memorat
lib. 6. Sed planè fidem hanc amplexa
est Anno 1233. *teste Gordono in opere*
Chronol. At circa Annum Domini
1525. Luthero aditus factus in Prus-
siam, quo Anno Georgius Marchio
Brandenburgicus Lutheranam Se-
ctam complexus, cum Henrico Du-
ce Legnicensi etiam Alberto ulti-
mo Prutenicæ militiæ Magistro Or-
dinis

dinis T
geroru
milnu
dinis D
gilmun
recur.
de frag
Cromer

Nocan
à fide
do

AN
mu
parte
hæresia
Urban
tuiac f
praval
tus le
consul
profa

gen- dinis Teutonici persuasit, ut Cruci-
n se- gerorum habitu deposito Luthera-
plen- nismum professus, ex Magistro Or-
vinus- dinis Dux profanus Prusiæ per Si-
li fi- gilmundum Regem Poloniæ crea-
retur. Quod & factum. *De quo vi-
de fragmentum Bernardi Vapovii in fine
Creméri sub hoc anno.*

Notandum de Gedano, ejusq;
à fide defectione ex eodem Bernar-
do Vapovio paginâ 591. 592.

593. 594.

ANno 1525. Januarii 22. 23. tu-
multus Gedani exortus, maximâ
parte Civitatis Lutheranam tunc
hæresim suscipiente, Senatu verò
Urbano, per biduum populari tumultu
ac furori resistente. Lutheranis
prævalentibus novus è plebe Sena-
tus lectus est, Scriba civitatis Pro-
consul factus, templa & cœnobîa
profanata, & sacrâ supellectili spo-

V. 3 litata

liata, sacri calices ad domesticas mer-
 las & profana convivia à civibus
 Lutheranis adhibiti, sacra omnia re-
 pentè in urbe Catholica ludibrio
 habita. Literas deinde cives apostatæ
 ad Sigismundum Regem Poloniæ
 scribunt de fidei mutatione ac re-
 giminis in civitate, orando ne huic
 rei contraveniat, cum nil per hoc
 Regi pereat de vectigalibus & debi-
 ta in Principem obliquantia: Item
 per Primarios ex novis Urbis Se-
 natoribus viros excusant factum mu-
 tatæ religionis; quos Rex dissimulatæ
 ad tempus irâ Cracoviæ benignè
 acceptos dimisit. Interim Gedanen-
 sis urbis Senatores Catholici à Lu-
 theranis exauctorati Regem ad-
 eunt, urbis miserabilem statum de-
 plorant, ad urbem invitant. Rex An-
 no 1526. ad Lutheranam hæresim ab-
 olendam & nefarios homines pu-
 niendos abiit. Gedanenses Luthe-
 rani

rani
 Rex in
 cerunt
 obrati
 584
 norific
 men d
 contra
 mium
 perfer
 lonius
 & op
 ficio
 sentit
 Rege
 sine a
 am à
 tandu
 cius
 propu
 nito
 deind
 rum

rani secretò consultârunt, essetnè
Rex in urbem admittendus; sed vi-
cerunt Catholici, mittendum esse
orationes, quas affert *Vapovius pag.*
584. Decretum ergo de Rege ho-
noricè & pacatè recipiendo; ta-
men disposita per muros tormenta
contra vim & injuriam; Rege om-
nium non ignaro, nam omnia illi
perscribebat Consul Philippus Bis-
sonius Catholicus potens inprimis
& opulentus, qui ut furentes in of-
ficio contineret, se cum Lutheranis
sentire præseferbat. Præmissi à
Rege tres ex Proceribus, humanis-
simè accepti à Civibus. Missi eti-
am à Civitate legati ad Regem invi-
tandum, inter quos Joannes Szol-
cius Lutheranae Sectæ Primarius
propugnator; qui à Rege præmo-
nito benignissimè suscepti. Venit
deinde Rex Gedanum aliquot suo-
rum millibus comitatus, vidensque

450 *Fascinus Haresiarch.*

suæ factionis partem esse potentio-
 rem, iussit Portas depositas urbis
 iterum reponi, claves portarum sibi
 reddi, tormenta in armamentarium
 convehi; Se pacem illis attulisse, nec
 alium hostem timendum dicens.
 Cùm reculant id facere, nobilitatis
 partem accersit: Venit etiam tunc
 ad Regem Barvinus Pomeraniæ
 Dux trecentis armatis equitibus co-
 mitatus; item Albertus Dux Prussiæ;
 Lutherani interim in protervia per-
 stant, & sua exercent. Rex ultra id
 non ferendum ratus, per Petrum
 Koyta Mareschalcum à civibus ju-
 ramentum de fidelitate Regi & Re-
 gno & de obedientia mandatis Re-
 gis exigit, iussis ad dextram ire, qui
 essent partium regiarum. Quo fa-
 cto veterem senatum Catholicum
 Rex restituit, novum intrusum ex-
 auctoravit, sacra omnia templis &
 cultum veterem restituit, punitis
 tumultus illius auctoribus.

Livonia.

Catholicam religionem recepit
An. Dom. 1186. eodemq; anno
sedes episcopalis ibidem erecta sub
patrocinio DEI Paræ, populo ad fi-
dem ex gentilitate converso, operâ
& prædicatione S. Meinardi Canoni-
ci sigeburgensis, creati illorum Epi-
scopi, & Bertholdi Abb. Lubecensis,
teste Arnoldo l. 7. c. 8. Spondano.

Idem Livones, sese junxerunt mi-
litibus Ordinis Teutonici confirma-
ti à Coelestino III. Papa Anno Do-
mini 1198. teste Baronio. Sed tan-
dem Livonia ferme ultra annos
trecentos & sexaginta Catholica,
circa Annum Domini 1550. jugum
fidei excussit, Lutherum recepit, E-
piscopis ejectis, religio sis expulsis,
reditibus Ecclesiarum sacrilegè u-
surpatis, nova fide receptâ, de qua
non audiêrunt Patres Livonum.
Scrags in vita S. Catharine Vastanenſis

Sic ergo defecerunt aliquæ particulares Ecclesiæ; & quod illarum est probrum, hoc Romanæ Ecclesiæ Universalis præposterè attribuunt. Sed de hac melius sentiet, quisquis allata in hoc libro sub titulo Deceptionis decimæ, sanâ mente & affectu ad veritatem indagandam non obliquè attenderit.

EPILOGUS.

EN Fascinum, Lector, qui hæc-
nus plurimos impedivit, ne viderent veritatem. Sed amorus jam est, & *Fraus* ac impostura hæresiarcharum patet. Qui adhuc in tanta luce Veritatis cœcurit, viderit, ne unus ex illis sit, de quibus *Isaïæ* 6. *Io.* dicitur: *Excoeca cor populi hujus, & aures ejus age grava, ut videntes non videant, & audientes non intelligant, ne fortè convertantur, & sinem eos.*

A. M. D. G. B. V. J. C. H.

INDEX

INDEX

Præcipuarum Rerum hoc Fascino contentarum.

A.

*Absurdissima docent Calvinista
cum suo parente Calvino. 123*

Item Lutherus cum suis. 129

*Angliæ Regnum quo tempore ad
fidem Catholicam conversum
sit, quovè rursus defecerit. 426*

*Argumenta hæreticorum con-
tra Catholicos falsa, fallacia, &
nulla sunt. Decept. VII. per to-
tam à pag. 181*

*Arriana Hæresis quando cæperit.
pag. 262*

S. Ber-

B.

S. Bernardus à Calvino commen-
datur. 246

à Luthero Sanctus nuncupa-
tur. 247

S. Bonifacius laudatur à Magde-
burg. 249. ab iisdemq. post vitu-
peratur, ibidem.

Beza qualis fuerit. pag. 117
Idololatra Calvini. 17

C.

Calvinus qualis fuerit. 215. & 218.

Blasphemus. 219. Fatetur Ca-
tholicam fidem esse veram. 262

Ejus doctrinae fructus. 237.

Mors ipsius qualis. 238.

Calvinistæ atheismo & mahome-
tismo proximi. 229

Facta eorum absurda. 150

Illorum doctrina, in quot scetis
divisa. 63 & 283.

Cal-

Calvinistarum de Deo falsa &
scandalosa doctrina. 1.

Item de Christo. 19. Encomium
Lutheri de Calvinis. 232

Carolstadius qualis fuerit. 216

Mors ipsius qualis. 239

Centuriatores Magdeburg. ap.
probant fidem Catholicam. 249

Christus est verus Deus, de Deo ve-
ro. 19. & 26. Nunquam peccavit
22. & 30. Ignorantia in ipso nul-
la 23. & 29. Mortuus est pro omni-
bus 24. Pœnas damnatorum non
toleravit. 25. Est omnipotens. ib.
Adorandus in carne. 27. Media-
tor secundum carnem tantum. 28.
Ubiquitas Christi qualis. 31. Ju-
dicia adversariorum de Christo
varia. 32

Chronologia propagationis fidei
Catholicæ ejusdemq; desertionis.

426.

Con.

Concilia cur fuerint congregata.

*199. Ut habeant authoritatem
debent approbari à Papa. 374.*

Quedā non sunt approbata. 200

Comūio sub una specie licita. 388.

Confessio auricularis probatur. 391

*Continentia & Coelibatus est sa-
lutaris. 408.*

*Contradictoria docuerunt Luth-
rus. 108. & 134. Calvinus. 112. He-
resarcha. 119. Heretici. 295.*

D.

*Dania quo tempore ad Christum
conversa, quovè a vitam fidem
rursus deseruerit. 438.*

*DEUS verus, est Sanctus. 1. Ejus
perfecta sunt opera 3. Est omni-
potens. 4. Cætera Dei attributa
vide ibi consequenter. Est U-
nus & Trinus. 8. Non est author
peccati 1 & 410. 8.*

Dei

Dei Filius est consubstantialis Pa-
tri. II

Deitas non potest mori vel pati. 13

Dilemmata septem contra calum-
niam hæreticorum qui Ecclesi-
am errasse deblaterant. 286

Doctrinæ neo-Evangelica fructus.

E (236

Ecclesia sola Romana est vera &
Catholica. 363. Quibus notis a-
gnoscat. Vide Notæ Eccle-
siæ. Non potest errare nec desi-
cere. Decept. X, tota à pag. 255.
Contrarium calumniantes, re-
felluntur. 286. Absurda sequela
ex hac calumnia producuntur
pag. 297

Eucharistia. Sententia Catholico-
rum de ea probata. 380. Sententia
hæreticorū refutata. 183 & 188.
In ea fit vera transubstantiatio.
pag. 383. F

F.

Fides vera habet authorem Deum
 & Christum. 58. Est una. 62. Sem-
 per duravit. 266. 271. 354. Nul-
 lam patitur falsitatem. 64. Sola
 non saluat. 68. & 401. Operatur
 per charitatem. 68 & 198.

Fides Catholica post 500. annos te-
 ste Calvino adhuc fuit integra.

G. 266

Gedanum quo tempore Lutherus,
 nam heresim suscepit. 447.

Germania quo tempore orthodo-
 xam fidem amplexa sit, à qua
 deinde recesserit. 443.

Gratia Dei ad salutem necessaria.

H. 16

Hæreses à temporibus Apostolo-
 rum esse cœperunt. 272. Et singu-
 lis sæculis nova sunt exorta. 274.
 quibus fraudibus infascinata à
 suis

10
suis hæresiarchis fuerint. Vi.
de Summam capitum hu.
jus libelli in principio. Tem-
pus, Annus, & Locus qua-
rundam Hæresum enumera-
tur. 265. 366. Qui vè eas vel ma-
ximè oppugnaverint. 770.

Hæresiarchæ moderni antiqua-
rum hæresum sunt innovatores.
222. Fatentur Catholicam fidem
esse veram. Decept. IX. per to-
tam à pag. 242. Fatentur suam
esse falsam nec ex Deo. 251. Sunt
blasphemi 218. Qualiter illis ju-
rè possit exprobrari à Catholicis.
385. Mors illorum pessima. 238.

Hæretici pro vera fide supposititiâ
habent. Decept. IV. per totam
à p. 58. Nec scripturam habent
veram cui innituntur. Decept.
III. totâ à pag. 37. Illorum fides
est

est ignominiosa sibi ipsis. Decep.
VIII. totâ à pag. 23. *Absurda*
docent. Decept. V. totâ, à pag.
98. *Fundamenta illorum 4. pra-*
cipua contra Catholicos, sunt
nulla. 164. SS. PP. testimonia
qualiter citent. 204. Depravant
illorum scripta. 206. Articulos fi-
dei sua ex Scriptura sola probare
nequeunt. 70. Imò ipsa S. Scriptu-
ra apertè illis contrariatur. 74

Homouision quid sit. 11

Hungariæ Regnum quando su-
sceperit fidem & dimiserit. 445

I

Jejuniorum usus laudabilis & an-
tiquus. 406

Imagines Sanctorum retinenda,
& veneranda. 396

Incredibilia docent Lutherani. 98.
Similiter & Calvinista. 103

la.

Indulgentiarum est potestas in Ec-
clesia antiqua. 416
Judex Controversiarum in re-
bus fidei quis sit. 369

L

Legis observatio possibilis. 403
Liberum arbitriū adstruitur. 411
Libri quinam sint Canonici. 373
Livonia ad Christum convertitur,
deniq; pervertitur. 451.
Lutherus qualis fuerit. 117 & 215.
Fatetur Catholicam fidem esse
veram. 247. Fatetur doctrinam
à se traditam esse falsam, nec ex
Deo natam. 251. ej⁹ de Deo scanda-
losa doctrina. 10. Item de Christo.
29. Ejus doctrina fructus. 236.
Mors Lutheri repentina. 239. quo
anno acciderit. 326.
Lutheranismus quando cœpe-
rit.

rit. 283. mox in varias sectas di-
visus fuit. Ibidem & 63. A
Diabolo sumpsit exordium. 252

M.

Mandata Dei servata possibilis es-
se, monstratur à contrario. 228

Martyres plurimi in Ecclesia Ca-
tholica. 317

Miracula semper fuerunt in Eccl.
319. Hereticorum qualia sint. 325

Missæ est verè Sacrificium. 385. De
Missis privatis. 337

Mors quorundam Heresiarcha-
rum qualis fuerit. 238

Motiva credibilitatis, seu Notæ &
Indicia vera Eccl. adferuntur.

N. (303)

Notæ, seu Indicia vera Eccl. sunt
potissimū sex. Nimirum quòd sit,
Una, 303. Sancta, 310. Catholica,
313. Miraculosa, 319. Quod mar-
tyribus

tyribus abundet. 327. Sitq; Apo-
Rolica. 329

O.

Oecolampadi⁹ qualis fuerit. 26.
ejusdem mors misera. 240.

Opera bona ad salutem necessaria.
186. & 401. Merentur vitam æ-
ternam. 404

Oratio pro mortuis licita & salu-

P.

(taris. 413

Pāpa est successor Petri & Caput
Ecelesia. 196. & 364. Successio-
nem hanc quanti estimarunt SS.
Patres. 330. Etiam ipsi heretici.
332. Habet Papa potestatem suam
à Christo 351. Quot numero Pa-
pa fuerint à tempore S. Petri. 337.
Vaticinium S. Malachia de futu-
ris. 335. Vide Tabulam. 345. Fa-
bula de Joan. Papa refellitur. 345

Philipp⁹ Melāchton blasphem⁹. 220

Pro-

Promissa Christi facta Eccl. Duratio
cōtinua. 256 Et Infallibilitas. 259

Prussia quo tempore Catholicam fi-
dem receperit, quovē Lutherani-
smum deinde professā fuerit. 446

Purgatorium dari, docēt Catholici
& orationem pro mortuis licitā.

S. 413

Sacramentā nova legis sunt septem
à Christo instituta. 157. Probat
hoc ipsum ex SS. PP. 376. Hare-
tici nulla habent sacramēta. 158

Salutis media hereticis sunt adē-
pta. Decept. VI. per totā à. p. 154

Sacrificium est Missa. 385

Sanctorum invocatio & venera-
tio licita probatur. 393. & 399. Eo-
rum reliquie & imagines ve-
neranda. 395

Sanctorum Patrum, quo quisq; sa-
culo, anno, & loco, vixerit. 358.

Con-

*Concordia illorum in Doctrina
Catholica. 204. & 306. In rebus
Controversis Sententias suas
Ecclesie subijciunt. 205*

Saxonia Cathol. & Lutherana. 440

Scripturæ sacræ veritas unde pro-

betur. 38. Extra Scripturam u-

trum nihil omnino credendum? 197.

Quinam Libri S. Script. sint

Canonici. 373 Quinam Libri S.

Script & à quibus acquare reie-

cti. 41. & 43. Versio S. Scriptu-

ra falsificata. 48. Mutilata. 51.

falsè interpretata. 53. Heretici

non habent S. Scripturam, seu

Verbum Dei. Decept. III. per

totam à. p. 37

Scotia quando conversa & aversa

sit à fide Catholica. 431

Series summorum Pontificum. 337

Spiritus

Spiritus S. à Patre & Filio pro-
cedit. 432

Svetiæ Reges non pauci numeran-
tur. 434. Item Sancti qui florue-
runt in hoc Regno, quamdiu Ro-
manam tenuit fidem. Ibidem.

T.

Traditiones præter Scripturam
esse recipendas. 371. Easdem
ineptè negant heretici. 191

Transubstantiatio quid sit. 383

Trinitarii qualem sibi Deum fin-
gant. 14

Tricheitæ similiter. 15

V.

Verbi Dei veritas, unde possit infallibiliter
comprobari. 38

Ubiquitas Christi juxta Lutherum 31

Z.

Zwinglius qualis fuerit. 117. & 236. Qua-
lem sibi Deum fingat. 15. Mors ipsius
misera. 239

pro-

4:2

an-

ue-

Ro-

em.

am

dem

191

38;

fin-

14

15

liter

38

31

Dua-

sus

239

